

[Thích Cổ] Hồng Nhan

Contents

[Thích Cổ] Hồng Nhan	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	45
17. Chương 17	47
18. Chương 18	51
19. Chương 19	53
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25: Phiên Ngoại Cục Cùng Cùng Tích Triều Tân Hôn	70

[Thích Cổ] Hồng Nhan

Giới thiệu

Thể loại: Nghịch Thủy Hàn đồng nhân văn, 1×1, có ngược, HE“Vãn Tình, chúng ta về nhà đi...”Thiết Thủ nhìn theo hươ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-hong-nhan>

1. Chương 1

Một sáng trời đẹp lại bắt đầu, vô luận là ai cũng không hy vọng mới sáng sớm đã gặp xui xẻo. Tỉ như đôi co với đại thẩm bán hàng để mua được thức ăn tốt nhất, cũng như thư sinh niệm thư không mong muốn mình là người không biết chữ. Huynh đệ trong Lục Phiến Môn cũng giống vậy. Ai cũng không nghĩ mới sáng tinh mơ đã bị Thiết Thủ cho ăn cú đấm nổi danh rồi biến thành vô số tinh tú trên trời. Vì thế vừa thấy Thiết Thủ sắc mặt đen đi vào đại sảnh, các vị bộ khoái đều biết điều mà ngậm miệng không nói nửa lời, sợ chính mình không cẩn thận liền bị Thiết Thủ lôi ra xử trảm

Thiết Thủ ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà

Các bộ khoái trời không sợ đất không sợ hiện giờ đến hít thở cũng phải cẩn thận, trong lòng cũng chỉ có một mong muốn, đó chính là tên đầu sỏ khiến Thiết Thủ mặt mày đen thui biết điều mà nhanh chóng xuất hiện. Bằng không Lục Phiến Môn buổi sáng hôm nay sẽ bị Thiết Thủ san bằng

“Buổi sáng tốt lành a ~”

Thanh âm dễ nghe vừa cất lên, một nam tử bạch y đã như gió tiến vào đại môn. Trên mặt nở ra nụ cười chói lóa giống như tiểu thái dương lập tức đem đám mây đen bao phủ trên Lục Phiến Môn quét dọn sạch sẽ. Mọi người trút được gánh nặng liền thở phào – được cứu rồi! Tiểu thái dương còn chưa hiểu được phản ứng của mọi người, ngượng ngượng nghịu nghịu đi về phòng, vừa đi vừa kéo tiểu bộ khoái bên cạnh hỏi: “Nhị sư huynh đâu rồi? Không có ở đây sao?”

Lại bắt đầu trầm mặc

Tiểu thái dương nhanh chóng phát hiện ra không khí không thoải mái, thu lại nụ cười quay đầu lại, hấn quả thật không phụ sự kì vọng của mọi người liền thấy người ngồi trên ghế vẻ mặt đầy hắc tuyến, Thiết Thủ

“Nhị sư huynh ~”

Sợ hãi kêu lên một tiếng, Thiết Thủ cũng không để ý đến hấn, liếc nhìn hấn một cái: “Vừa mới bị thương chưa khỏi mà đêm qua đã không về nhà?”

“Đệ ngày hôm qua rất buồn a!” Thanh âm ủy khuất, đầy vẻ hợp lí hợp tình vang lên. Đều do người, từ khi ta bị thương đi cũng không cho ta đi, hại ta chỉ có thể đứng bên trong mà nhìn qua cửa sổ.... Nghĩ thì nghĩ thế nhưng nào có can đảm nói ra....

“Đi đâu? Uống rượu?” Hỏi ra một câu vô nghĩa, Thiết Thủ cũng tự biết, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây chứ muốn tên Truy Mệnh này không đi uống rượu thì không thể

Quả nhiên Truy Mệnh hắc hắc cười: “Nhị sư huynh, Đỗ Quyên Túy Ngư của Tích Triều cùng với Pháo Đả Đăng của Thích đại ca thật sự rất tuyệt a~” Nói xong lại thấy Thiết Thủ mặt càng lúc càng đen, thức thời không dám nói tiếp nữa

“Ngày hôm qua ở chỗ Cố Tích Triều” Ngữ khí Thiết Thủ bất tri bất giác trở nên dịu dàng hơn “Thích Thiều Thương đã trở lại rồi sao?”

Truy Mệnh thấy hấn như vậy lại cười tươi như trước

Thiết Thủ cúi đầu tựa hồ như suy nghĩ cái gì, hấn không thấy được trên mặt Truy Mệnh hiện lên vẻ cô đơn. Nhưng rất nhanh Truy Mệnh lại cười, nói: “Nhị sư huynh, huynh lâu rồi không gặp Tích Triều phải không?”

Người nhất định sẽ không nói cho hấn biết người vì hấn mà đã làm gì sao?

Ngày hôm qua Tích Triều vừa nhìn thấy mình sắc mặt liền lập tức thay đổi, hỏi chính mình có phải bị thương hay không? Không thể gạt được đành phải nói là cùng tiểu Lãnh ra ngoài bắt người nên bị thương. Nghĩ đến đây tim Truy Mệnh vẫn còn đập liên hồi, bởi câu nói kế tiếp của Tích Triều (tiểu Lãnh kia a ~ Đùa chớ đây là Lãnh Huyết đó các nàng, ko phải ta đâu *mếu*)

“Người không cần phải nói, ta biết người cùng Thiết Thủ mới bị thương”

Truy Mệnh ghen hờn nhìn trần trối, rồi lại không dám nói gì, chỉ cười khổ: “Người bao che cho tiểu Lãnh a?”

“Người vu oan cho Lãnh Huyết, không sợ ta đi giết hắn sao?” Tích Triều cười, “Đừng quên ta đã nói với người điều gì. Kẻ nào tổn thương người, ta giết kẻ đó”

“Tích Triều người đừng như vậy, sẽ làm đệ ấy sợ...” Khuôn mặt bánh bao của Thích Thiều Thương đột nhiên xuất hiện, liền bị Cố Tích Triều trừng mắt: “Ta cùng với Truy Mệnh nói chuyện, người nghe cái gì? Không thấy cá trong nồi cháy hết rồi sao?”

Nhìn Thích Thiều Thương đáng thương hề hề quay về phòng bếp, Cố Tích Triều xoay người cười nói: “Ngốc tử”

“A” Truy Mệnh sững sốt, đây là nói ai a?

“Người” Cố Tích Triều ánh mắt cười đầy vẻ sủng nịch “Người ở bên Lãnh Huyết chưa từng bị thương” Giây tiếp theo là ánh mắt khiến người không rét mà run, “Ngược lại nếu là hắn, mỗi lần người cùng hắn ra ngoài, lúc nào cũng bị người cho hai đao, người còn gạt được ta sao?”

“Tích Triều người đừng sinh khí ~ là ta sai” Thấy Cố Tích Triều thanh sắc dịu đi, Truy Mệnh nhanh chóng cười cười lấy lòng

Cố Tích Triều thấy hắn như thế, nhin không được cũng cười lên: “Đi thôi”

Truy Mệnh vừa thấy tình thế xoay chuyển liền cười gian kéo Cố Tích Triều đi uống rượu

Thích Thiều Thương ở trong trù phòng mỉm cười, nhìn qua cửa sổ thấy hai nam tử trong lòng không rõ là tư vị gì. Nói thật, Tích Triều chỉ đối với mình cùng đại hài tử này mới có thể thật tâm cười, mới có thể chân chính hỉ nộ ái ố. Hắn thích Tích Triều như vậy, chân thật cười. Tích Triều trước đây đã từng mang trên lưng nhiều lắm. Hiện tại y cũng nên quảng đi cục nợ, hảo hảo cười một cái, là lúc thật sự mà sống

Ánh trăng như tẩy

Cố Tích Triều nhìn Truy Mệnh uống rượu, sau đó nặng nề ngủ ở trên bàn

“Say a, uy, Tích Triều, ôm hắn vào trong ngủ đi. Trời lạnh lắm” Thích Thiều Thương một bên thu thập bình rượu lẫn lóc, nói

Cố Tích Triều cũng không đáp, nhẹ nhàng ôm Truy Mệnh đang ngủ say trở về phòng

Đặt Truy Mệnh nhẹ nhàng ở trên giường xong, Cố Tích Triều dùng ngón tay vén mấy sợi tóc bay rối của Truy Mệnh lên gọn gàng. Truy Mệnh ngủ thực an ổn, một chút cũng không động đậy. Lông mi nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ mơ thấy điều gì

“Người tội gì vì hắn mà ủy khuất chính mình...”

Cố Tích Triều nói như vậy, động tác trên tay trở nên mềm nhẹ hơn

“Nếu ta nói cái gì hắn đều nghe theo, ta nhất định nói hắn quên đi hết thấy... Sẽ toàn tâm toàn ý mà chiều cố người cả đời...”

2. Chương 2

“Sáng sớm đã thấy Thiết Thủ trầm mặc đi ra ngoài” Vô Tình cầm cây quạt đập nhẹ lên trán Truy Mệnh, “Đệ không còn là tiểu hài tử ba tuổi nữa, sao lại không chịu để ý đến thân thể của mình vậy? Rõ ràng mới bị thương xong lại còn chạy đi uống rượu, khó trách Thiết Thủ lại tức giận”

Truy Mệnh le lưỡi, nhìn về phía Lãnh Huyết đang đứng một bên ôm kiếm. Bình thường phía sau tiểu Lãnh luôn là Phù Dung nhẹ nhàng lôi lôi kéo kéo Truy Mệnh lại một góc nói ‘quên đi quên đi, hắn cũng không phải cố ý’. Nhưng Phù Dung muội đã đi dưỡng bệnh rồi, chỉ còn tiểu Lãnh thôi...

Kết quả là hôm nay Truy Mệnh vừa nhìn Lãnh Huyết một cái thiếu chút nữa bị tên máu lạnh đó nhìn thành khối băng luôn. Truy Mệnh không hiểu tiểu Lãnh hôm nay làm sao vậy, quả thật rất kì lạ. Lãnh Huyết cũng thật tốt, không tiếp tục dùng ánh mắt giết người dọa Truy Mệnh hoảng sợ thêm nữa, xoay người rời đi chỉ để lại một câu: “Lát nữa đệ đưa thuốc đến phòng huynh”. Nói xong người đã đi nhanh khỏi cửa phòng

Vô Tình nhìn thoáng qua Truy Mệnh đang bĩu môi, cười nói: “Đừng như vậy, không uống được sao khỏe lên được?” Nhanh chóng cầm lấy cổ tay của Truy Mệnh, “Hoàn hảo, điều trị cũng tốt lắm, đã khỏe hơn rất nhiều. Uống thêm được bồi bổ thêm một tháng là ổn”. Sau đó lộ ra thần thái cười tươi: “Như vậy thì tốt rồi...”

Truy Mệnh nhìn Đại sư huynh nhà mình trong lòng liền ấm áp. Đại sư huynh là một người tâm tư sâu sắc, không dễ để lộ tình cảm ra bên ngoài. Nhưng chuyện có liên quan đến sư huynh đệ, Đại sư huynh luôn để tâm đến. Truy Mệnh cúi đầu, cười cười nói: “Đại sư huynh, thực xin lỗi. Đã để huynh lo lắng...”

Vô Tình vỗ vỗ vai Truy Mệnh, mỉm cười: “Ta biết. Ngoan ngoãn trở về phòng đi, Lãnh Huyết đang chờ đệ”

“A ~ tiểu Lãnh thật là, biết rõ đệ chán ghét uống được mà...” Truy Mệnh đau khổ, trăm vạn lần cũng không tình nguyện mà đi về phòng mình. Còn lại một mình Vô Tình lẳng lặng nhìn bóng dáng màu trắng của hắn biến mất ở cửa viện. Thoáng đấy luân ý, Vô Tình ngẩng đầu nhìn lên khoảng không trên bầu trời. Khí trời thật đẹp, rất thích hợp đi ra ngoài tản bộ. Vô Tình nhắm mắt lại, ngày đẹp như vậy, yên bình như vậy, nếu vẫn có thể tiếp tục kéo dài thì thật tốt biết bao

~||

~“Tiểu Lãnh ~ Đáng a!”

Truy Mệnh nhăn trán, ánh mắt đáng thương nhìn Lãnh Huyết. Không có cách nào, thật sự là rất đáng mà. Bản thân không có cách nào chịu đáng được, vì thể liên liệu mạng cầu xin, hy vọng Lãnh Huyết có thể giơ cao đánh khẽ. Thế nhưng hôm nay Lãnh Huyết cố tình không cho mình thương lượng cầu xin đường sống, bưng chén thuốc lên, cầm lấy thìa được kiên nhẫn đưa đến bên miệng Truy Mệnh – không uống cũng phải uống!

Uống xong chén được là một quá trình rất vất vả, Truy Mệnh nhanh chóng nhổ ra. Chính mình bưng nước liệu mạng súc miệng nhưng không có cách nào làm hết đáng được. Lãnh Huyết ngồi một bên nhìn hắn cũng không nói gì

“Tiểu Lãnh hôm nay hung dữ a” Truy Mệnh cười khổ oán giận. Vừa nhìn lên lại thấy Lãnh Huyết đứng lên, từ chỗ ngồi đối diện nay ngồi xuống bên cạnh mình. Bởi vì Truy Mệnh không quá chú ý, khoảng cách hai ghế lúc đó cũng không bình thường – chính xác thì hai thanh ghế cơ hồ tựa vào nhau. Truy Mệnh nhìn thấy gương mặt Lãnh Huyết đột nhiên phóng đại không khỏi xê dịch thân mình: “Tiểu Lãnh...”

“Huynh cũng biết là đáng sao?”

Truy Mệnh giật mình. Biểu tình của Lãnh Huyết lúc này thực sự là chưa từng thấy qua

“Cái gì...A?” Truy Mệnh cứng người, muốn cười rồi lại không biết là có nên cười hay không

“Nơi này, so với được kia còn đáng hơn”

Lãnh Huyết nhẹ nhàng chỉ trước ngực của Truy Mệnh

Truy Mệnh bối rối đứng lên: “Tiểu Lãnh, đệ sao lại như thế? Nói ra mấy lời lạ như vậy...”

Thân mình đang muốn lui về sau đột nhiên lại bị người phía trước nhanh chóng ôm lấy, bá đạo đem đặt dựa vào tường. Truy Mệnh đau đến phát khóc nhưng không có cách trốn thoát. Lãnh Huyết trước mắt khí lực thật dọa người, ồ ồ phát ra tiếng thở dốc, hơi thở hắt lướt qua bên gáy của Truy Mệnh. Nâng tay muốn đẩy ra lại bị Lãnh Huyết bắt lấy, hung hăng đặt lên trên tường

Truy Mệnh thấy Lãnh Huyết như vậy trong lòng vô cùng khẩn trương. Chưa bao giờ thấy Lãnh Huyết mất đi không chế như vậy, chưa bao giờ hắn bị người đối đãi như vậy

Lãnh Huyết đệ ấy đang sinh khí sao?

Giận ta, đáng ra là ngươi kia chứ...

Truy Mệnh tuy nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười

“Tiểu Lãnh, rất đau...” Hắn chỉ nói một nửa, bởi vì hắn thấy trong mắt Lãnh Huyết, có chút hồng

“Tiểu Lãnh...” Truy Mệnh căng thẳng, nhưng rồi lại không lộ ra nụ cười tựa thái dương an ủi lòng người. Bởi vì, Lãnh Huyết đã mở miệng

“Nếu huynh thật sự chết, thay cho Cố Tích Triều mà chết...”

“Đệ nên làm cái gì bây giờ...?”

Truy Mệnh kinh ngạc nhìn Lãnh Huyết toàn thân run rẩy, thanh âm khàn khàn. Lãnh Huyết trước mặt không giống như thường ngày, giống như chỉ cần chạm một cái thôi sẽ lập tức vỡ tan. Truy Mệnh muốn nói nhưng không thốt ra được một chữ, dòng lệ nóng hổi rơi xuống, tạo thành hai hàng dài. Truy Mệnh không biết mình vì sao phải khóc. Và khóc để làm gì đây?

Lãnh Huyết chậm rãi buông Truy Mệnh ra, thân thể cố gắng đứng vững. Đau đớn tràn đầy trong mắt

“Ngủ đi”

Rốt cuộc Lãnh Huyết cũng không thể hạ quyết tâm buộc Truy Mệnh đối diện với bản thân. Nước mắt của Truy Mệnh, là tổn thương, nhưng đâu chỉ mình hắn

~||

~“Thiết Du Hạ, hiện tại ngươi có thể nói” Cố Tích Triều đứng dưới tán cây lạnh lùng nhìn Thiết Thủ, “Ngươi đến tìm ta cũng đỡ cho ta phải tìm ngươi. Đừng khiến ta phí vô mồm”

“Ta không chiếu cố tốt đệ ấy” Thanh âm Thiết Thủ thấp đến nỗi không thể nghe thấy

“Ngươi không chiếu cố tốt Lược Thương?” Cố Tích Triều thiêu thiêu mi

“...” Thiết Thủ trầm mặc

“Thiết Du Hạ, ta nói lại lần nữa” Cố Tích Triều nhíu mi, “Đừng khiến ta phí vô mồm! Ngươi hôm nay không nói rõ, ta lập tức san bằng Lục Phiến Môn của các ngươi”

Thiết Thủ ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Cố Tích Triều

“Ngươi cái gì cũng biết rồi, vì sao còn muốn hỏi?”

“Ta chỉ muốn biết một việc” Cố Tích Triều lạnh lùng nói, “Ta chỉ muốn biết, Thiết Du Hạ ngươi rút cuộc vì cái gì mà vô tình với Lược Thương đến thế!”

Thiết Thủ nhắm mắt lại

Thiết Du Hạ ngươi rút cuộc vì cái gì mà vô tình với Lược Thương đến thế!

Trong lòng còn nhớ rõ, khi mình được sư phụ giao cho mật hàm kia đã khiếp sợ đến thế nào

Lệnh truy sát

Mật lệnh truy sát Cố Tích Triều. Trong thư còn ghi rõ, ba ngày sau phải mang Cố Tích Triều tới! Nếu không Phù Dung sẽ phải chết!

Thiết Thủ vô cùng rối loạn

Với võ công của Cố Tích Triều trước đây thì không có thích khách nào có thể giết y, y đủ khả năng tự bảo vệ mình. Nhưng một hồi điên kia đã tàn phá thân thể Cố Tích Triều. Hiện giờ hơn nửa năm tịnh dưỡng mới có chút khởi sắc. Nếu động chân khí thêm lần nữa chắc chắn sẽ không xong. Thiết Thủ vạn lần cũng không dám nói y mạo hiểm!

Nhưng còn Phù Dung? Thiết Thủ không thể tưởng tượng nổi, ba ngày sau nếu không giao ra Cố Tích Triều, thì Phù Dung sẽ như thế nào

“Truy Mệnh”

Khi Thiết Thủ tìm được thì vừa lúc Truy Mệnh tỉnh dậy sau khi nội thương tái phát. Yên lặng nghe Thiết Thủ kể xong, Truy Mệnh nở nụ cười: “Đệ còn cho là có chuyện gì, dám động đến Tích Triều lẫn Phù Dung, đệ sao có thể không xen vào?”

Vì thế một Truy Mệnh luôn cười đến mặt nở hoa liền giả thành Cố Tích Triều một thân thanh sam, tóc quăn gió thổi mềm nhẹ, biến thành một Cố Tích Triều thứ hai

Lúc cứu Phù Dung thoát khỏi địch, Thiết Thủ trở mắt nhìn Truy Mệnh không chống đỡ nổi thêm nữa bị thương dưới tay đối phương

Đầu óc liền một mảnh mông lung. Người kia, bị thương

Thư sinh thanh sam tóc quăn, Cố Tích Triều, bị thương

Lúc mọi chuyện kết thúc, Thiết Thủ rốt cục tìm được thần chí trở về, ôm lấy Truy Mệnh đang run rẩy, hân nhẹ nhàng gọi lên một tiếng

“Tích Triều”

Truy Mệnh mặt không huyết sắc, nhưng hân lại nở nụ cười

“Nhị sư huynh, cẩn thận Thịch đại ca dùng Nghịch Thủy Hàn chém huynh a...”

Sau đó, một ngum máu tươi, nhiễm đỏ thanh y

3. Chương 3

“Vì cái gì, ngươi còn không rõ sao?”

Thiết Thủ lẳng lặng nhìn Cố Tích Triều

Hài tử kia từ nhỏ đã mang nội thương, từ nhỏ đã chịu hết thấy mọi đau khổ. Ta đã đem hết toàn lực để có thể bảo hộ hân – chính là vì cái gì làm hân mạo hiểm như thế? Vì cái gì? Cố Tích Triều, ngươi thật sự không hiểu, vẫn là không biết gì cả!

Cố Tích Triều nhìn Thiết Thủ, khóe môi hiện ra nụ cười khê

“Thiết Thủ, người ngươi muốn bảo hộ cả đời, rốt cuộc là Cố Tích Triều nào đây?”

Y nhẹ nhàng nâng hai tay lên, tựa hồ muốn nâng cả người mình, như muốn Thiết Thủ hiểu rõ. Thiết Thủ khó hiểu nhìn y, không rõ y muốn nói gì

“Người ngươi thích là Cố Tích Triều hiện tại lúc nào cũng có thể dùng Thần khốc tiểu phủ giết ngươi, hay vẫn là Cố Tích Triều trước kia, điên điên khùng khùng, cả ngày chỉ có thể dựa vào ngươi mà tồn tại?”

Thanh âm của Cố Tích Triều phát ra càng lúc càng lạnh. Y gần từng tiếng, tựa như đao nhọn để lại vết thương thật sâu trong lòng Thiết Thủ

“Cuối cùng, người ngươi muốn bảo hộ cũng chỉ là người luôn dựa vào ngươi, thích làm nũng với ngươi, ngươi phải bảo hộ — ”

“Là Thôi Lược Thương”

~~||

~~Truy Mệnh đi loang quanh trong chợ, chán đến nỗi muốn chết rồi

Hiện tại đã là buổi chiều, nhưng hân không muốn trở về. Không biết vì cái gì, lúc hân xoay người định trở về liền hiện ra vẻ mặt bị thương của Lãnh Huyết. Truy Mệnh kinh ngạc phát hiện ra đã không còn như

trước. Nếu là trước kia, khi hắn nói ra muốn một bầu rượu, thì lúc sau Lãnh Huyết đã từ cửa sổ nhảy vào phòng, sau đó cười nói “Đến đây, Tam sư huynh, mời huynh uống rượu”. Nhưng bây giờ không còn giống như trước nữa. Truy Mệnh nghĩ tiểu Lãnh lúc này đây thực sự rất thương tâm, hắn giận mình không lo cho bản thân, giận mình....

Truy Mệnh vỗ vỗ đầu, cố gắng không nghĩ đến Lãnh Huyết nữa nhưng lại không làm được. Mọi chuyện liên quan đến Lãnh Huyết trong nháy mắt hiện về rõ ràng. Lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn, là một tiểu hài tử quật cường lạnh lùng, trong mắt hiện rõ sự kiên nghị cùng bất khuất. Truy Mệnh nhớ rõ lúc ấy mình đang điều trị nội thương, lại phải bày ra bộ dáng Tam sư huynh nghiêm nghị mang Lãnh Huyết đến cái cây trước phòng

Hái trái cây cho Lãnh Huyết ăn. Cuối cùng chính mình ở trên cây một trận ho khan, sau đó rơi xuống. Vẫn còn nhớ rõ Lãnh Huyết lúc ấy một lời cũng không nói, đôi mắt luôn luôn lãnh đạm không có cảm tình gì. Về sau hắn với Lãnh Huyết thân cận hơn rất nhiều. Lãnh Huyết hắn có thể cười thoải mái với Truy Mệnh, hắn có thể buông vẻ ngoài lạnh lùng cùng Truy Mệnh đối ẩm suốt đêm, hắn có thể vào lúc mình nguy hiểm không chút do dự thay mình chống đỡ. Đại sư huynh đã có lần nói đùa, Lãnh Huyết chỉ khi thấy Truy Mệnh mới biến thành nhiệt huyết. Lúc ấy Truy Mệnh cười đến ôm lấy vai Lãnh Huyết mà lắc lắc không ngừng, Lãnh Huyết cũng cười ngượng lại. Mà mỗi lần nguy hiểm vậy khốn, Lãnh Huyết vẫn tiến lên che phía trước hắn, một bước cũng không lui xuống

“Uy_____!”

“Oa oa a!!”

Tiếng Uy vừa to vừa dài dọa Truy Mệnh sợ đến nỗi nhảy dựng lên. Không rõ tình hình liền xoay người lại cho một cước. Người trước mắt phản ứng nhanh hơn, tay duỗi ra, dùng cánh tay gạt chân Truy Mệnh ra ngoài khoảng không: “Ta nói, chính đệ thần người ra vậy còn muốn đá ta?”

Truy Mệnh nhìn kĩ người trước mặt, thì ra là Thích Thiểu Thương, không khỏi nở nụ cười: “Thích đại ca”

Thích Thiểu Thương cười cười, vuốt tóc hắn: “Tóc của đệ sao không thẳng thế này? Giống như tóc quần của Tích Triều vậy, chẳng lẽ Tích Triều đã cho người lộng quyền [1] hay sao mà bây giờ cả đầu không thẳng thế này?”

Truy Mệnh sững sốt, lúc sau nhớ tới nhị sư huynh muốn mình giả trang thành Tích Triều, chính mình giả thành Tích Triều, học bộ dạng của y đi dọa tiểu Lãnh. Không chỉ có giả mặc thanh sam mà còn làm cho tóc quần như Tích Triều – nghĩ vậy trong lòng Truy Mệnh có chút khó chịu, nụ cười cũng cứng lại

Thích Thiểu Thương nhìn hắn khó hiểu: “Làm sao vậy? Sao lại ủ rũ rồi?”

Truy Mệnh nhếch miệng cười: “Thích đại ca ~ huynh không phải không biết, đệ sợ nhất chính là không có rượu. Mà hiện tại các sư huynh lẫn tiểu Lãnh mỗi người li chén đều tịch thu hết, cứ như đề phòng đạo tặc không bằng. Cho nên đệ đành phải ra ngoài uống rượu ~” nói xong tay đã đưa lên mặt Thích Thiểu Thương nheo a nheo, “Mặt Thích đại ca thật tốt a, niết thế nào cũng giống ~”

“Bánh bao phải không?” Thích Thiểu Thương tức giận, nở nụ cười, “Nhìn đệ cứ như người chết rồi, Tích Triều nếu biết ta đem một người thất hồn lạc phách đi về thế nào cũng đem ta làm gối mà ném đi! Đi, Thích đại ca đi uống với đệ”

Truy Mệnh cao hứng nhảy lên: “Chỉ có Thích đại ca là tốt nhất! Huynh thật là một người tốt! Mà lương của đệ đều bị trừ đến mười mấy năm sau rồi, Thích đại ca đãi đệ đi!” Nói xong kéo tay Thích Thiểu Thương hướng tửu quán phóng đi

Hai người ngồi ở tửu quán bắt tri bắt giác đã uống tới nửa đêm. Người trên đường ngày một thưa dần. Thích Thiểu Thương nhìn Truy Mệnh ngồi đối diện, thấy hắn uống mãi từ này đến giờ không khỏi có điểm kinh ngạc: “Truy Mệnh, đệ hôm nay làm sao vậy?”

Truy Mệnh cầm vò rượu cuối cùng lên uống, lắc đầu cười cười: “Không có việc gì, chỉ là có chút phiền thôi. Cái gì cũng không muốn nghĩ đến ~” Đem vò rượu đặt lên bàn, Truy Mệnh gục đầu xuống, hai tay nâng cằm, “Thích đại ca, trước kia ngoài Tích Triều ra thì có người nào từng nói với huynh ‘Người đối với ta rất quan trọng’ chưa?”

Thích Thiều Thương không chút suy nghĩ: “Có” sau còn bồi thêm một câu: “Hong Lệ” Nói xong liền cảm thấy buồn bực: Sao Tích Triều chưa từng nói qua a

~“Vậy huynh đệ của huynh có nói hay không?” Truy Mệnh mông lung suy nghĩ

Thích Thiều Thương một trận rét run, lập tức nhớ đến Lôi Quyển, nghĩ thầm, tuy rất muốn nói nhưng nếu không may Tích Triều mà nghe được, chính mình không phải bị Thần khốc Tiểu phủ bổ làm đôi sao? Chính là nhìn thấy Truy Mệnh như vậy, hẳn thấy được Truy Mệnh nhất định có gì muốn nói, vì thế liều mạng: “Có”

Truy Mệnh cười hắc hắc: “Hảo, đệ đi nói cho Tích Triều biết”

Thích Thiều Thương kêu lên một tiếng, thật sự là xui xẻo đi

“Huynh đệ của huynh... cũng giống như tiểu Lân sao?” Truy Mệnh thì thảo hồi

“Đệ cùng Lân Huyết không sao chứ?” Thích Thiều Thương sững sốt, “Hắn là không đi...” Một lúc sau đột nhiên nhảy dựng lên: “Uy, Truy Mệnh, Lân Huyết hẳn không phải như đệ nói...”

Nói được một nửa Thích Thiều Thương sắc mặt đột nhiên thay đổi, Nghịch Thủy Hàn rút ra khỏi vỏ, nhanh chóng hướng về người phía sau mình đâm tới

Cùng lúc đó Truy Mệnh vừa mới say khướt dựa trên bàn giờ lại như gió xoáy tung bụi mù, xoay người đá một cước vào tên đánh lên phía sau

Nhưng Thích Thiều Thương chỉ kịp đâm mấy kiếm lại đột nhiên cảm thấy văng đầu hoa mắt, đứng cũng không vững cơ hồ muốn ngã xuống. Truy Mệnh kinh hãi, né mình xông lên, thay Thích Thiều Thương đỡ công kích. Lúc này mới phát hiện mình cùng Thích Thiều Thương đã bị một đám hồng y nhân bao quanh!

“Thích Thiều Thương, ta thấy ngươi vẫn không nên cử động, bằng không độc lan đến tim, Cố Tích Triều cũng không có cách nào cứu được ngươi!”

Hồng y nhân đứng đầu đi đến, Truy Mệnh hai tay ôm lấy Thích Thiều Thương toàn thân đã nhũn ra: “Độc? Độc gì?”

Hồng y nhân cười: “Cố Tích Triều, ngươi thật giỏi a, cứ nhiên trúng độc của ta mà vẫn không bị gì”

Truy Mệnh giật mình, biết tên kia đã nhầm mình là Cố Tích Triều, vì thế giọng liền trầm xuống: “Biết điều thì giao giải được ra đây, nếu không hôm nay ta cho ngươi chết không toàn thây”

Thích Thiều Thương há miệng muốn bảo Truy Mệnh chạy đi, nhưng một lời cũng không thể thốt ra, cả người lập tức ngã quỵ xuống. Truy Mệnh ôm cổ hắn, thấy Thích Thiều Thương mạng treo trên sợi chỉ, tâm đã nóng lòng: “Ngươi rốt cuộc là muốn thế nào?”

Hồng y nhân cười nói: “Rất đơn giản, ngươi đi theo ta, ta liền đưa giải được cho hắn”

“Ngươi muốn ra điều kiện với ta?” Truy Mệnh lớn tiếng quát

“Ngươi còn lựa chọn khác sao?” Hồng y nhân hỏi

Truy Mệnh chỉ cảm thấy Thích Thiều Thương càng lúc càng lạnh, nghĩ rằng chạy trời cũng không khỏi nắng. Nếu nói Tích Triều mạo hiểm, không bằng cũng như lần trước, chính mình thừa nhận hết thảy đi

“Hảo” Truy Mệnh nhìn Hồng y nhân, “Ta đi theo ngươi. Giao giải được ra”

Hồng y nhân ném sang cho Truy mệnh một viên thuốc màu đỏ: “Ăn nó, bằng không ta không cho ngươi giải được”

“Sợ ta chạy?” Truy Mệnh cười sảng khoái, lập tức nuốt viên thuốc vào. Độc cô Y nhân lúc trước đã gián tiếp hại hắn trúng độc, về sau ấy nấy đưa cho Thiết Thủ một viên giải được trăm độc bảo Truy Mệnh ăn vào, có thể giúp Truy Mệnh kháng được bách độc. Bởi vậy hắn mới có thể không trúng độc của Hồng y nhân. Chính là thuốc này vừa vào miệng, Truy Mệnh lập tức cảm thấy toàn thân đau nhức, thử đề khí lại phát hiện chính mình không thể xuất được nửa phần nội lực

“Thuốc này là cổ, chỉ có ta mới giải được. Người nếu đã giữ lời, ta cũng tuân theo, đưa cho Thích Thiều Thương giải được”

Hồng y nhân nói xong đã đi nhanh đến ôm lấy Truy Mệnh vào trong ngực, một tay hung hăng bỏ một chưởng sau gáy của Thích Thiều Thương, sau còn cầm một viên dược nhét vào miệng hắn. Sau một lúc Hồng y nhân cầm cổ tay Thích Thiều Thương đưa cho Truy Mệnh: “Người xem mạch của hắn đi”

Truy Mệnh cố gắng nâng tay để lên mạch tượng của Thích Thiều Thương, sau đó gật đầu

Đám hồng y nhân phát tay, ôm lấy Truy Mệnh xoay người rời đi

“Ta không biết ngươi muốn cái gì” Truy Mệnh đột nhiên mở miệng, “Nhưng nếu nhằm vào ta thì không cần xuống tay với người bên cạnh ta!”

Hồng y nhân cười lớn, lập tức chế trụ lấy cổ Truy Mệnh

“Cố Tích Triều, ngươi nên lo lắng cho mình thì hơn”

4. Chương 4

“Vân Tình, Vân Tình, nàng xem, ta thả pháo hoa cho nàng này...”

Thiết Thủ đứng trong viện nhìn Cố Tích Triều, nhẹ nhàng mà thở dài

Nhớ không hết đây là lần thứ mấy Cố Tích Triều mua pháo hoa cho Vân Tình. Thiết Thủ không muốn y thất vọng, mỗi lần đều yên lặng ra chợ, mua pháo hoa tốt nhất lớn nhất, dịu dàng đặt lên tay của Cố Tích Triều, sau đó nói một câu: “Phóng pháo hoa đi, nàng nhất định sẽ thấy”

Vân Tình đã chết cũng lâu lắm rồi, mà bệnh điên của Cố Tích Triều càng ngày càng lợi hại. Thường ngày hay chạy biến đi không thấy bóng người, sau đó Thiết Thủ chạy qua chạy lại khắp nơi tìm hắn. Cuối cùng Thiết Thủ luôn thấy Cố Tích Triều ngồi một mình ở góc chợ hoặc nơi đồng hoang người run rẩy, thì thảo tự nói. Khi thấy Thiết Thủ, Cố Tích Triều đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó sẽ cười rộ lên, nhẹ nhàng gọi, Thiều Thương. Y lập tức vươn tay đến, nói “Chúng ta trở về đi”

Thiết Thủ cùng Cố Tích Triều yên lặng ăn cơm chiều. Về sau tinh thần y càng lúc càng tốt lên, rất cẩn thận làm một đĩa Đỗ Quyên Túy Ngư, nấu một bầu rượu cùng Thiết Thủ đối ẩm. Từ lúc đó Cố Tích Triều chưa bao giờ cười rộ lên với Thiết Thủ, khóe môi chỉ là nụ cười nhợt nhạt, nhìn Thiết Thủ ăn cơm. Nhưng Thiết Thủ biết, người làm cho Tích Triều cười luôn là Thích Thiều Thương, không phải hắn. Khiến Cố Tích Triều buông tâm phòng thủ cũng chỉ luôn có hai người: Vân Tình và Thích Thiều Thương. Đương nhiên lúc ấy Thiết Thủ không nghĩ đến khi Truy Mệnh xuất hiện có thể mang đến cho Cố Tích Triều một sinh mệnh mới.

Bất tri bất giác một tháng trôi qua, một năm trôi qua, thật lâu thật lâu trôi qua. Thiết Thủ cứ như vậy, cùng Cố Tích Triều ngày ngày bình thản. Cố Tích Triều vẫn mất tích như trước, Thiết Thủ kiên nhẫn đi tìm; Cố Tích Triều vẫn gọi hắn là Thiều Thương như trước, Thiết Thủ liền nhẹ nhàng đáp lời; Cố Tích Triều bởi vì điên mà hại thân thương mạch, Thiết Thủ liền vận nội lực toàn thân vì y điều dưỡng; Cố Tích Triều vẫn như trước ánh mắt xa xăm nhìn phía biên quan, Thiết Thủ liền yên lặng không nói, lúc gió lớn trời lạnh liền đem áo lông cừu đắp cho y. Ngày qua ngày im lặng như vậy, giống như Cố Tích Triều chưa từng đại khai sát giới, mà Thiết Thủ cũng không phải Tứ đại danh bộ

Cuộc sống an bình tại đây là lí do duy nhất có thể khiến Cố Tích Triều gầy yếu dựa vào Thiết Thủ. Cứ như vậy Thiết Thủ đã thành thói quen, người bên cạnh hắn luôn cần hắn chiếu cố bảo hộ

Nếu không phải mỗi ngày gọi hắn là Thiều Thương, nếu không phải ngẫu nhiên mà thấy được trong ánh mắt y chột lóe qua lãnh liệt, Thiết Thủ có lẽ thật sự nghĩ rằng, những ngày này cùng với những ngày ở Lục Phiến Môn cũng không khác gì. Tiểu thái dương của Lục Phiến Môn... Một cái liên nhị sư huynh, công phu cước bộ cao cường đến nỗi khiến người ta kinh ngạc, lại luôn gặp rắc rối khiến mình luôn là người giải quyết

hậu quả, như thế làm sao không phải mỗi ngày đều ỷ vào mình? Tuy rằng trước mắt mọi người hờ chút là tranh cãi ầm ĩ, không có tí im lặng nào, nhưng dù sao cũng tương tự nhau đi. Dù sao đến bây giờ người không hiểu được lòng mình muốn gì, vẫn là bản thân mình a.

“Cuối cùng, người người muốn bảo hộ cũng chỉ là người luôn dựa vào người, thích làm nũng với người, người phải bảo hộ — ”

“Là Thôi Lược Thương”

Thiết Thủ thở dài một tiếng, rượu đã uống sạch. Dạ dày liền cảm thấy nóng lên hết. Rất khó chịu, mùi vị nhạt quá... Thiết Thủ nhắm mắt lại, nghĩ thầm, Truy Mệnh sao có thể yêu thích loại này. Chính mình bình thường không phải không uống, chẳng qua chỉ một chén rượu này đều khó nuốt hơn bất cứ thứ gì, chưa xốt đến vạn phần. Nói chuyện cùng với Cố Tích Triều xong liền trở về uống rượu ở tiểu Viện mà Truy Mệnh hay say, trong lòng trăm ngàn loại tư vị lẫn lộn. Hắn đang đợi, đợi Truy Mệnh trở về. Hắn hiểu rõ Truy Mệnh là huynh đệ tốt cùng hắn lớn lên đồng sinh đồng tử, hắn muốn ghe Truy Mệnh cười khanh khách gọi tên hắn ____ Trời ạ, Thiết Thủ vỗ vỗ đầu. Trong nhất thời hình ảnh Cố Tích Triều cùng Truy Mệnh lại hòa lẫn vào nhau rồi lại ly tán, trong lòng rối càng thêm rối, gấp càng thêm gấp

Chẳng lẽ mình thật sự như lời y nói, ngay từ đầu đã nhầm lẫn hết rồi sao?

Không, nhất định không phải. Thiết Thủ ôm đầu, nếu mình thật sự để ý Truy Mệnh hơn cả Tích Triều thì sao có thể nhẫn tâm bảo hắn giả trang Tích Triều chịu thương? Nếu mình thật sự để ý hắn, lúc Truy Mệnh bị thương sao có thể gọi hắn là Tích Triều?

“Uy, ai! Cố công tử, Cố công tử!!”

Ngoài cửa có tiếng huyền nào. Thiết Thủ nghe thấy có người gọi tên Cố Tích Triều, trong lòng cả kinh, Cố Tích Triều vừa đi tới, hàn khí trên người y khiến hắn căng thẳng. Đó là sát khí! Ngày Văn Tình chết y cũng như thế, đồng thời còn có một loại lo âu! Là chuyện gì có thể khiến hắn phần nộ đến tận đây? Thiết Thủ trong lòng căng thẳng; Chẳng lẽ Thích Thiệu Thương đã xảy ra chuyện? Còn chưa kịp phản ứng, Cố Tích Triều đã đến trước mặt hắn, tay nâng lên hung hăng cho hắn ăn một quên!

Thiết Thủ bị tát một cái đứng không vững lui về sau mấy bước. Kinh ngạc nhìn Cố Tích Triều, Thiết Thủ một lúc sau mới hỏi một câu: “Có chuyện gì?”

“Truy Mệnh đến giờ cũng chưa về nhà, ngươi không lo lắng sao?” Cố Tích Triều lạnh lùng hỏi

“....” Không biết vì sao trong lòng Thiết Thủ vô cùng bất an. Cố Tích Triều hỏi đến Truy Mệnh nhất định có nguyên do. Thiết Thủ nóng nảy ôm lấy vai Cố Tích Triều: “Rốt cuộc là làm sao? Truy Mệnh? Đệ ấy đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu Thương cùng hắn trùng ám toán” Cố Tích Triều nói rõ từng câu, “Bọn họ nhằm Lược Thương là ta, bị bắt đi rồi”

Trong đầu Thiết Thủ oanh một tiếng, hai tay không tự chủ kéo lấy Cố Tích Triều: “Ngươi nói cái gì? Lặp lại một lần nữa xem!”

“Tai của ngươi có vấn đề sao?” Cố Tích Triều lạnh lùng gạt tay Thiết thủ

“Người nào làm?” Ở phía sau Cố Tích Triều, thanh âm ảm đạm của Lãnh Huyết vang lên

“Là Hồng y nhân” Cố Tích Triều xoay người đối diện Lãnh Huyết, “Thiếu Thương nói không nhận ra võ công của môn phái nào. Nhưng hắn là một nhóm dùng độc, hai người bọn họ đều bị hạ độc, chẳng qua Lược Thương bách độc bất xâm, có thể kháng cự được. Nhưng Thiếu Thương nói, hắn đã ăn một loại cỏ” y để ý đến Lãnh Huyết tựa hồ như đang phần nộ, nói: “Bây giờ ngươi muốn làm gì?”

“....” Lãnh Huyết nhìn Cố Tích Triều một lát, nhắm mắt lại, “Ngươi đi?”

Cố Tích Triều nhìn hắn, lạnh liệt trên mặt có chút tan biến

“Lược Thương vì ta mà chịu khổ, ta chắc chắn sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ” Cố Tích Triều đi tới viện cửa, còn để lại một câu nói, “Nếu không thể mang Lược Thương về, Cố Tích Triều ta lấy mệnh bồi hắn!”

Người đi rồi, Thiết Thủ còn ngơ ngác đứng một chỗ

Chưa xót? Tâm loạn?

Nếu không phải mình....

Nếu không phải mình nói hấn giả trang...

Ý thức mông lung hỗn loạn hết cả lên, trên cổ hấn một thanh lãnh kiếm đã kề sát từ lúc nào!

Là kiếm của Lãnh Huyết.

“Lãnh Huyết” Thiết Thủ cười thâm, “Động thủ, động thủ đi...! Ta cầu đệ...”

Trong tấm hấn, khi nghe Truy Mệnh bị bắt thay cho Cố Tích Triều, một khắc kia liền vỡ nát

“Giết người?” Thanh âm Lãnh Huyết run lên, “Ta giết người làm gì? Ta quả là muốn giết người! Người có biết ta muốn cỡ nào không? Nếu không phải người nói huynh ấy giả trang thành Cố Tích Triều thì liệu có bị người nhận sai không? Nếu không phải huynh ấy cố ý giả dạng làm Cố Tích Triều, hấn đã không bị người bài bố, cái chết luôn kề bên cổ? Nếu không phải vì người, huynh ấy cũng không diễn trò như thế? Huynh ấy có thể làm như vậy sao?”

Lệ của Lãnh Huyết, rốt cuộc cũng rơi xuống

“Lần này nếu huynh ấy không thể thoát khỏi, nhị sư huynh, hôm nay là lần cuối tứ sư đệ gọi huynh như vậy” Lau đi nước mắt trên mặt, Lãnh Huyết nghiêng răng nói, “Nếu huynh ấy trở về...”

“Ta có chết cũng không cho người làm tổn thương huynh ấy nữa!”

Kiểm tra vào vỏ, người liền rời đi

Môi của Thiết Thủ đã cắn đến chảy máu

“Nhị sư huynh...”

Giật mình nghe thấy thanh âm của Truy Mệnh quanh quẩn, Thiết Thủ rốt cuộc hiểu được. Ngửa mặt nhìn trời cười dài một tiếng, bị thương, thống khổ vang thấu trời xanh, không thể ẩn nhẫn!

“Lại gây họa rồi, đệ là tên tai họa, có thể cẩn thận một chút được không? Nếu bị thương thì phải làm sao?”

“Không sao, có nhị sư huynh rồi! Ta biết ta có chuyện gì huynh nhất định sẽ xuất hiện, hắc hắc...”

Nhưng ta đã bỏ người lâu đến như vậy, cho dù có ở bên thì cũng toàn đem lại bất hạnh cho người!

Sáng hôm sau, Vô Tình đã đến trước cửa phòng Thiết Thủ

“Có chuyện gì?” Nhìn sư đệ sắc mặt tiêu tụy, người trên luân y lặng lẽ hỏi “Lãnh Huyết, đệ ấy để lại thư, đã ra ngoài rồi”

Thiết Thủ hít một hơi, đau thương nói: “Đệ ấy đi tìm Truy Mệnh”

“Đệ thì sao?” Vô Tình hỏi

“Đệ muốn đi tìm Tức Hồng Lệ”

5. Chương 5

“Đệ đi đâu mà tìm Tức Hồng Lệ?” Thanh âm Vô Tình lộ ra một tia mệt mỏi xen lẫn bất đắc dĩ, “Lãnh Huyết đã không thấy đâu, tình hình này phải hỏi Thích Thiệu Thương mới rõ ràng, ta nghĩ phải tìm đệ ấy trở về, có chuyện gì sư huynh đệ chúng ta cùng nhau bàn tính sẽ tốt hơn. Nếu ngay cả đệ ấy cũng không bình tĩnh được, Truy Mệnh có thể không thể trở về”

Thiết Thủ thở dài, gật đầu nói: “Cứ vậy đi, hơn nữa muốn tìm Túc Hồng Lệ còn phải hỏi Thích Thiều Thương”. Xoay người đẩy luân y giúp Vô Tình, đi được vài bước ngực liền đau đớn, tay cũng run rẩy. Vô Tình cảm thấy một trận bất ổn, thở dài, nói: “Thiết Thủ, Truy Mệnh nhất định không có chuyện gì. Thế nhưng đệ vẫn nên hảo hảo suy nghĩ một chút, cuộc sống sau này phải làm thế nào mới khiến Truy Mệnh hạnh phúc”

Ta có thể làm đệ ấy hạnh phúc sao? Thiết Thủ tự hỏi, khi biết Truy Mệnh gặp chuyện không may hẳn một biện pháp cũng không có, thậm chí cũng vô pháp tự hỏi, liệu mình có tư cách bảo hộ y suốt một đời?

“Đệ không sợ! Nhị sư huynh nhất định sẽ có biện pháp a ~”

Truy Mệnh, nhị sư huynh như vậy, đệ vẫn tin tưởng ta sao?

~||

~“Lãnh Huyết đã tới” Sắc mặt Thích Thiều Thương có chút tái nhợt, “Đệ ấy hỏi một việc rồi cùng Tích Triều rời đi tìm Túc Hồng Lệ rồi”

Vô Tình cười khổ: “Huynh với Thiết Thủ thật giống nhau”

“Mật thám của Hồng Lệ nhiều như vậy, hẳn sẽ tra ra được ít nhiều” Thích Thiều Thương cau mày, “Tích Triều trước đây cứu gia tuy nhiều, nhưng hai người bọn ta đối với Hồng y nhân không có ấn tượng. Công phu dụng độc của bọn họ tốt như vậy, Tích Triều không thể quên được...”

“Thiếu Thương”

Thanh âm nữ tử dịu dàng ôn nhu nhưng lạnh lùng vang lên. Ba người trong phòng ngẩng đầu nhìn, ra là Túc Hồng Lệ. Cả thanh âm lẫn sắc mặt của nàng đều đầy vẻ lo lắng. Túc Hồng Lệ tiến lên vài bước, không nhìn thấy sự tồn tại của Thiết Thủ, trực tiếp ngồi bên giường Thích Thiều Thương: “Người thế nào rồi? Đã giải hết độc chưa?”

Thích Thiều Thương cười khổ một tiếng: “Lại khiến nàng lo lắng rồi. Nhưng bây giờ bọn ta rất cần hỗ trợ của nàng... Có được không?”

Túc Hồng Lệ chỉ cười: “Còn phải làm sao đây, ta cũng biết được hiện tại người không có biện pháp khác, không phải sao?”

Thích Thiều Thương vừa muốn tiếp lời đã thấy Cố Tích Triều mặt lạnh đi tới: “Uống thuốc”. Một chén được dâng được mang tới đặt trên bàn

Túc Hồng Lệ cười: “Tích Triều thật sự là cẩn thận” còn thêm vẻ mặt trêu chọc Thích Thiều Thương. Quả nhiên vừa nói xong đã thành công thấy được ánh mắt ai oán của Thích Thiều Thương

“Tức thành chủ khách khí” Cố Tích Triều không chút yếu thế đáp lại, cười như không cười: “Tích Triều chiếu cố Đại đương gia không chu toàn, đã khiến người lo lắng”

Túc Hồng Lệ mỉm cười, nghĩ y một chút cũng không thay đổi. Quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng kinh ngạc phát hiện thấy bên giường còn có hai người – Vô Tình cùng với Thiết Thủ

“Vô Tình Thiết Thủ, hai vị danh bộ đã ở đây thì Hồng Lệ cũng không nhiều lời” Túc Hồng Lệ đơn giản đi vào vấn đề: “Ta đã phái người đi điều tra, nếu có tin gì sẽ lập tức truyền thư đến”

“Bọn họ là có chuẩn bị mà đến, chính là ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ người mình bắt đi lại là Truy Mệnh” Vô Tình triển khai chiết phiến, rồi nhẹ nhàng khép lại, “Ta hiện tại đang lo lắng, nếu bọn họ phát hiện ra thân phận của Truy Mệnh thì có ra tay với đệ ấy hay không?”

“Cho nên chúng ta đợi tin nhưng cũng cố gắng tìm thử xem” Thích Thiều Thương nói, “Đúng rồi, trên người Truy Mệnh có gì đánh dấu hoặc truy tung hay không?”

“Mùi hương của Băng Liên” Thiết Thủ trầm mặc thật lâu rồi cuộc cũng nói một câu

“Người là nói đến được giải bách độc mà Độc cô y nhân đưa cho hẳn?” Cố Tích Triều hỏi

“Sau khi ăn được kia, trên người Truy Mệnh vẫn còn mùi hương, tuy nhạt nhưng chúng ta vẫn có thể tìm được” Thiết Thủ đứng lên, “Hiện tại chúng ta nên xuất phát thì hơn”

“Ta ở lại đây chờ tin, thuận tiện bởi Thiếu Thương” Tức Hồng Lệ nói

“Tổng bộ Vô Tình” Cố Tích Triều nhìn về phía Vô Tình: “Tích Triều hy vọng người lưu lại. Thiếu Thương cần người giúp hắn vận công điều trị”

“Chỉ có hai người các người” Vô Tình có chút lo lắng “Có mạo hiểm hay không?”

“Đại sư huynh, không sao đâu” Thiết Thủ vỗ vỗ vai Vô Tình

“Vậy được rồi” Vô Tình gật đầu, “Nếu nguy hiểm, không thể gánh tiếp được phải trở về Lục Phiến Môn tìm các huynh đệ”

“Tích Triều đa tạ” Cố Tích Triều mỉm cười, xoay người bước đi. Thiết Thủ cũng đi theo phía sau

“Tích Triều” Đi được nửa đường, Thiết Thủ dừng lại, “Người để Đại sư huynh lại, vậy nói ra suy nghĩ của người đi”

“Lãnh Huyết nhất định dựa vào mùi hương trên người Truy Mệnh mà tìm người. Nhanh một chút đi” Cố Tích Triều vẫn lạnh lùng như trước, “Người không để ý đến Lục Thương như ta để ý. Trễ một khắc hẳn đều có thể chết”

“Cố Tích Triều!!”

Thiết Thủ nắm lấy bả vai Cố Tích Triều, bàn tay sắt tựa hồ bóp chặt lấy vai y: “Ta không để ý? Ta không để ý? Người có biết đệ ấy đối với ta có bao nhiêu trọng yếu? Người nghĩ ta sống dễ chịu sao? Đánh mất

đệ ấy, khiến đệ ấy chịu khổ, tất cả là bởi vì ta, tất cả đều do ta sai!! Nếu có thể tìm được đệ ấy trở về, người muốn ta chết cũng không sao...!”

Tiếng hét to cuối cùng biến thành tiếng nghẹn ngào. Thiết Thủ gắt gao ôm lấy Cố Tích Triều, khàn khàn khóc. Lâu lắm rồi, áy náy đối với Truy Mệnh đã lâu lắm rồi, cả tình cảm chất chứa trong lòng này cũng lâu lắm rồi... Từ khi phát hiện cảm tình của mình, Thiết Thủ không còn là Thiết Thủ nữa. Hết thấy mọi chuyện đều khiến Thiết Thủ hỗn loạn không thôi, mất đi tất cả lí trí!

“Buông ra”

Lúc Thiết Thủ bình tĩnh trở lại, Cố Tích Triều đã lấy Thần khốc Tiểu phủ kề sát cổ hắn, “Người muốn đệ chết ta sao? Buông tay”

Thiết Thủ vội vàng buông tay ra, Cố Tích Triều đã ở phía sau hắn: “Khóc cũng khóc đủ rồi, mau đi đi”

Miệng lưỡi cũng thật lợi hại a. Còn nói chính mình không thể mắng chửi người được? Thiết Thủ lắc đầu, xem ra không thể tin được rồi

Thiếu niên mang hồng sam bạch y cười như dương quang lại hiện ra trước mắt

“Chờ ta, nhất định phải chờ ta” Thiết Thủ nói thầm

~~||

~~“Tiểu Lãnh, ta làm sủi cảo xong rồi đây, đệ vừa mới xong nhiệm vụ nhất định là mệt chết rồi! Nhanh lên nhanh lên, ăn đi a”

“Không phải chứ? Huynh làm sao?”

“Hắc, tiểu Lãnh coi thường ta sao? Ta mới học Tích Triều xong đấy! Làm xong rồi người đầu tiên ta nghĩ đến là đệ a! Ném thử chút đi! Ngày hôm qua Thịch đại ca cũng không được ăn mà!”

“... Hương vị cũng không tồi, không nghĩ được huynh nấu ăn cũng ngon như vậy!”

“Đương nhiên rồi, ta là ai a! Tam sư huynh ta thông minh hơn người, ngọc thụ lâm....”

“Rồi rồi, huynh là tốt nhất”

“Nếu đệ thích ăn, về sau ta học được món mới nhất định làm cho đệ!”

“Đại sư huynh cùng... Nhị sư huynh đâu? Huynh không cho họ ném thử sao?”

“Đại sư huynh thích ăn nhạt, ta lại thích ăn mặn... Còn nhị sư huynh, hẳn đó nha, đại khái sẽ không thích tay nghề của ta đâu... Làm không tốt lại không mời ta uống rượu, thăm lăm đó! Khẩu vị của tiểu Lãnh lại dễ chịu, cũng không chê ta ngốc... Cho nên, hắc hắc!”

“Tốt lắm, nếu nói vậy, về sau chính là đầu bếp riêng của ta a?”

“Dám gọi tam sư huynh của ngươi là đầu bếp? Tiểu Lãnh chết tiệt!”

“Nếu làm cơm cho ta cả đời, huynh chắc không nguyện ý đâu....”

“Tiểu Lãnh....?”

“!!”

Truy Mệnh bừng tỉnh. Giật mình một cái, xoay người ngồi dậy nhưng đầu đau nhức đến nỗi phải nằm xuống. Đầu hoa mắt váng, cảm giác muốn nôn khiến hắn vô cùng khó chịu. Ánh mắt dần dần cũng nhìn rõ được, cảnh vật trước mắt ngày càng rõ ràng, liền thấy được nơi đây là lao phòng âm u. Thì ra mới nằm mơ đến tiểu Lãnh mà thôi a. Truy Mệnh sinh khí, sao lại vô duyên vô cớ mà tỉnh thế chứ?

Sự thật thì đây là lao phòng, Truy Mệnh không khỏi thở dài, mình bị nhốt ở đây là thật rồi. Không biết đây là đâu a. Hắn nhìn xung quanh một chút, kết quả nhìn thấy nơi góc sáng nhất có một người dọa hắn hoảng sợ. Truy Mệnh kinh ngạc, người kia đứng đó hơn nửa ngày mà mình cứ nhiên lại không phát hiện, mà công lực bản thân một chút cũng không có, toàn thân nhũn ra. Mắt thấy người kia đứng dậy, đi tới phía mình, Truy Mệnh đột nhiên có cảm giác kinh sợ chưa từng trải qua, nhanh chóng tỏa ra toàn thân. Trong lòng hốt hoảng, Truy Mệnh kêu lên: “Ngươi là ai? Đừng tới đây....!”

“Nga?” Người kia đi tới trước mặt Truy Mệnh, một thân hồng y chói mắt, “Như thế nào vừa tỉnh đã không nhận ra ta rồi?”

Truy Mệnh lúc này mới nhớ tới Hồng y nhân này chính là kẻ làm Thích đại ca bị thương, còn hạ cổ chính mình, sau đó không chút lưu tình siết cổ mình đến ngắt đi. Hắn đã nhầm mình thành Tích Triều a!

“Muốn thế nào?” Truy Mệnh thanh âm trầm xuống, lãnh mặt hỏi, “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta là ai?” Hồng y nhân cười to, ngồi xổm xuống, nâng cằm Truy Mệnh lên. “Đường đường là Cố Tích Triều, sao có thể nhớ rõ mấy kẻ vô danh tiểu tốt từng chết trong tay ngươi đâu?”

“Buông tay!” Truy Mệnh giận dữ, nhấc chân muốn đá cho tên trước mặt một cước, ai ngờ cước này đá ra không chút nội lực, bị Hồng y nhân bắt lấy, mạnh tay tát một cái trên mặt Truy Mệnh

Truy Mệnh ngã cuống, máu bên khóe miệng trào ra, còn chưa lấy lại tinh thần đã bị Hồng y nhân túm tóc kéo đến. Khó khăn mở mắt, không chút yếu thế trừng mắt nhìn đối phương, Truy Mệnh thấy khóe miệng Hồng y nhân nhếch lên, hiện ra nụ cười tàn bạo

“Cố Tích Triều, ngươi muốn biết ta là ai?” Hồng y nhân cười nói, “Đáng tiếc hiện giờ ta không muốn nói cho ngươi biết! Dù sao chúng ta còn rất nhiều thời gian. Chờ ta giết hết bằng hữu của ngươi, khiến bọn hắn chịu khổ xong... Trước khi ngươi chết, ta nhất định sẽ nói cho ngươi!”

“Ngươi muốn như thế nào?” Truy Mệnh đau đến muốn ngắt đi nhưng vẫn không khuất phục nhìn hắn

“Chờ một chút ngươi sẽ biết thôi....” Hồng y nhân nhẹ liếm tai hắn một cái, cười khê, đè tay Truy Mệnh xuống

6. Chương 6

“Ngươi buông ra! Buông tay!” Truy Mệnh tức giận vừa giãy dụa vừa la hét, “Ngươi là kẻ điên!”

“Kẻ điên?” Hồng y nhân cười, “Ta thật sự không ngại người từng là kẻ điên như ngươi nói ta vậy đâu! Dù sao ta cũng bị người bức đến điên rồi, Cố Tích Triều, ngươi nên từ từ hưởng thụ trò hay mà kẻ điên này dành cho ngươi đi. Ngươi cho là chỉ một mình ngươi gánh chịu sao? Nói cho ngươi biết, những người bên cạnh ngươi đừng hòng chết được tử tế!”

Trong lòng Truy Mệnh càng ngày càng cảm thấy lạnh, y bắt đầu thấy được người trước mắt thật sự là điên rồi. Màu đỏ của y phục không che giấu được huyết tinh trong mắt. Hắn rút cuộc vì sao hận Tích Triều đến vậy?

Truy Mệnh còn chưa mở miệng, Hồng y nhân đã bắt lấy hai tay y, hung hăng kéo lên trên tường. Truy Mệnh sao có thể dễ dàng để hắn trói buộc, chân trái vừa nhấc, “bang” một tiếng nặng nề đá vào ngực Hồng y nhân.

“Ai” Truy Mệnh tuyệt vọng nhắm mắt, một cước này vốn định tạm thời khống chế đối phương rồi nhân cơ hội trốn thoát, ai ngờ vẫn là chậm một bước. Hồng y nhân trói tay Truy Mệnh bằng xích sắt, hung hăng treo lên! Truy Mệnh dồn toàn lực vào một cước kia ngược lại còn lâm vào tình cảnh nguy hiểm

Hồng y nhân chậm rãi đứng dậy, tựa hồ tức giận, cười lớn: “Không thể tin được Thần khốc Tiểu phủ của Cố Tích Triều thiên hạ vô song, vài năm không gặp, công phu đá người lại khiến kẻ khác sợ hãi đến vậy. Nếu ngươi không trúng cổ, ta còn thật sự bị người đá chết a” Thân thủ vuốt lấy mặt Truy Mệnh, cẩn thận lướt qua từng nơi, đột nhiên bật cười: “Không chỉ công phu trên chân cao cường, ngay cả lệ khí năm đó cũng dường đi đã mất đi hơn nửa”, hắn tiến sát vào Truy Mệnh, “Chẳng lẽ tên Thích Thiệu Thương kia khiến ngươi luyến tiếc đến vậy? Vì hắn thay đổi thành tiện nhân, giống những ả đàn bà thế sao?”

“Ngươi! Hồn dân!” Truy Mệnh biến bản thân hôm nay không thể trốn thoát. Chính là trong lòng tức giận không biết phải làm sao, giận dữ mà vùng vẫy. Y không chịu được người này vuốt ve mặt mình mà đùa bỡn, càng không thể chịu được tên biến thái này vũ nhục Tích Triều cùng Thích đại ca!

Hồng y nhân âm lãnh cười

“Chân ngươi đã không chịu nghe lời, không nên giữ lại thì hơn”

Truy Mệnh cả kinh, đang muốn giãy dụa, chân trái đã bị bắt lấy! Cảm giác băng lãnh này khiến toàn thân Truy Mệnh phát run, y không nghĩ lo lắng của mình đã thật sự trở thành sự thật

“Yên tâm, chỉ để ngươi không thể đá người nữa thôi”

“Không được....!”

Truy Mệnh rút cuộc không thể bình tĩnh được nữa, bị thương gọi to

“Tiểu Lãnh....!”

“Cứu ta....!”

Bên tai Lãnh Huyết bỗng nhiên vang vọng tiếng kêu cứu, tựa hồ như hư, cũng tựa hồ như thực. Hắn lắc lắc đầu, nghĩ thầm bản thân có phải đã nảy sinh ảo giác? Thanh âm kia dần dần tiêu thất, giống như nó chưa bao giờ xuất hiện.

Theo chỉ dẫn của Thích Thiệu Thương, Lãnh Huyết đi ra ngoài thành tìm. Trong không khí ảm ảm mùi hương nhạt, khiến hắn biết mình vẫn có cơ hội tìm được ngoài kia, ít nhất lão thiên gia vẫn giúp bọn hắn, không nổi mưa làm phai đi manh mối duy nhất. Một đường tìm kiếm vội vã khiến hắn không có thời gian để lo lắng, bản thân phải tìm được người kia thì y mới có cơ hội sống sót. Hắn không dám nghĩ đến chính mình sẽ tìm thấy một cổ thi thể lạnh như băng. Hắn nghĩ có lẽ khi mình tìm được Truy Mệnh, cái tên ưa gây chuyện kia đã chạy tới, phía sau là một đồng người bị y giải quyết hết, sau đó lúi lúi kéo kéo mình nói ‘ngươi xem, ta rất lợi hại phải không?’, hết thấy mọi chuyện đều không có vấn đề gì nữa!

Nhưng, nghĩ thì cũng chỉ là nghĩ thôi.

Bản thân rõ ràng biết, tình cảnh của y lúc này vô cùng nguy hiểm

Hiện tại việc cần làm nhất là mau chóng tìm được y, ít nhất phải gặp được y lúc còn sống

Lãnh Huyết nhìn hoàn cảnh hiện tại, tất cả đều là cỏ dại, đồng hoang mênh mông vô bờ nhìn không thấy đích đến. Nhưng cây cỏ xanh tươi cao quá đầu người luôn mang đến một cảm giác hỗn loạn. Lãnh Huyết cẩn thận nghe ngóng một chút, xác định mùi của băng liên hương đến đây là mất dấu. Nhưng trừ bỏ cây cỏ núi đồi mênh mông, ngay cả nơi giấu người cũng không có, nếu Truy Mệnh ở trong này thì rốt cuộc đang ở đâu?

Lãnh Huyết cúi đầu nhìn xuống mặt đất liền cảm thấy được có gì khác thường. Đi một vòng quan sát cũng chỉ thấy đây là nơi mất dấu băng liên hương, nhưng tìm thể nào cũng không thấy người ở đâu. Mùi vị nồng đậm trong không khí nói cho Lãnh Huyết biết người đang ở đây, nhưng rốt cuộc là ở đâu?

Thời gian trôi qua càng nhanh, Lãnh Huyết càng lúc càng lo lắng, kiếm trong tay hung hăng ra khỏi vỏ, trong nháy mắt đám cỏ dại liền biến thành chỗ trống. Lãnh Huyết điên cuồng mà chém. Hôm nay cho dù phá nát nơi này hẳn cũng phải cứu được người ra!

“Tê”

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng nhỏ. Lãnh Huyết dừng lại, xoay tay chém xuống phía sau lưng. Thân kiếm chạm phải một thứ gì đó mềm mại, vừa thấy Lãnh Huyết liền nhú mào ____ Là một con độc xà màu đỏ như máu

Lãnh Huyết tay cầm kiếm, chậm rãi xoay người, phát hiện cách mình không xa còn có thêm một con nữa. Lãnh Huyết cả kinh, mũi kiếm như họa vẽ nên một đường cong chém gãy một đám cây cỏ, trước mặt liền lộ ra một cảnh tượng khiến hắn sững sờ!

Chỉ thấy trên mảnh đất trống kia bị vây quanh bởi rất nhiều xà. Đám xà tạo thành một vòng lớn, khiến người không dám tới gần. Mà trên phiến đất trống kia thỉnh thoảng lại nổi lên từng đợt sóng lớn.

Lãnh Huyết ném tảng đá về phía đất trống kia, ai ngờ ‘bang’ một tiếng, tảng đá liền rơi xuống

Là một hồ nước? Hay là thông đạo?

Lãnh Huyết chỉ cảm thấy tim mình nhảy hết ra ngoài. Hắn biết chính mình phải lập tức nhảy xuống dưới đó. Nhưng lý trí cũng khiến hắn tỉnh lại, nếu hắn muốn xuống dưới, điều đầu tiên là phải giết hết bọn độc xà này

Từ trong ngực lấy ra một hỏa chiết tử, Lãnh Huyết cầm bó cỏ khô, châm lửa, ném về phía trước. Ngọn lửa nhanh chóng lan nhanh, đem đám độc xà thiêu chết.

Nhưng cũng thật kì quái, đám xà này thà chết cháy cũng không xuống nước. Ngay từ đầu Lãnh Huyết cũng cảm thấy rất kì lạ, sau nhớ đến máu của Truy Mệnh chống được bách độc, vị của băng liên khiến cho đám độc vật này kinh sợ. Như vậy Truy Mệnh thật sự đang ở dưới này.

Chém cũng chém xong, đốt cũng đốt xong, Lãnh Huyết nắm chặt kiếm nhảy xuống nước. Hắn không nghĩ thêm gì nữa. Người kia đang cần mình, nếu chậm thêm một khắc nào nữa, có lẽ mình sẽ không thể gặp y được nữa

Xuống được dưới hồ Lãnh Huyết lại kinh ngạc phát hiện, hồ này bên ngoài chỉ có một tầng nước, phía dưới lại rất khô rào. Dưới đáy hồ không hề có nước. Kinh ngạc nhìn bốn phía, Lãnh Huyết phát hiện y phục của mình vốn đã ướt nước nhưng lại bắt đầu khô như cũ.

Nơi này là nơi quý quái nào đây?

Lãnh tĩnh là một trong đặc điểm của Lãnh Huyết, rất nhanh hắn đã lãnh tĩnh trở lại, đem toàn lực chú ý đến hoàn cảnh hiện tại. Nơi này tứ phía đều là tường, mặt trên là nước. Lãnh Huyết tĩnh tâm lắng nghe hương vị kia, chậm rãi đi về phía trái tường, trên vách tường cái gì cũng không có. Lãnh Huyết nâng tay gõ gõ vào mấy viên gạch trên tường

“Xích”

Một đạo ngân quang phóng qua bên thân Lãnh Huyết, trong nháy mắt cắm vào giữa tường

Lãnh Huyết đến gần, phát hiện ám khí là một mũi tên màu ánh bạc, ẩn ẩn màu tím, xem ra là kịch độc vô cùng, Lãnh Huyết không khỏi cười khổ, suýt chút nữa bản thân đã thành cô hồn dạ quỷ rồi

Trở lại bên tường, Lãnh Huyết yên lặng quan sát, chắc chắn phải có cơ quan khác. Cúi đầu nhìn xuống lại thấy hai phiến đá đang nhỏ nước

Lãnh Huyết hít sâu một hơi, kiểm ra khỏi vỏ, đặt trên đỉnh hai phiến đá đó

“Khai!!”

Lãnh Huyết hét lớn một tiếng, trên tay xuất toàn lực

“Khách.... Oanh!!!!”

Hơn mười phiến đá khác bắt đầu dịch chuyển, hợp lại tạo thành cửa, xoáy đá mở ra

Lãnh Huyết chờ cửa mở xong, chậm rãi đi vào. Hai bên thông đạo u tối, chỉ có hai điểm tinh hỏa miễn cưỡng chiếu sáng một chút. Lãnh Huyết nín thở, bạc kiếm nắm chặt trong tay, từ từ đi tới

Không lâu sau Lãnh Huyết đã thấy được cánh cửa thứ hai

Lại sát cạnh cửa liền nghe được tiếng nói như sấm giữa rời quang

“Người tên gì?”

“Tiểu Lãnh...”

“Ha ha ha... Không thể tin được, Cố Tích Triều, cái tên mà người gọi lại không phải là tên của Thích Thiều Thương”

Theo sau, là một tiếng cú đầu rên rĩ

Thanh âm yếu ớt, vào tai Lãnh Huyết, thực giống như sấm nổ

Đó là Truy Mệnh – y còn sống, y còn sống!

Mà y gọi, lại là tên của mình!

Chỉ có y, mới có thể gọi, tiểu Lãnh!

Trong mắt Lãnh Huyết tràn đầy đau đớn, phải cố gắng lắm hắn mới không cho lệ nóng trào ra. Nhưng thanh âm phía sau đã khiến cho tâm hắn, nháy mắt rơi xuống

“Khách!!!!”

“A!!!!!!”

Tiếng xương cốt vỡ vụn trầm đục, cùng với thanh âm của Truy Mệnh, khàn khàn rên rĩ

7. Chương 7

“Lược Thương”

Lãnh Huyết toàn thân như bị đóng băng. Phía sau cánh cửa là sinh mệnh của người nọ như đang treo trên đầu chỉ mảnh, vừa nghĩ như thế, Lãnh Huyết liền điên cuồng phá cửa

“Lược Thương!!”

Phá được cửa xong, điều đầu tiên Lãnh Huyết nhìn thấy chính là Truy Mệnh hơi thở yếu ớt, chỉ có thể nhờ hai tay bị dây xích treo lên miễn cưỡng dựa vào tường. Trên y phục y loang lổ vết máu, rách mướp, sắc mặt tái nhợt, càng nhìn càng khiến cho tâm của Lãnh Huyết như có hàng ngàn vết thương. Nghiêng người nhìn qua thấy hồng y nam tử nằm phía xa Truy Mệnh. Hắn ta hầu như không động đậy, xem ra là đã hôn mê

Lãnh Huyết ba bước cũng chỉ đi hai bước, tiến nhanh đến cạnh Truy Mệnh, dùng kiếm chém đứt dây trói, thân thể Truy Mệnh hư nhuyễn liền ngã vào lòng hắn. Xoay tay lại cho hồng y nam tử một kiếm, xác định

hắn ta không còn sống, Lãnh Huyết mới nhẹ nhàng vuốt ve tóc Truy Mệnh: “Lược Thương! Lược Thương! Huỳnh tỉnh lại đi... Lược Thương!”

Truy Mệnh cau mày, nhẹ hừ một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt. Khi y nhìn thấy Lãnh Huyết, mắt tròn to, sau khi biết được mình không phải nằm mơ, khó khăn vươn tay lên, dùng sức tát Lãnh Huyết một cái. Cái tát này không đau Lãnh Huyết mà Truy Mệnh lại kêu đau oai oái, sợ tới mức trên mặt Lãnh Huyết vừa kinh hãi vừa sợ hãi: “Làm sao vậy? Sao lại đau? Có đau lắm không?”

“Tiểu Lãnh.... Tiểu Lãnh... thật sự là đệ a...?” Truy Mệnh cuối cùng cũng yên tâm, tựa đầu dựa vào khuỷu tay của Lãnh Huyết, “Chúng ta đi nhanh đi... nếu không tên hỗn đản đó sẽ trở lại...”

“Chậm đã” Thanh âm Lãnh Huyết có chút run rẩy, “Ta phải xem thương thế của huynh trước đã”

“Đừng nhìn...” Truy Mệnh có chút hoảng, muốn ngăn Lãnh Huyết lại bị đau đến thấu trời xanh. Lãnh Huyết thấy bộ dạng y như vậy đã biết thương thế nhất định không nhẹ, đem y phục Truy Mệnh xốc lên liền nhìn thấy rất nhiều vết roi! Tầng tầng lớp lớp bao phủ lên da thịt trắng nõn của Truy Mệnh. Da tróc thịt bong, nhìn thấy rất ghê người. Bởi vì máu chảy ra nhiều nên vải cũng dính vào da, vừa lúc Lãnh Huyết nóng vội muốn xem thương thế y nên liền kéo y phục ra, vết thương mở miệng, máu chảy càng nhiều

Truy Mệnh đau đến nỗi muốn ngất đi, còn cố sống cố chết cười nói: “Đã bảo đệ đừng nhìn rồi... Lát nữa trở về sao ăn cơm được chứ” Lời còn chưa dứt, trên tay đã cảm thấy có gì đó lạnh lạnh, đưa mắt nhìn về phía Lãnh Huyết, lại thấy Lãnh Huyết cắn môi, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Trong lòng đau xót, Truy Mệnh khó khăn cử động thân mình, nâng tay lau đi nước mắt cho Lãnh Huyết, cười cười nói: “Tiểu Lãnh, đệ đừng khóc nữa được không.... Lớn như vậy rồi còn để tam sư huynh lau nước mũi cho đệ, đệ không thấy xấu hổ sao?”

“Huynh tội gì phải ủy khuất chính mình như vậy?” Lãnh Huyết cắn môi, oán hận nói, “Huynh luôn như vậy, luôn khiến bản thân mình chịu đau, rõ ràng vết thương nặng đến thế còn muốn cười nói an ủi người khác? Tội gì phải làm như vậy?”

“Tiểu Lãnh...” Truy Mệnh nhẹ nhàng cầm lấy tay Lãnh Huyết, “Thực xin lỗi, đã khiến cho đệ phải lo lắng...”

“Ta không muốn nghe những lời này....” Lãnh Huyết lắc đầu, “Ta không muốn nghe, huynh luôn như vậy... Khi nào thì huynh mới có thể.... Vì ta, mà quý trọng bản thân huynh?!”

“....” Truy Mệnh sững sốt, ngơ ngác nhìn Lãnh Huyết. Lúc sau, trong mắt lẳng lặng hiện lên một mảnh sương mù

“Bởi vì có đệ ở bên, ta mới không chết sớm....”

Lãnh Huyết kinh ngạc nhìn nụ cười của Truy Mệnh tan biến dần

Thanh âm Truy Mệnh bắt đầu đứt quãng, nghẹn ngào

“Thật sự đau quá, tiểu Lãnh, ta đã nghĩ mình sẽ chết... Nhưng ta luôn nghe thấy tiểu Lãnh gọi ta, luôn nghe thấy tiểu Lãnh đợi ta, lúc ta đau đến gần chết cũng là tiểu Lãnh không ly khai ta, nói phải cứu ta ra ngoài... Ta thật sự rất muốn còn sống mà thoát khỏi nơi này, sau đó...”

“Cả đời không rời ta nữa!”

Lãnh Huyết ôm Truy Mệnh đang khóc nức nở tiến vào lòng, gắt gao ôm lấy. Cuối cùng cũng đã rõ, tâm ý của mình, lẫn tâm ý của y. Cuối cùng trong lòng luôn có nhau, vậy mà phải mất một thời gian dài mới hiểu rõ!

“Ai... Đau...”

Thanh âm nhỏ nhỏ của Truy Mệnh truyền đến. Lãnh Huyết hoảng sợ, đột nhiên nhớ đến lúc hắn xông vào cửa đã nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, cùng với tiếng kêu của Truy Mệnh, vội vàng hỏi: “Xương cốt có bị gì không?”

“Không có việc gì, nhưng trên người rất đau... Tên khốn kia xuống tay thực độc ác, muốn đánh chết ta a...” Truy Mệnh cắn giận

“Lúc ta đến sao lại nghe thấy tiếng xương cốt gãy vậy? Còn nghe thấy huynh kêu lên nữa!”

Lãnh Huyết vẽ mặt khấn trương nhìn Truy Mệnh

“Vốn là thiếu chút nữa chân của ta đã bị tên điên kia bẻ gãy rồi”, Truy Mệnh nói, “Nhưng hắn lại đột nhiên dừng tay, nói muốn ta ném thử đòn roi của hắn, kết quả ta bị đánh thành như vậy... Sau đó thủ hạ của hắn đến tìm hắn có việc, hắn kêu cái tên kia trông coi ta...” Truy Mệnh nói xong, nhìn về phía thi thể đằng kia le lưỡi, “Tên biến thái này liền lại đánh ta, ta đau không chịu được, giả bộ bất tỉnh để hắn chạy đến xem...”, hắc hắc cười vài tiếng, “Kết quả là tên ngu ngốc này thật sự chạy tới, ta liền liều mạng cho hắn một cước. Ta đoán chắc xương hắn không gãy thì cũng nát rồi”

Lãnh Huyết nghe Truy Mệnh nói đến “Để hắn chạy đến xem” liền phì cười, sau lại thấy dấu hồng ngân đỏ đỏ trên xương quai xanh của y, thở dài, trong nháy mắt sát khí hiện ra: “Ta đáng ra nên khiến hắn đau đớn một chút rồi mới giết hắn”. Ánh mắt nhìn về phía Truy Mệnh đầy vẻ bất lực, “Vậy huynh thì sao? Làm ta sợ muốn chết!”

“Ta đá hắn một cước xong chính mình cũng bị thương luôn! Rất đau a!” Truy Mệnh nhú mi, lại thấy trong mắt Lãnh Huyết đều là thương tiếc, vội sửa lại, “Không phải, cái kia, hiện tại cũng không đau nhiều lắm...”

Lãnh Huyết thấy Truy Mệnh biểu tình trăm kiểu biến hóa, không khỏi bật cười, cười xong còn thấy Truy Mệnh nhìn mình bằng ánh mắt “Người cười cái gì mà cười?”, khóe miệng giật giật có chút tức giận... Tiểu hài tử là không vui rồi! Lãnh Huyết nghĩ, liền nhìn Truy Mệnh cười một cái xấu xa, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi Truy Mệnh

Truy Mệnh sững sốt, ban đầu còn giãy dụa, lại bị Lãnh Huyết ôm chặt vào trong ngực. Dần dần Truy Mệnh cũng thuận theo, đáp trả lại Lãnh Huyết. Không khí xung quanh lạnh như băng, nhưng lại dần ấm lên bởi nụ hôn sâu này. Lãnh Huyết nhẹ nhàng ôm lấy Truy Mệnh, tham lam hưởng thụ tư vị ngọt ngào của y. Bốn phía một mảnh yên tĩnh, trừ bỏ hơi thở dồn dập của hai người, ấm áp mà hạnh phúc

“Hay cho tiểu Lãnh nhà người...” Truy Mệnh thật vất vả điều chỉnh hô hấp, hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Huyết, “Dám học khi dễ ta!”

“Nếu không huynh muốn ta như tên kia sao?” Lãnh Huyết không chút sợ hãi

“...” Truy Mệnh nhớ lại vừa rồi tên biến thái kia động thủ động cước với mình, trong lòng cảm thấy ghê tởm, khóe miệng giật giật. “Tiểu Lãnh thật sự là càng học càng biết giả dối... Bất quá, chúng ta vẫn đi nhanh đi... Tên kia mà trở về thì phiền toái lắm”

Lãnh Huyết cũng biến Hồng y nhân không dễ đối phó, nếu mình cùng Truy Mệnh liên thủ cũng chưa chắc bắt được hắn. Nhưng hiện tại Truy Mệnh bị trọng thương, mình lại không giống Truy Mệnh bách độc bất xâm, chỉ sợ nếu không may trúng chiêu, Truy Mệnh sẽ gặp tai họa

Nhưng là, có một việc, khiến hắn không thể không gặp Hồng y nhân kia

~Trên người Truy Mệnh, đã bị tên kia hạ cổ!

“Ta trước mang huynh trở về” Lãnh Huyết trầm mặc chốc lát, ôm lấy Truy Mệnh rời đi

“Tiểu Lãnh” Truy Mệnh đột nhiên mở miệng, “Đệ không phải đang nghĩ sẽ quay về tìm tên kia đó chứ?”

“...” Lãnh Huyết không biết làm sao, Truy Mệnh nhìn qua thì tưởng y tùy tiện, nhưng kì thật lại là người thận trọng khiến người sợ hãi

“Không được, tiểu Lãnh, đệ không được như vậy!” Truy Mệnh có chút vội vàng, “Chúng ta đi về tìm Tích Triều cùng nhị sư huynh trước đã!”

“Ta sợ hắn sẽ trốn thoát” Lãnh Huyết nói, “Nếu vậy huynh phải làm sao đây?”

“Đúng vậy đó a~”

Thanh âm lãnh này, khiến cho toàn thân Truy Mệnh run lên!

Lãnh Huyết ôm chặt Truy Mệnh, lui từng bước về phía sau, kiểm cầm chắc trong tay

Hồng y nhân này, không khác gì ma quỷ, không biết từ khi nào đã đứng ở trước cửa. Trên tay, là một thủ cấp máu chảy đầm đìa.

8. Chương 8

“...!”

Truy Mệnh vừa thấy tên kia liền thở dài nặng nề: “Tiểu Lãnh, ta nói cái gì đến thì sẽ đến mà...”

“Ta chờ hần lâu rồi”, nhưng Lãnh Huyết lại không có chút nào không chào đón thượng khách cả.

“Ta thật sự đã tính sai rồi...” Hồng y nhân nhìn thấy Truy Mệnh, cười nói, “Không thể tưởng tượng ra được, trên đời này còn có kẻ lớn lên giống với Cố Tích Triều đến thế, ngay cả ta cũng không thể nhận ra! Chẳng trách người lúc đó cứ gọi tên kẻ khác. Chẳng lẽ, cứ có khuôn mặt xinh đẹp đến thế thì luôn vội vã gọi nam nhân đến cạnh mình sao?”

“Người...!” Truy Mệnh tức giận nghiêng răng, đáng tiếc trên người toàn thương tích do tên trước mắt ban tặng cho, vừa động một cái liền hít đủ khí lạnh, còn chưa kể đến vết thương hồi trước bị người đánh nữa.

“Đưa giải được ra đây cho ta”, ngữ khí Lãnh Huyết lạnh như băng, trừng mắt nhìn thẳng và nam tử phía trước. Nếu không phải vì giải được thì hần đã sớm đem cái tên thương tổn Truy Mệnh xẻ thành tám mảnh rồi.

“Yêu, sao được? Tiểu tử này trúng cổ của ta...” Hồng y nhân tà tà nở nụ cười, “Thế nhưng người không cần vội, cổ này chỉ làm cho y đau một chút mà thôi. Chỉ là thời gian đau không dài nhưng chỉ muốn chết...”. Nói đoạn hần nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Truy Mệnh rồi nhìn qua Lãnh Huyết: “Thế nào? Không nhận ra y đang rất đau sao? Đau của roi này cũng không bằng cái đau ấy đâu...”

Lãnh Huyết nhìn về phía Truy Mệnh liền phát hiện sắc mặt của y đã tái nhợt hơn lúc này, cả thân thể cũng đang run rẩy, môi vì đau đớn mà cắn đến đỏ từng giọt máu tươi. Còn chưa kịp nói điều gì, Truy Mệnh đã ngã xuống trong lòng hần, hôn mê bất tỉnh.

“Rốt cuộc người đã cho y uống cái gì?”, Lãnh Huyết ép buộc mình giữ tỉnh táo, một tay ôm lấy Truy Mệnh, một tay cầm kiếm chỉ thẳng vào Hồng y nhân. Truy Mệnh đau đến độ ngất đi, nhất định là đã chịu đựng lâu lắm nên không thể duy trì thêm được. Lãnh Huyết chợt có ý nghĩ muốn tự sát, bản thân sao ngốc như thế, hoàn toàn không biết điều gì.

“Vốn là muốn dành cho Cố Tích Triều cùng Thích Thiệu Thương. Đáng tiếc, ai bảo tiểu tử này rảnh rồi lại nhúng tay vào, tự mình chuốc lấy khổ rồi...”, Hồng y nhân đột nhiên nhìn thẳng Lãnh Huyết: “Người thật muốn cứu y?”

“Nếu người không đưa giải được, ta nhất định sẽ giết chết người”, Lãnh Huyết nghiêng răng gần từng chữ

“Ha ha... giết ta? Chỉ một mình người, bên người còn ôm lấy y, giết ta?”, ánh mắt Hồng y nhân trở nên lạnh lẽo

“Cứu không được, ta cho người chôn cùng y, cho dù ta có phải chết”, Lãnh Huyết ôm chặt lấy thân thể lạnh như băng của Truy Mệnh, từng lời nói rõ ràng.

“Được!” Hồng y nhân vung lên trường tiên, hướng về Lãnh Huyết thâm roi lại

Lãnh Huyết ôm lấy Truy Mệnh, xuất ra một chuồng. Chỉ nghe tiếng gió xẹt ngang bên tai, cúi đầu liền một roi quất đến, vừa trở tay xuất kiếm liền thấy Hồng y nhân trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng hần.

Quá nhanh! Lãnh Huyết cả kinh. Thân pháp của Hồng y nhân này nhanh đến như vậy, dù trước kia đã truy đuổi nhiều phạm nhân, nhưng thân pháp nhanh đến thế cũng chỉ có một người. Tuy rằng so với Truy Mệnh vẫn còn chậm một chút, nhưng Lãnh Huyết hiểu rõ, nếu cứ bị hần ta quật qua quật lại như vậy thì thế nào cũng mệt mà chết thôi. Truy Mệnh lại hôn mê, dù là tình huống nào cũng bất lợi!

“Ba”

Trên lưng Lãnh Huyết truyền đến từng trận đau nhức. Giao đấu không biết bao lâu, kiếm của hắn chém lấy một nhát trên cánh tay Hồng y nhân, mà lần này lại là Hồng y nhân lần đầu tiên đánh phải hắn. Nhưng bị đánh trúng cũng đồng nghĩa với thân pháp của mình đã chậm, mà tốc độ của Hồng y nhân vẫn đáng sợ như trước. Chưa bao giờ một người không biết thức thủ vô sách như Lãnh Huyết lại lo lắng cùng không cam lòng như thế. Hắn không cam lòng. Chẳng lẽ mình không có một chút năng lực nào bảo hộ Truy Mệnh hay sao? Vừa mới tâm ý tương thông, vừa mới nói cả đời bên nhau làm bạn. Chẳng lẽ cứ vậy mà để Truy Mệnh chết không minh bạch như vậy sao?

Hắn không thể.

Một kiếm đâm tới, trước mắt bỗng nhiên trống không. Hồng y nhân lấy tốc độ quỷ dị bay đến phía sau Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết thâm nghĩ không tốt, nhưng xoay người đã không còn kịp. Hắn chỉ biết ôm lấy Truy Mệnh vào trong lòng, cho dù có chết cũng muốn bảo hộ cho y an toàn.

Lúc thanh âm roi quất rót vào trong tai, Lãnh Huyết chợt cảm thấy thân mình được một đôi tay vòng qua ôm lấy, bay thẳng lên trời.

“Tiểu Lãnh... đệ tìm cơ hội chém hắn!” thanh âm suy yếu của Truy Mệnh đột nhiên vang lên

Lãnh Huyết kinh hãi, chỉ thấy Truy Mệnh một tay nắm lấy vạt áo của mình, còn một tay cầm lấy tay của Lãnh Huyết, dùng tốc độ nhanh chóng né tránh đường roi của Hồng y nhân. Trên trán Truy Mệnh lúc này đã đầy mồ hôi khiến Lãnh Huyết hiểu được y chống đỡ không được bao lâu, kiếm trong tay theo đường thẳng, nương theo tốc độ của Truy Mệnh mà đâm về phía Hồng y nhân.

“Phập....”

Dựa vào cảm giác trên thân kiếm, Lãnh Huyết biết, mình đã đâm trúng.

Quả nhiên, Hồng y nhân rốt cục cũng từ trên không rơi xuống, ầm một tiếng rơi thẳng xuống đất.

“Oa, ngã chết đi...”

Truy Mệnh chỉ kịp nhìn Lãnh Huyết cười cười, tay lập tức mềm nhũn ra, người cũng từ trên trời rơi xuống theo. Lãnh Huyết cuống quýt lao đến, vừa mới ôm lấy Truy Mệnh liền thấy trước mắt nguyên một màu đỏ tươi.

Hắn ta không chết! Lãnh Huyết huy kiếm, xoay một cái liền hất văng roi vừa vung đến. Nhân lúc Hồng y nhân còn chưa đứng dậy kịp liền đâm thẳng kiếm đến. Ai ngờ vừa mới tiến gần đến thì Hồng y nhân đã vung một đám phấn trắng.

Chuyện xảy ra quá nhanh. Nếu là Truy Mệnh thì có thể nhanh chóng thoát được, còn Lãnh Huyết chỉ có kiếm nhanh. Lần này bất ngờ không phòng bị kịp, Lãnh Huyết liền hít phải, mà Truy Mệnh trong lòng cũng bị vạ lây, đau khổ ho khan, lúc sau còn phun ra một búng máu trên thân Lãnh Huyết.

Không màng đến máu đọng trên mặt, Lãnh Huyết ôm Truy Mệnh lui về sau. Bột phấn rơi vào mắt, Lãnh Huyết biết nếu không lui về thì chỉ có nước bị roi quất đến như tử. Ngay lúc hắn lui về sau thì một hơi thở quen thuộc xuất hiện.

“A_____”, Hồng y nhân hét thảm một tiếng

“Ta thấy ngươi quả thật là không muốn sống nữa...”, thanh âm lạnh lùng của Cố Tích Triều đột ngột vang lên.

Lãnh Huyết mở mắt ra, quang cảnh đã rõ ràng hơn một chút. Trước mắt là Cố Tích Triều một thân sát khí, cùng với ánh mắt của người luôn nhìn về Truy Mệnh trong lòng mình, nhị sư huynh. (chắc, giờ anh có nhìn cũng làm được cái gì? =.=)

“Không sao phải không?”, Thiết Thủ vội vàng đi đến, thấy Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết cả người đầy máu tanh, theo thói quen muốn ôm lấy Truy Mệnh nhưng lại nhận phải ánh mắt của Lãnh Huyết.

Trong ánh mắt ấy, là một loại độc chiếm.

“Nhị sư huynh lo lắng nhầm người rồi, ta không sao.”, Lãnh Huyết đứng dậy, “Chỉ Truy Mệnh bị thương rất nặng thôi”

Thiết Thủ ngẩn người. Hắn cảm thấy được, trong lúc Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết ở bên nhau, chỉ cách mấy canh giờ thôi nhưng dường như đã có thay đổi. Không đợi hắn nhận ra, phía sau liền có tiếng hét thảm.

“Người không định giao giải được ra sao?”, Cố Tích Triều mỉm cười, dùng một kiếm chặt đứt gân tay của Hồng y nhân.

Hồng y nhân run rẩy mỉm cười: “Cố Tích Triều, người cho là người sẽ không gặp báo ứng hay sao? Người cho là, Thích Thiệu Thương sẽ không có việc gì hay sao?”

Cố Tích Triều đâm thêm một kiếm: “Người bớt vô nghĩa!”

Bên khoe miệng Hồng y nhân rỉ máu, nhưng vẫn hung ác cười như cũ: “Ta nói cho người biết, độc của Thích Thiệu Thương không có thuốc nào giải được, hắn nhất định sẽ chết. Còn tên tiểu tử giống người ấy, cổ trên người y cũng đã giải rồi. Chẳng qua, tên ngu ngốc dùng kiếm kia lại... ha ha, cổ kia nhất định sẽ khiến bọn hắn sinh ly tử biệt”, hắn ho khan một tiếng, máu lập tức trào ra, “Cố Tích Triều, người đã giết huynh đệ ta, giết vợ con ta... Người quên, nhưng ta không hề quên.... Ta sẽ khiến những người bên người người, tất cả đều vì người mà chết! Người còn sống, nhưng cũng không bằng chết!”

“Hảo”

Cố Tích Triều để lại cho hắn ta một chữ sau cùng.

Sau đó, tay nâng, kiếm hạ.

Thiết Thủ biết chắc Hồng y nhân thật sự đã chết rồi, mới lui về sau từng bước.

Sinh ly, tử biệt?

Lãnh Huyết lúc này mới hiểu rõ, bột kia chính là giải được của cổ. Truy Mệnh hộc máu, vương lại trên người hắn. Lúc ấy, cổ đã lay qua rồi.

Mà thế cũng không sao cả. Chỉ ít y cũng sẽ bình an, vậy là được rồi.

Lo lắng trong lòng buông lỏng, Lãnh Huyết toàn thân bỗng nhiên đau đớn, chân cũng không duy trì được, lập tức khuỵu xuống, cứ thế mà hôn mê.

Thiết Thủ đỡ lấy Lãnh Huyết, ngẩng đầu liền thấy Cố Tích Triều đã ôm lấy Truy Mệnh. Mái tóc xoắn dài che lấy biểu tình của Cố Tích Triều, nhưng, Thiết Thủ biết, Cố Tích Triều đang run rẩy.

“Tích Triều...”, Thiết Thủ nhẹ gọi.

“... Chúng ta trở về”, Cố Tích Triều ngẩng đầu, nét đượm buồn đọng trên khuôn mặt, “Ta phải về. Về cạnh Thích Thiệu Thương”

9. Chương 9

“Thiếu Thương!” Vừa mới đi vào môn, Thiết Thủ cùng Cố Tích Triều chợt nghe gặp Túc Hồng Lệ khàn khàn tiếng gào!

Cố Tích Triều biến sắc, cầm trong tay Truy Mệnh nhẹ nhàng đặt ở ngoài cửa hành lang hạ ghế đá thượng, theo sau liền vọt vào trong phòng. Thiết Thủ cũng không có nghĩ nhiều, buông Lãnh Huyết cũng chạy đi vào. Thấy cũng là Thích Thiệu Thương nằm ở trên giường, đầu giãy dụa, răng nanh cắn khảnh khách vang lên, cũng không khăng ra một tiếng. Sàng đan đã muốn rách mướp, Túc Hồng Lệ thử muốn bắt trụ tay hắn, lại phát hiện Thích Thiệu Thương đầu đã muốn không thể đành chỉ run rẩy!

“Người tránh ra.”

Cố Tích Triều đi qua đẩy ra Tức Hồng Lệ, ngồi ở bên giường, thân thủ, chặt chẽ hoàn ở Thích Thiệu Thương!

Thích Thiệu Thương gian nan mở to mắt, mơ hồ bên trong chỉ nghe đến quen thuộc thân nhiên gỗ lim hương khí, miễn cưỡng bài trừ một cái cười: “Tích Triều... Ta không sao, người đừng ôm như vậy nhanh, ta...” Nói còn chưa dứt lời đột nhiên toàn thân bị kiểm hãm, tứ chi cũng đột nhiên nhất tránh, thiếu chút nữa đem Cố Tích Triều đổ lên thượng.

“Dám thôi ta?” Cố Tích Triều chọn mi, càng nhanh ôm lấy Thích Thiệu Thương.

“Người đừng... Ta sẽ thương người...!” Thích Thiệu Thương cố gắng tưởng đẩy ra Cố Tích Triều thông minh như Cố Tích Triều lại như thế nào không biết Thích Thiệu Thương đang lo lắng cái gì, càng nhanh ôm lấy Thích Thiệu Thương đau đến run run thân mình, nhẹ nhàng mà ở bên tai nói nhỏ: “Trước kia người nhiều như vậy thứ đều giết không được ta, lúc này đây lại như thế nào bởi vì đau hạ thủ? Ta cứ như vậy ôm người, thẳng đến người không đau..... Nếu đau lợi hại, đã kêu đi ra...”

Thích Thiệu Thương nở nụ cười: “Gọi là gì, ta nhất kêu đã có thể thành giết heo...” Còn muốn cười, cũng rốt cuộc không hữu lực khí, một trận càng mạnh liệt đau đớn nháy mắt bao phủ hắc cuối cùng ý thức.

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy trong lòng Thích Thiệu Thương đột nhiên nặng nề áp chế đến. Cúi đầu khinh gọi, Cố Tích Triều sắc mặt càng ngày càng khó coi, đến cuối cùng, chính là cúi đầu nhìn Thích Thiệu Thương khuôn mặt, tượng một tòa pho tượng.

Thiết Thủ lo lắng Cố Tích Triều, đi lên tiền thân thủ muốn nhìn một chút Thích Thiệu Thương tình huống, kết quả chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, vội vàng thân thủ đi chắn, một đôi Thiết Thủ đem Thần Khốc Tiểu Phủ tiết vừa vặn!

“Người đừng bỉnh hắc.” Cố Tích Triều lạnh lùng nói.

“Tích Triều, người bình tĩnh một chút.” Thiết Thủ đột nhiên cảm thấy, trước mắt Cố Tích Triều, có điểm không đúng.

“Nên bình tĩnh người.” Cố Tích Triều cười đến lộ vẻ sâu thẳm: “Người còn muốn đem hắc mang đi sao? Văn Tinh đã muốn bị người mang đi, nay người ngay cả Thiệu Thương cũng không buông tha?”

Thiết Thủ biết, hiện tại Cố Tích Triều đã muốn hoàn toàn đánh mất lý trí, còn như vậy đi xuống sự tình chỉ biết càng ngày càng tao. Hắc thân thủ vung lên, một đạo ám quang đã muốn bay về phía Thích Thiệu Thương. Cố Tích Triều không chút nghĩ ngợi hay dùng Thần Khốc Tiểu Phủ chặn đứng, cười lạnh nói: “Người Thiết đại bộ đầu cũng học xong ám toán...” Lại không có thể nói sau hoàn Tức Hồng Lệ con dao đã muốn rơi xuống hắc cảnh thượng.

“Cảm tạ...” Thiết Thủ thở dài một hơi, theo sau đi qua ôm lấy Cố Tích Triều, đối Tức Hồng Lệ nói: “Ta trước đem hắc cùng ta hai cái sự đệ an trí hảo. Thiệu Thương liền phiền toái người.”

“Thiết bộ đầu, vừa mới của ta nhân đã muốn tra được.” Tức Hồng Lệ đối Thiết Thủ nói, “Cái kia hồng y nhân tên là Lâm Nhạc Xuyên, là Tích Triều từng diệt môn Lâm gia con trai độc nhất. Lúc ấy hắc giả chết đào thoát, sau lại lưu vong đến Liêu quốc. Tựa hồ là chiếm được Liêu quốc vương tộc duy trì, luyện liền một thân thực độc đao công phu. Lúc này đây, là hướng về phía Tích Triều đến. Hơn nữa, Liêu quốc thế lực tựa hồ cũng không chỉ duy trì hắc đối phó Tích Triều – tính cả Lục Phiến Môn đều là đối với tượng!”

“Vì cái gì sẽ đối phó Lục Phiến Môn?” Thiết Thủ khó hiểu.

“Chúng ta nơi này kháng Liêu đã có thật lâu, nhưng là tiền tuyến binh lực thập phần suy yếu, khuyết thiếu cũng đủ có thể chủ sự đại tướng. Người tướng, dĩ vãng gặp được loại sự tình này khi, Hoàng Thượng trước hết hội nhớ tới ai?”

Thiết Thủ gật gật đầu: “xác thực, gia sư cũng từng vì nước đối địch.”

“Theo ta thấy, Hoàng Thượng tìm Lục Phiến Môn người đi tiền tuyến là chuyện sớm hay muộn.” Tức Hồng Lệ nói, “Hiện tại Truy Mệnh Lãnh Huyết trọng thương, Thiệu Thương cùng Tích Triều cũng là như vậy...”

Vô Tình tổng bộ chân lại không có phương tiện, người nói, toàn bộ Lục Phiến Môn còn có không ai có thể cùng người đi tiên tuyến?” Tức Hồng Lệ cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tóm lại, trước đem mọi người yên ổn xuống dưới là là tối trọng yếu.” Thiết Thủ nhẹ nhàng mà ôm trong tay nhân, “Này hần, ta hiện tại trước không nghĩ tưởng nhiều lắm.”

Thiết Thủ lẳng lặng ngồi ở Cổ Tích Triều trước giường, nhìn trên giường mê man nhân, trong lúc nhất thời, nhưng lại thà rằng chính mình không có thấy vừa rồi gần như điên cuồng hần. Đau lòng. Chỉ còn lại có đau lòng. Truy Mệnh, Tích Triều, như vậy hai cái như thể tương tự nam tử, cùng thời gian, vì tương tự lý do mà trải qua như thể cực khổ. Lên trời hay không quá mức tàn nhẫn? Đến tốt cùng vì cái gì, yếu như vậy tra tấn bọn họ?

Trên giường nhân giật giật, phát ra một trận ho nhẹ. Thiết Thủ cho hần dịch dịch chần, lại thấy hần lông mi chớp hai hạ, theo sau mở mắt. Đây là nhúu chặt, xem ra gáy vẫn là đau. Nhưng là cặp kia ánh mắt rõ ràng là trong treo rất nhiều, không giống mới vừa rồi điên cuồng. Thiết Thủ cúi đầu: “Tình? Thế nào? Còn đau không?”

“Lược Thương cùng Lãnh Huyết tình sao?” Trầm tĩnh thanh âm.

Thiết Thủ lắc đầu: “Còn không có. Đại sư huynh nhìn đầu.”

“Hần nói như thế nào?” Như trước là gọn sóng không sợ hãi ngữ khí.

“Cái gì nói như thế nào?” Thiết Thủ chần chờ.

“Nói thật, đừng giả ngu.” Cổ Tích Triều con người lý lộ về lợi hại. “Người tưởng man ta, còn sớm chút.”

“Hần nói, chỉ có thể dựa vào vận công cùng được vật đến giảm bớt phát tác đau đớn cùng với giảm bớt phát tác số lần. Thiếu Thương bệnh, bảy ngày phát tác một lần. Về sau, có lẽ hội một lần so với một lần lợi hại, thẳng đến không thể chịu đựng được, sinh sôi đau tử.”

Thiết Thủ không thể nhìn thẳng Cổ Tích Triều, quay đầu đi nhìn sàn nói.

“Phải không?”

Cổ Tích Triều nhẹ nhàng mà, giống đối chính mình nói nói giống nhau, nở nụ cười.

“Vẫn đều là như vậy. Thuộc loại của ta, lên trời đều phải cướp đi. Trước kia là Văn Tình, hiện tại lại là hần...” Cổ Tích Triều ngẩng đầu nhìn bên ngoài thiên, “Người muốn cùng ta cướp người là đi –”

“Lúc này đây, ta cho dù nghịch thiên mà đi, cũng quyết không sẽ làm Thich Thiếu Thương rời đi ta bên người! Có loại, sẽ thử xem xem –!”

Thiết Thủ nhìn Cổ Tích Triều, đột nhiên phát hiện hần trong ánh mắt xẹt qua một tia ngoan tuyệt. Nhưng là rất nhanh liền biến mất không thấy.

Hy vọng là ta đa tâm đi, Thiết Thủ nhắm mắt lại. Cổ Tích Triều, ta cầu người, đừng làm cho ta lại nhìn đến người giống như Tu La một mặt.

“Tiểu Lãnh... Đại sư huynh, Tiểu Lãnh như thế nào còn không tỉnh?”

Vừa tỉnh lại đây, Truy Mệnh sẽ không quản trên người thương có thể hay không vỡ ra, huyền thuyền liền sảo đi tìm Lãnh Huyết ở phòng. Vừa vào cửa liền thấy Lãnh Huyết trắng hé ra mặt nằm ở trên giường. Trong lòng quýnh lên, thiếu chút nữa lại hôn mê: “Hần rốt cuộc thương nhiều trọng a?”

“Truy Mệnh, hần không có việc gì, chẳng qua là mệt nhọc, hơn nữa kia hồng y nhân dùng độc, cho nên mới hội vẫn bất tỉnh. Ta đã muốn thay hần giải độc, một hồi thì tốt rồi.” Vô Tình tựa vào xe lăn thượng, bình tĩnh nói. “Nhưng thật ra người, tuy rằng giải cổ, miệng vết thương lại nhiều lại thâm sâu, vẫn là đi nghỉ ngơi, Lãnh Huyết nơi này ta xem là đến nơi.”

“Cổ? Như thế nào giải?” Truy Mệnh sững sốt.

“Kia hồng y nhân chịu không nổi Tích Triều kiếm.” Vô Tình nói.

“Như vậy tử...” Truy Mệnh lắc đầu, “Tích Triều lại bạo nổi...”

“Người hay là nghe nói một chút đi.” Cố Tích Triều thanh âm truyền tới, đi theo, nhân đã muốn đi vào Truy Mệnh bên người, nhu nhu Truy Mệnh tóc. “Nói ta cái gì?”

“Tích Triều...” Truy Mệnh vừa nhìn thấy Cố Tích Triều, đột nhiên sững sốt, “Người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt kém như vậy?”

“Ta không sao, người Thích đại ca mau treo.” Cố Tích Triều cười đến thoải mái, trong lòng cũng là rối rắm vô cùng.

“Vì cái gì hội như vậy? Không phải đã muốn ăn giải được sao?” Truy Mệnh nóng nảy, “Kia hồng y nhân không có giải được sao?”

“Cái kia độc không giải được. Bất quá ta đang ở tra, nhìn xem có thể hay không tìm được chút manh mối.” Cố Tích Triều vỗ vỗ Truy Mệnh kiên, “Chuyện này người đừng lo lắng. Người hiện tại phải làm, là hảo hảo nhìn của người Tiểu Lân!”

“Tích Triều!” Truy Mệnh tựa hồ không có tốt như vậy tâm tình cùng hắn hay nói giỡn. Hiện tại ở Vô Tình xem ra, Cố Tích Triều biểu tình xuất hiện ở tại Truy Mệnh trên mặt, mà Truy Mệnh cười tặc xuất hiện ở tại Cố Tích Triều trên mặt – đương nhiên Cố mỹ nhân cười đến không có như vậy ánh mặt trời sáng lạn thôi.

Truy Mệnh còn thật sự cúi đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu kêu lên: “Tích Triều, của ta huyết không phải có thể giải trăm độc sao? Người dùng của ta huyết đi cứu Thích đại ca thử một lần!”

“Người cho là là vài giọt huyết là được a?” Cố Tích Triều lắc đầu, “Nếu thực dùng biện pháp này, người trên người huyết liền chảy khô!”

Truy Mệnh còn muốn nói gì nữa, lại bị Lãnh Huyết ho khan thanh âm cả kinh trừng mắt.

Xoay người, thấy Lãnh Huyết tỉnh, chính nhìn chính mình tựa tiểu phi tiểu. Truy Mệnh đôi mắt đỏ lên, xoay người liền phắc lên rồi: “Người làm ta sợ muốn chết! Thối Tiểu Lân! Người bắt khoái đánh thức, ngủ cái gì mà ngủ a!”

Lãnh Huyết sợ hãi đem thương lại lộng liệt, nhãn châu chuyển động: “Ồi!”

“A? Ta làm đau người? Thế nào đau a? Thế nào?” Truy Mệnh lập tức luống cuống tay chân, đỏ đôi mắt nhìn Lãnh Huyết. Tỉnh linh, bị Lãnh Huyết nhẹ nhàng ửng đến trong lòng.

“Lừa gạt người, tiểu ngu ngốc.”

Trò đùa dai ngôn ngữ theo Lãnh Huyết trong miệng vừa ra Truy Mệnh lập tức mặt đỏ, y y nha nha cũng nói không nên lời chỉnh nói. Lãnh Huyết ôm hắn cười đến quyền thân mình: “Nói người vô tâm mắt, như thế nào thật sự đến nước này a?”

Truy Mệnh đang muốn phản bác, môn đột nhiên mở, vào, là Thiết Thủ.

Thế này mới phản ứng lại đây vừa rồi Vô Tình Đại sư huynh cùng Tích Triều tất cả trong phòng Truy Mệnh mặt càng đỏ hơn. Lập tức đột nhiên nhớ tới cái gì, hoang mang rối loạn đứng lên: “Nhị sư huynh?”

Lãnh Huyết lại thân khai cánh tay, đem Truy Mệnh tha hồi bên giường tọa hạ, chính hắn cũng nương lực ngồi dậy: “Nhị sư huynh.”

10. Chương 10

“Tĩnh?”

Thiết Thủ nhìn Lãnh Huyết, mặt bộ không có gì quá lớn biến hóa. Chẳng qua, đang nhìn gặp Lãnh Huyết hoàn Truy Mệnh phần eo thủ khi, nhúu một chút mi. Nhưng là này biểu tình nháy mắt lướt qua, cho nên Lãnh Huyết cũng không có phát biểu ý kiến gì.

“Nhị sư huynh...” Truy Mệnh đang muốn nói chuyện, bị Thiết Thủ thân tới được thủ cắt đứt, kia nhẹ tay khinh ở Truy Mệnh trên vai vỗ vỗ: “Không có việc gì thì tốt rồi.”

Truy Mệnh bị hấn như vậy vỗ, vừa định nói trong lời nói cũng toàn đã quên. Kỳ thật chính hắn cũng không biết tưởng đối Thiết Thủ nói cái gì, nhưng là, không biết vì sao, nhìn Thiết Thủ hắn cảm thấy có chỗ nào là lạ, lại không biết xử lý như thế nào, cho nên rõ ràng không nói.

“Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.” Cổ Tích Triều đứng dậy.

Vô Tình bính bính Thiết Thủ, ý bảo hắn đi ra.

Truy Mệnh kinh ngạc nhìn môn bị quan thượng, cúi đầu: “Tiểu Lãnh, ta như thế nào cảm thấy mọi người đều do quái bộ đáng?”

“Người thương quá nặng, đầu óc có chút không tốt sứ.” Lãnh Huyết nghiêm trang nói.

“Từ Tiểu Lãnh ta không phải hay nói giỡn!” Truy Mệnh nhìn hắn như vậy thật sự là đến khí, lại chán nản phát hiện chính mình căn bản khí không đứng dậy: “Ta cảm thấy, rất quái lạ...” Hắn xoay người, trừng mắt Lãnh Huyết ánh mắt: “Người là không phải, có việc man ta?”

“Ta man người cái gì?” Lãnh Huyết tuy rằng trong lòng nhè nhẹ đau, trên mặt lại đang cười.

“Ta như thế nào biết...” Truy Mệnh tức giận nói, “Người người đều như vậy kỳ quái, Nhị sư huynh man ta, Đại sư huynh man ta... Liền ngay cả Tích Triều cũng man ta... Đến bây giờ Thích đại ca cũng không biết như thế nào, Tích Triều nói cái gì yếu treo linh tinh trong lời nói...” Hắn bắt lấy Lãnh Huyết thủ, “Nhưng là Tiểu Lãnh, ta cảm thấy có chuyện sẽ phát sinh... Người nói cho ta biết, sao lại thế này? Cái kia hồng y nhân có phải hay không làm cái gì?”

“Không có, Tích Triều bọn họ chính là không nghĩ người vì Thích đại ca lo lắng.” Lãnh Huyết phản cầm Truy Mệnh thủ, mười ngón giao nắm, “Đừng nghĩ nhiều lắm. Hết thấy đều đã tốt.”

“Tiểu Lãnh, “ Truy Mệnh đột nhiên nghiêm trang ngồi xuống, “Người thích ăn cái gì?”

“A?” Lãnh Huyết trong lúc nhất thời có điểm sờ không tới ý nghĩ, “Hỏi cái này làm cái gì?”

“Nói a!” Truy Mệnh bắt đầu từ triền lạn đánh trúng. Rất có không nói sẽ nhĩ hảo xem bộ đáng.

“... Đại khái là bạch thủy...” Lãnh Huyết suy nghĩ nửa ngày, thực bất đắc dĩ ghen ra một câu.

“Cái gì a!” Truy Mệnh hoàn toàn hồng mắt, “Ta nói ăn ai Tiểu Lãnh! Nan bắt thành người là ngư sao? Ngư còn muốn nước ăn thảo!”

“Ăn, vậy cây hương thung đi.” Lãnh Huyết lại trầm mặc một trận, cuối cùng nói ra đáp án.

“Hương...” Truy Mệnh trong ánh mắt hiện lên một trận kinh hãi, “Thật sự?”

“Giả.” Lãnh Huyết liếc hắn một cái, thành công thấy tiểu hài tử lại không vui ý, mới vừa lòng bổ sung: “Đó là không có khả năng.”

“Ta phát hiện Tiểu Lãnh người gần nhất là càng ngày càng mục vô tôn trưởng!” Truy Mệnh oán hận cắn răng, “Chờ ta tốt lắm, ta phi tẩu người không thể!”

“Vậy người liền nhất định nhanh lên tẩu.” Lãnh Huyết cười nói. Truy Mệnh lại không nói gì, đô miệng một bên ngồi không nói.

Lãnh Huyết nhìn Truy Mệnh đô khởi miệng, trong lòng một trận kỳ quái rung động. Không tự chủ, Lãnh Huyết thân thủ, xuất kỳ bất ý đem Truy Mệnh gục ở trên giường, theo sát sau, nhẹ nhàng mà hôn ở hắn.

“Ồ...” Truy Mệnh một trận rên rỉ, càng thêm kích thích Lãnh Huyết, hắn tham lam hôn, cướp đoạt Truy Mệnh trong miệng hữu hạn dưỡng khí, thẳng đến dưới thân nhân bắt đầu hô hấp dồn dập thân thể xụi lơ, Lãnh Huyết mới lưu luyến buông ra hắn.

“Ghen đã chết a!” Truy Mệnh nhất bị buông ra, kêu ra trong lời nói thiếu chút nữa làm cho Lãnh Huyết hồng mắt. Ông trời, một lần Truy tam gia còn từng tự xưng thiên hạ vô song phong lưu phóng khoáng người gặp người thích đánh biến tình trường vô địch thủ, ai ngờ như vậy không tự tưởng. Quên đi, dù sao

như vậy mới là chân chính, vô tâm cơ Thôi Lược Thương. Lãnh Huyết cười cười, ôm chặt hân: “Người hỏi ta này làm cái gì?”

“Ta chính là cảm thấy, muốn hiểu biết người càng nhiều chút.” Truy Mệnh cúi đầu cười, “Nhưng là thật cao hứng đâu, Tiểu Lãnh cùng ta thích gì đó giống nhau!”

“Cái kia này nọ tuy rằng hương, nhưng là có cay đắng –” Lãnh Huyết ôm chặt trong lòng nhân, bỗng nhiên có một tia không tha buông tay, “Lược Thương, về sau, nếu là ta đột nhiên không thấy, hoặc là đã quên người, người làm sao bây giờ?”

“Người không thấy?” Truy Mệnh ngẩng đầu, “Ta đây tìm được chân trời góc biển cũng phải tìm người trở về! Sau đó phạt người mời ta uống rượu! Về phần đã quên...” Truy Mệnh biến sắc, “Không được!”

“Nếu tìm không thấy, hoặc là nghĩ không ra đâu?” Lãnh Huyết hung hăng tâm, hỏi. Nhưng là nói vừa hỏi đi ra hân liền hối hận. Bởi vì Truy Mệnh biểu tình đột nhiên thay đổi, là một loại làm cho người ta đau lòng bị thương biểu tình –

“Tiểu Lãnh, ta cầu người về sau không nên hỏi loại này vấn đề được không?” Truy Mệnh thanh âm có chút ách, “Ta chưa bao giờ nghĩ tới rồi đi người là bộ dáng gì nữa a! Vì cái gì chúng ta hiện tại muốn đi tưởng này? Tiểu Lãnh...” Hân gắt gao bắt lấy Lãnh Huyết, “Người rốt cuộc làm sao vậy? Người rốt cuộc có chuyện gì? Ta cầu người nói đi ra được không?”

“Thực xin lỗi... Lược Thương, ta về sau nếu không hội như vậy...” Lãnh Huyết lắc đầu, “Ta đáp ứng người, không ly khai người –”

Đang nói xuống dốc, Lãnh Huyết đột nhiên cảm thấy toàn thân đau xót! Thân mình cũng không tùy vào run rẩy đứng lên!

“Tiểu Lãnh?!” Truy Mệnh kinh hãi, thân thủ để ở Lãnh Huyết hậu tâm muốn thua chút chân khí làm cho hân quá một ít, nhưng là thủ vừa mới đụng tới Lãnh Huyết bối, chợt nghe gặp Lãnh Huyết khàn khàn thanh âm –

“Lược Thương –!”

“Tiểu Lãnh?!” Truy Mệnh dưới tình thế cấp bách một tay ôm lấy Lãnh Huyết trù chiến thân mình, một tay bắt đầu cho hân thua chân khí, nhưng là chuyển đi nội lực giống như trâu đất xuống biển, vừa đi không trở về, không có gì phản ứng!

“Tiểu Lãnh! Tiểu Lãnh!” Truy Mệnh gặp Lãnh Huyết đau càng ngày càng lợi hại, chỉ hận không thể chính mình thay hân bị sở hữu khổ. Vốn trọng thương chưa lành, như vậy cấp hỏa công tâm, lại liều mạng thua chân khí cấp Lãnh Huyết, Truy Mệnh khoe miệng rất nhanh tràn ra huyết. Nhưng hân đã muốn hoàn toàn không để ý. Miệng quát to Lãnh Huyết tên, Truy Mệnh trước mắt một mảnh mơ hồ. Không thể tử, Tiểu Lãnh, người kiên trì trụ, người đáp ứng quá ta a!

“Ô –”

Truy Mệnh đột nhiên cảm thấy để ở Lãnh Huyết hậu tâm bàn tay truyền đến một trận đau nhức, theo sát sau một cổ thật lớn lực bắn ngược mạnh truyền đến. Truy Mệnh ngực nhất buồn, lập tức bị kia cổ đại lực bị đâm cho ngã xuống giường. Một búng máu đi theo phun nhất!

Cổ không hơn chính mình thương, Truy Mệnh giãy dụa đứng dậy nhìn Lãnh Huyết, ai ngờ thấy hoa mắt, ngực đột nhiên gặp trọng kích, cả người một lần nữa suất hồi thương!

Thật vất vả đem ánh mắt tiêu cự điều chỉnh tốt, Truy Mệnh lại thấy Lãnh Huyết lẳng lặng đứng ở chính mình trước mắt, trong ánh mắt vừa mới ôn nhu cơ nhiên hoàn toàn không thấy. Thủ nhi đại chi, là một loại Truy Mệnh chỉ tại Lãnh Huyết đuổi giết trọng phạm khi mới thấy qua lãnh khốc biểu tình!

“Tiểu Lãnh...?”

Truy Mệnh còn không có hô lên đến, Lãnh Huyết đã muốn một phen nhéo đầu của hân phát, hung hăng ban trụ!

Truy Mệnh ăn đau, lại không có thể kêu đi ra, bởi vì ngay sau đó Lãnh Huyết đã muốn kháp trụ hắc cổ, đưa hắc nạng nề mà quán ở tại thượng!

“Người, là ai?”

Lãnh Huyết thanh âm, giống như hư ảo.

Truy Mệnh ý nghĩ, thoáng chốc chỗ trống một mảnh.

“Ta muốn đi Liêu quốc.”

Cố Tích Triều đối với Thiết Thủ, lạnh lùng tuyên cáo.

“Người đi nơi đó làm cái gì?” Thiết Thủ có chút cấp, “Người cũng không phải không biết nơi đó nhiều nguy hiểm! Túc Hồng Lệ nói chuyện này liên lụy vương tộc!”

“Nguy hiểm lại như thế nào?” Cố Tích Triều ánh mắt ngạo nghễ, “Đại Tổng hoàng đế ta không không để ở trong mắt, Liêu quốc cũng giống nhau!”

“Người như thế nào đi?” Thiết Thủ hỏi hắc.

“Người không cần quan tâm. Ta chính mình đi, người giúp ta chiếu cố Thiếu Thương.”

Cố Tích Triều nói đến một nửa, đột nhiên ngừng đầu: “Có nhân!”

“Là Lãnh Huyết phòng bên kia!” Thiết Thủ cũng là cả kinh!

Làm Cố Tích Triều cùng Thiết Thủ đi vào Lãnh Huyết phòng khi, thấy, cũng là huyết nhiễm toàn thân Truy Mệnh lẳng lặng nằm trên mặt đất, dường như đã không có hô hấp!

“Ra chuyện gì?” Vô Tình cùng Túc Hồng Lệ cũng vội vàng tới rồi, thấy Cố Tích Triều chính kiểm tra Truy Mệnh thương.

“Là Lãnh Huyết chân khí bị thương hắc –”

Cố Tích Triều ôm Truy Mệnh, để ý hắc hỗn độn phát.

“Lãnh Huyết bị thương hắc, không biết tung tích.”

“Lược Thương, về sau, nếu là ta đột nhiên không thấy, hoặc là đã quên người, người làm sao bây giờ?”

– kỳ thật ta lúc ấy là muốn muốn nói cho của người.

– chi, ta hạnh, không thể, ta mệnh –

[chuyển tiếp] hồng nhan 11by: Thanh vũ về điệp

“Từ biệt sau, hai tướng huyền, chỉ nói ba bốn nguyệt, ai ngờ năm sáu năm. Thất năm huyền cầm Vô Tình đạn, thư từ không thể truyền, cửu liên hoàn từ giữa đoạn, mười dặm trường đình, trông mòn con mắt –”

11. Chương 11

“Người là ai –?”

Ta là ai?

Người không nhận biết ta?

Cư nhiên còn ôm ta, một câu nói xong hứa hẹn, rõ ràng còn nói quá, vĩnh viễn sẽ không quên của ta!

Nhưng là, người Hủy Nặc đâu.

“Lược Thương.” Cố Tích Triều đem nhất kiện da cừu phi ở tại Truy Mệnh trên người. “Thiên lãnh, thân mình còn không có hảo, đừng như vậy trúng gió.”

“Cám ơn người, Tích Triều.” Truy Mệnh hồi đầu cười cười, “Thích đại ca đâu, đã ngủ chưa?”

“Vừa ăn được, ngủ.” Cố Tích Triều nhìn Truy Mệnh, không khỏi nhớ tới vài ngày tiền hắn. Vừa mới mất đi Lãnh Huyết Truy Mệnh, liền tượng một pho tượng điêu khắc. Lẳng lặng ngồi ở trong phòng, không ăn không uống, ai đi vào khuyên cũng không nói nói. Dưới tình huống như vậy Truy Mệnh thương thể nhanh chóng chuyển biến xấu, cuối cùng rốt cục lâm vào hôn mê. Vô Tình cùng Cố Tích Triều, Thiết Thủ cơ hồ liều mạng mới đưa hắn theo diêm vương gia trong tay kéo trở về. Khả Truy Mệnh lại tựa hồ như trước không nghĩ muốn sống, cả ngày hỗn loạn phát ra sốt cao, miệng càng không ngừng kêu Lãnh Huyết tên. Thật vất vả khôi phục ý thức, Truy Mệnh lại không chịu uống được, liền ngay cả Cố Tích Triều cũng nói bất động hắn. Dùng sức mạnh quán, Truy Mệnh lại cắn nha liệu chết không nuốt. Ngay tại Cố Tích Triều đều bắt đầu thúc thủ vô sách thời điểm, Thiết Thủ đi vào đến, giơ lên thủ liên cho Truy Mệnh một bạt tai.

“Người tử cái gì? Lãnh Huyết còn chưa có chết thể nào!” Thiết Thủ thanh âm mang theo không thể khắc chế tức giận, “Người đã chết, Lãnh Huyết giống nhau nghĩ không ra!”

Truy Mệnh kinh ngạc nhìn Thiết Thủ. Thiết Thủ một trận đau lòng, thân thủ ôm Truy Mệnh nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn phía sau lưng: “Không có việc gì, Lãnh Huyết hội trở về, người nhất định phải sống sót, chờ hắn trở về, biết không?”

Truy Mệnh không nói chuyện, vùi đầu ở Thiết Thủ trên vai, bả vai run nhẹ. Thật lâu sau, hắn rốt cục đứng dậy, hút hấp cái mũi, hướng về phía Thiết Thủ cười: “Nhị sư huynh đánh người thực đau đầu.”

Rốt cục thì khăng ăn cái gì. Truy Mệnh thân thể đã ở Vô Tình cùng Cố Tích Triều hai vị “Ngự y” điều dưỡng hạ dần dần khôi phục. Ngẫu nhiên, Truy Mệnh sẽ tới trong viện đi vừa đi, tuy rằng đối với Thiết Thủ bọn họ vẫn là miệng cười tướng hướng, nhưng là rõ ràng, hắn khí sắc tiêu tụy đứng lên. Thân thủ tựa hồ cũng có chút mất linh sống.

Đã không có Lãnh Huyết Truy Mệnh, chung quy là cái yếu ớt đứa nhỏ. Lãnh Huyết là hắn dựa vào, cũng là hắn muốn thủ hộ nhân. Nhưng là hắn lại đối hắn nói người là ai. Hết thấy lời thể tại kia một khắc thể nhưng như thể tái nhợt vô lực.

“Truy Mệnh.”

Thiết Thủ ở Truy Mệnh phía sau đứng yên thật lâu, rốt cục mở miệng gọi hắn.

Truy Mệnh cả kinh: “Nhị sư huynh? Người chừng nào thì đến?”

Thiết Thủ trong lòng đau xót, nguyên lai chính mình chỉ cần đi đến Truy Mệnh phía sau rất xa địa phương, hắn đều đã cười xoay người kêu chính mình. Như thế nào trận này bệnh nặng, nhưng lại gọi hắn suy yếu đến tận đây!

Truy Mệnh tựa hồ cũng có chút phát giác, thở dài.

Hai người lại cương ở tại chỗ.

“Ăn một chút gì đi.” Cố Tích Triều hợp thời mà dẫn dắt gạo trắng chúc xuất hiện, đem Thiết Thủ bất động thanh sắc theo Truy Mệnh bên người tế khai, “Lược Thương, uống chút.”

“Thơm quá – đói chết ta!” Truy Mệnh thực không hình tượng bày biện ra chảy nước miếng xu thế. Sau đó bắt đầu tựa đầu chui vào trong bát.

Cố Tích Triều ánh mắt vừa chậm, xoay người đối với Thiết Thủ: “Người đi trước đi, ta có việc đối Truy Mệnh nói.”

Thiết Thủ cũng không nhiều lời, nhìn Truy Mệnh liếc mắt một cái bước đi.

Truy Mệnh nghe thấy Thiết Thủ xa dần tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, cảm thía, ánh mắt nhìn chăm chăm kia bất chúc vẫn không nhúc nhích. Cố Tích Triều nhìn hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Người nếu khó chịu, cũng đừng ăn.”

“Tích Triều, Tiểu Lãnh hân, hiện tại có phải hay không ở chịu đói –”

Truy Mệnh một câu nói ra, nước mắt đã muốn chảy xuống dưới. Tay hân run run, nước mắt đổ rào rào điệu ở trong chén.

“Người làm hàm cháo đâu?” Cố Tích Triều thở dài, tiếp nhận Truy Mệnh trong tay bát, đặt ở một bên thạch trên bàn, “Muốn khóc liền khóc đi, ta cũng sẽ không cười người...”

“Ta rất khó chịu a Tích Triều...” Truy Mệnh khàn khàn thanh âm, nhẹ nhàng mà nói, “Ta cả ngày đều suy nghĩ Tiểu Lãnh làm sao vậy, rốt cuộc đi nơi nào... Ta rất muốn tìm cá nhân nói tìm cá nhân khóc nhưng là ta biết không được... Ta không thể đối với người như vậy! Thích đại ca chịu thương như vậy trọng, người so với ta muốn kiên cường rất nhiều, người cùng hân cũng không sẽ thả khí – nhưng là, nhưng là Tiểu Lãnh cùng ta lúc này đây, lại làm cho ta có cái cảm giác là chúng ta không bao giờ nữa khả năng gặp mặt không bao giờ nữa khả năng cùng một chỗ... Ta sợ hãi... Ta sợ ta chờ đến là hân gặp chuyện không may tin tức, ta sợ hân này cả đời cũng không hội tái nhớ rõ ta –!”

“Lược Thương, “ Cố Tích Triều lắc đầu, “Hân sẽ không. Lãnh Huyết hân, nhất định sẽ không.”

“Nhưng là ta hiện tại ngay cả hân ở nơi nào cũng không biết!” Truy Mệnh ngẩng đầu, “Ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Tức Hồng Lệ cùng Lục Phiến Môn mọi người đã muốn bắt đầu ở tìm –” Cố Tích Triều nói, “Nhưng là này đó cũng không là trọng điểm. Mấu chốt là người. Người là không phải thật sự tưởng hân trở về?”

“Ta như thế nào không nghĩ?” Truy Mệnh cắn răng.

“Cái này được rồi.” Cố Tích Triều cười cười, “Hảo hảo dưỡng thương. Sau đó chúng ta cùng đi tìm hân. Một ngày nào đó hân nhất định hội trở về.”

Truy Mệnh cúi đầu, lập tức ngẩng đầu, nhẹ nhàng mà ôm lấy Cố Tích Triều.

“Cám ơn người, Tích Triều.” Truy Mệnh thanh âm rất nhỏ, nhưng là, Cố Tích Triều lại nghe ra nguyên lai cái kia tự tin tràn đầy Truy Mệnh cảm giác, “Chúng ta nhất định phải cố gắng... Thích đại ca cùng Tiểu Lãnh, nhất định đều không có vấn đề...”

Cố Tích Triều nở nụ cười, theo sau vỗ vỗ Truy Mệnh: “Người Thích đại ca muốn uống được, ta đi trước cho hân lấy được.”

“Cạch lang –!”

Cố Tích Triều cầm chén thuốc đi đến Thích Thiếu Thương trước cửa thời điểm, vừa lúc nghe thấy này một tiếng thúy vang. Cố Tích Triều biến sắc, một cước đá cửa phòng đi vào, lại thấy Thích Thiếu Thương thống khổ quyền thân mình, đầu đại mồ hôi đủ số đều là, miệng gắt gao cắn chặt bông một góc, quyền đầu toàn khanh khách quả muốn. Thấy Cố Tích Triều hân tái nhợt nghiêm mặt cười cười: “Tích Triều –”

Cố Tích Triều đem chén thuốc hương trên bàn nhất phóng, hân đã muốn đi vào Thích Thiếu Thương bên người, chiếu lão bộ dáng gắt gao ôm hân. Loại này phương pháp có thể cho Thích Thiếu Thương bao nhiêu cảm thấy quá một ít. Dù sao Cố Tích Triều là hân tối tin cậy hòa thân gần hân, ở phía sau, Thích Thiếu Thương toàn bộ dựa vào, cũng chỉ có Cố Tích Triều.

“Vì cái gì không gọi ta?” Cố Tích Triều gắt gao ôm hân, cúi đầu nói.

“...” Thích Thiếu Thương đã muốn nói không nên lời nói, chính là cười. Nhưng là đau đớn làm cho hân cười biến thành một loại run rẩy. Cố Tích Triều nhìn hân, đầu ngón tay nhẹ nhàng mà vỗ về đầu của hân phát: “Còn có nhớ hay không kì đình tửu quán?”

“Ta không có tiền phó trương, kết quả đem chính mình khẩu xuống dưới làm đánh tạp...”

“Sau đó a, một cái gốc tử cũng không có tiền, cùng ta cùng nhau đánh tạp...”

“Của ta Thất Lược, người là duy nhất khả biết người –”

“Chúng ta hai cái, đánh đàn múa kiếm uống rượu mua vui –”

“Người còn cười ta trộm rượu khi như thế nào như vậy khản trương...”

Thích Thiếu Thương dần dần bình yên tĩnh, đầu nặng nề ỷ ở tại Cố Tích Triều trong lòng, làm như mê man trôi qua.

“Người biết không, Truy Mệnh nói ta thực kiên cường...”

“Nhưng là người có biết ta không phải...”

“Bằng không ta như thế nào như thế ỷ lại người...?”

Cố Tích Triều như trước là thì thảo, làm như đối Thích Thiếu Thương, lại giống như đối chính mình.

“Ta... Chính là bất người không có biện pháp... Ta rất kỳ quái, vốn người là phải chết ở trong tay ta, vì cái gì ta vài lần đều thả người? Vì cái gì người cũng giống nhau vài lần phóng ta?”

“Kỳ thật tự kỉ đình tửu quán đêm hôm đó, chúng ta hai cái, liền nhất định yếu như vậy, cả đời dây dưa đi?”

Cố Tích Triều đem gạch dán Thích Thiếu Thương, thanh âm run nhè nhẹ.

“Ta không được người chết ở ta phía trước...”

“Đời này, kiếp sau, sống hay chết, ta Cố Tích Triều, nhất định hội đi theo người Thích Thiếu Thương.”

Có cái gì ảm áp chất lỏng, ở Thích Thiếu Thương trên mặt, trước mắt thật sâu, như lưu tinh giống nhau quỹ tích dấu vết.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng như tẩy. Thích Thiếu Thương lẳng lặng ôm ngủ say Cố Tích Triều, nhìn hẩn ngủ nhan, trù mến mỉm cười.

Lúc này đây, liền xem chúng ta tạo hóa đi, Tích Triều.

Năm đó loại liễu, lả lướt hẩn nam. Hôm nay điêu lạc, thê thê giang đàm. Mộc giống như này, nhân dùng cái gì kham.

“Thiết Thủ.”

Thiết Thủ buổi sáng vừa ra tới, liền thấy Truy Mệnh, Vô Tình, Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều đều ở trong sân. Sắc trời tờ mờ sáng, Thiết Thủ một đêm chưa ngủ, như vậy sớm đi ra thấy mọi người tất cả trong viện tất nhiên là sưng sốt. Làm tầm mắt tảo đến trong viện còn có một người khi, Thiết Thủ lại cảm thấy, lại có sự tình đã xảy ra.

“Sư phụ –”

Thiết Thủ bái lễ, Gia Cát thần hầu gật đầu: “Không cần đa lễ. Ta lần này tới là muốn nói cho các người. Hoàng Thượng muốn chúng ta Lục Phiến Môn tứ đại danh bộ mang kinh sư nhất bộ chia lực đến tiền tuyến chiến trường trợ giúp.”

“Nhưng là Lãnh Huyết mất tích, Truy Mệnh có thương tích...” Thiết Thủ chần chờ nói.

“Thần hầu không biết là việc này có quái?” Cố Tích Triều chậm rãi mở miệng, “Cái kia hoàng đế có phải hay không triều đình không người? Kinh sư quân đội giao cho quản lý dân gian trị an danh bộ...?”

“Người vẫn là như vậy sắc bén a.” Thần hầu bất đắc dĩ cười, “Lời nói thật nói đi. Hoàng đế tự mình điểm danh, yếu tứ đại danh bộ tiến đến – còn có người cùng Thích Thiếu Thương!”

“Nghĩ đến hẩn điểm danh ta sẽ đi sao?” Cố Tích Triều cười lạnh.

“Người muốn kháng chỉ?” Thần hầu ánh mắt nháy mắt hiện lên một tia ánh lửa.

“Người nghĩ rằng ta và người không dám?!” Cố Tích Triều cười to, “Người cho là thiên hạ này có nhân có thể bức ta Cố Tích Triều làm ta không muốn làm chuyện?”

Bức cung một màn lại hiện lên ở thần hầu trước mắt. Bất đắc dĩ, chỉ có dời đi đề tài.

“Lãnh Huyết chuyện ta bẩm báo Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nói chích ba cái danh bộ đi cũng có thể. Cho nên, ta hôm nay mang đến binh phù, các người tối tri hậu thiên nhích người.” Thần hầu xuất ra binh phù cấp Vô Tình, theo sau nhìn phía Cố Tích Triều.

“Người không cần xem ta.” Cố Tích Triều liếc nhìn hần một cái, “Ta sẽ đi. Kia Liêu quốc ta đã sớm muốn đi. Vừa lúc thật lâu không có giết người, thủ dương thực –”

“Cố Tích Triều, người đừng nói vậy.” Thiết Thủ lên tiếng.

“Nói vậy?” Cố Tích Triều nở nụ cười, “Ta lúc này đây, muốn gọi hần Liêu quốc gà chó không yên, long trời lở đất!”

12. Chương 12

Nhận được thần hầu chỉ lệnh ngày thứ ba, Thiết Thủ một hàng liền vội vàng ra đi.

Thích Thiệu Thương đại khái là nhóm người này nhân bên trong tối buồn bực một cái. Vừa mới bắt đầu hần thập phần kiên định đem Cố Tích Triều gọi vào trong phòng nói chính mình nhất định phải cùng mọi người cùng nhau ký mã đi, nhưng là lập tức Cố Tích Triều cũng rất khẳng định nói chuyện này chỉ có thể cho người có hai loại lựa chọn, nếu không an vị xe ngựa, nếu không liền chính mình đi tới đi. Vì thế Thích Thiệu Thương cũng rất kiên định lựa chọn cùng Vô Tình tọa xe ngựa – hần biết chính mình gia vị này Cố mỹ nhân lợi hại. Nếu tái kiên trì, nói không chừng thật sự ngay cả xe ngựa cũng không tọa...

Dọc theo đường đi mọi người nhưng thật ra coi như thả lỏng, nhất là Truy Mệnh, này một đường miệng sẽ không đình quá, cảm thần biên quan tráng lệ cảnh sắc đồng thời không nên Thiết Thủ cho hần giảng giải. Thiết Thủ cũng là hảo tính tình, liền nại tâm địa giảng cho hần nghe. Truy Mệnh luôn nhận thức còn thật sự thực sự nghe, thường thường thoải mái cười to. Thấy cái dạng này Truy Mệnh, Thiết Thủ bao nhiêu cũng nhẹ nhàng thở ra. Dù sao Truy Mệnh nhìn qua là thật tính lại. Nhưng là kia mặt khác một cái, Thiết Thủ nhớ tới đến liền cảm thấy có chút tim đập nhanh. Thích Thiệu Thương đọc không phát khi một chút bệnh trạng không có, cả người tinh thần có thể lãnh binh đánh giặc, nhưng là một khi phát tác, đối với Thích Thiệu Thương cùng Cố Tích Triều liền tất cả đều là một loại toàn tâm tra tấn. Thích Thiệu Thương thân đau, Cố Tích Triều đau lòng. Thường thường một hồi phát tác sau Cố Tích Triều cùng Thích Thiệu Thương đều đã hư thoát. Trước khi đi Cố Tích Triều câu kia “Ta muốn hần Liêu quốc gà chó không yên, long trời lở đất” Lời nói còn tại bên tai. Thiết Thủ cảm thấy, lúc này đây Cố Tích Triều, là thật chân chính chính bị chọc giận.

Đến tiền tuyến trú thời điểm, một hồi chiến sự vừa mới xong. Tổng quân tổn thương thảm trọng, thương binh nơi nơi đều là. Doanh lý một mảnh hỗn loạn. Cố Tích Triều phía trước chân bước vào môn, liền đem gánh nặng sứt đến trên bàn: “Vô Tình tổng bộ, chúng ta có mang.”

Vô Tình gật đầu, theo sau phân phó Thiết Thủ cùng Thích Thiệu Thương đi cùng doanh trung thống soái làm giao tiếp công việc, làm cho Truy Mệnh trước xem một chút chiến lược bản đồ, hiểu biết một chút tình huống. Chính mình tắc cùng Cố Tích Triều cùng nhau đến thương binh lều trại đi.

Cố Tích Triều vào lều trại, thấy chính là nhất huyết sắc. Nhường mảy, cũng không nhiều lời, bắt đầu bang thương binh xử lý miệng vết thương. Hai người đang mang chinh đêm, thẳng đến thiên tờ mờ sáng, mới đưa sở hữu bị thương xử lý tốt.

Trở lại lều trại, Vô Tình nhất ngữ không phát ngồi ở trước bàn, Truy Mệnh đang xem bản đồ, cũng là một đêm không có chớp mắt. Thấy Đại sư huynh tức giận tận trời bộ dáng, sưng sốt một chút: “Đại sư huynh người làm sao vậy?”

“Ta vẫn không rõ, chúng ta bởi vì cái gì chết như vậy thảm trọng, nhưng là hôm nay ta tính đã biết!” Vô Tình đem cây quạt hung hăng suất ở trên bàn, “Toàn bộ quân doanh, ngay cả cái ra dáng đại phu cũng

không có! Những binh sĩ bị thương, lại yếu chính mình xử lý!” Hắc nhấm mắt lại thở dài, “Ta thật sự không rõ, này rốt cuộc làm sao vậy?! Hoàng Thượng hắc rốt cuộc suy nghĩ cái gì?!”

“Đại sư huynh người đừng sinh khí.” Truy Mệnh lại đây vỗ vỗ Vô Tình kiên, Đại sư huynh như vậy sinh khí là rất ít gặp, hắc chỉ có thể tận lực an ủi. “Người xem người một đêm không ngủ, nhanh đi nghỉ ngơi một chút đi!”

“Người đừng nói ta. Người lúc đó chẳng phải giống nhau.” Vô Tình nhìn hắc trong mắt tơ máu, “Đi ngủ trong chốc lát, về sau ngủ thời gian hội rất ít.”

“Ta không phiền lụy!” Truy Mệnh cười nói, “Này bản đồ ta càng xem càng nghiến đầu! Cho nên sẽ không muốn ngủ. Đại sư huynh người đừng quản ta, đi nghỉ ngơi đi!”

“Truy Mệnh, thân thể là chính mình.” Vô Tình giữ chặt tay hắc, “Người như vậy tử liệu mạng, là muốn làm cho chính mình quên cái gì sao?”

“Tổng không thể Tiểu Lãnh đi rồi, ta nên cái gì cũng không làm đi.” Truy Mệnh nở nụ cười, “Đại sư huynh người thật là, nếu Tiểu Lãnh thấy ta suy sút phải chết, khi trở về nhất định tấu ta...”

Vô Tình đem bản đồ lấy lại đây, thấy Truy Mệnh ở mặt trên làm rất nhiều dấu hiệu: “Nghe lời, đi ngủ! Bằng không ta liền bắt buộc người ngủ!”

“Hảo hảo hảo –” Truy Mệnh bất đắc dĩ, “Đại sư huynh thật sự là lải nhải mau vượt qua sự phụ! Ta ngủ còn không được sao...”

Vô Tình nhìn Truy Mệnh lảo đảo đi ra ngoài, lại xem xoay tay lại trung bản đồ. Suy tư thật lâu sau, cầm lấy bút, nặng nề mà vòng ở một chỗ.

“Đã trở lại?”

Truy Mệnh tiến chính mình lều trại, chợt nghe gặp Thiết Thủ thanh âm.

“Nhị sư huynh không ngủ a?” Truy Mệnh cọt đến Thiết Thủ bên giường tò mò xem, “Người không phải cùng Thích đại ca đi giao tiếp, hắc là rất sớm liền ngủ nha?”

“Ta ngủ không được.” Thiết Thủ thanh âm rất thấp, “Người xem lâu như vậy bản đồ, như thế nào không nghỉ ngơi?”

“Ta cũng ngủ không được...” Truy Mệnh cười nói, “Bất quá hiện tại thật sự mệt nhọc... Vẫn là ngủ một chút tốt lắm.”

Thiết Thủ nghe bên người Truy Mệnh đều đều tiếng hít thở, cũng nhắm hai mắt lại. Quân doanh gì đó đều căng thẳng, giường vẫn là hiện làm, liền như vậy hé ra giường lớn, cho nên chỉ có thể hai người tề cùng nơi. Thiết Thủ nhớ tới, từ Truy Mệnh giả trang Cố Tích Triều sau khi bị thương, chính mình vốn không có cùng hắc cùng một chỗ như vậy ngủ quá. Bất tri bất giác vậy ý lên đây, Thiết Thủ phiên cái thân, nặng nề ngủ.

Như vậy không biết bao lâu, đột nhiên vang lên một trận kèn thanh âm. Thiết Thủ cùng Truy Mệnh xoay người ngồi dậy, không hẹn mà cùng về phía lều trại ngoại chạy tới. Đến Vô Tình chủ soái trưởng khi, thấy Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương, Vô Tình đã muốn bắt đầu xem bản đồ. Thấy hai người, Vô Tình đã mở miệng: “Liêu quốc tướng thừa dịp chúng ta nơi này binh lực hư không đến một lần đại đánh lên. Hiện tại quân đội đã muốn đến bên ngoài, chúng ta yếu lập tức phản kích trở về mới được!”

“Bọn họ trận hình như thế nào là như vậy?” Thiết Thủ lấy quá Vô Tình trong tay về Liêu quốc quân đội trận pháp tư liệu, nhướng mày.

“Loại này trận hình, đến trên chiến trường nhiều nhất cũng chính là hù dọa tiểu hài tử.” Cố Tích Triều khinh thường cười.

“Người có biện pháp?” Doanh Trung Nguyên đến chủ soái viên huy nhìn Cố Tích Triều tự tin tràn đầy bộ dáng, có điểm hoài nghi, “Nhưng là chúng ta mỗi một lần đều bị này trận làm cho đại loạn! Hơn nữa này trận pháp biến hóa vô cùng, người muốn như thế nào ứng phó?”

“Đó là các người bốn.” Cố Tích Triều thực không cho mặt mũi.

“Luận mang binh đánh giặc, Tích Triều nhưng là bọn họ tổ sư gia đâu!” Thích Thiều Thương cười đứng ở Cổ Tích Triều phía sau, “Như thế nào? Dùng cái kia trận là có thể giải quyết đi?”

“Người còn cử thông minh.” Cổ Tích Triều cười nói, theo sau sắc mặt trầm xuống, “Nhưng người không thể đi.”

“Tích Triều, ta không sao! Hai ngày tiền phát tác, yếu năm ngày sau mới tái phát!” Thích Thiều Thương nhú mày, “Người còn như vậy đóng cửa ta ta sẽ buồn đã chết!”

“Tốt lắm, ta và người đi.” Cổ Tích Triều cũng là không ngăn trở nữa chỉ, “Như vậy tử ta yên tâm.”

“Đi lẹ!” Thích Thiều Thương không coi ai ra gì ôm Cổ Tích Triều hôn một cái, theo sau đối với đã muốn trợn mắt há hốc mồm viên huy chọn mi, “Nhìn cái gì a? Cùng xem quái dị! Chưa thấy qua?”

“Không không, Thích đại hiệp cùng Cổ công tử, cái kia, ta...” Càng giải thích càng loạn. Vẫn là Truy Mệnh hảo tâm, đúng lúc chuyển hướng đề tài: “Như vậy ta cùng Nhị sư huynh nên ở phía đông trợ giúp các người mới đúng đi?”

“Đi?” Thích Thiều Thương sững sốt, theo sau hiểu được, “Đúng rồi, Tích Triều đem thư cho người xem quá...”

“Ta đang có ý này.” Cổ Tích Triều nói, “Lược Thương cũng xem qua của ta Thất Lược, biết hẳn là như thế nào phối hợp ta. Thiết Thủ người liền cùng Lược Thương cùng nhau ở phía đông, đến lúc đó gọi hẳn nói cho người như thế nào làm.”

“Hảo.” Thiết Thủ không hề hỏi nhiều.

“Như vậy ta ngay tại doanh trung truyền tin hào cho các người. Vạn nhất sự tình có biến, ta còn có thể đi trợ giúp.” Vô Tình gật đầu. “Mọi người mọi sự cẩn thận.”

Ngồi trên lưng ngựa, Truy Mệnh cùng Thiết Thủ ở phía đông chiến địa thượng lẳng lẳng nhìn Cổ Tích Triều cùng Thích Thiều Thương ở phương hướng. Truy Mệnh biểu tình thực còn thật sự, gắt gao nhìn chăm chăm, không có chút thả lỏng.

Thiết Thủ nhìn hẳn, nhẹ nhàng mà mở miệng: “Bỗng nhiên cảm thấy người trưởng thành.”

“Nhị sư huynh, ta đều là ‘Mau ba mươi’ người, như thế nào ở người trong mắt tổng tượng đứa nhỏ.” Truy Mệnh đỏ nổi lên miệng.

“Xem, lại tới nữa. ‘Mau ba mươi’ nhân còn quyết miệng đâu.” Thiết Thủ nở nụ cười.

“Thiết –” Truy Mệnh nhếch miệng, “Nhị sư huynh sẽ khi dễ ta.” Nói xong lại nhìn chiến trường.

Cổ Tích Triều chỗ phương hướng, ánh lửa đang ở một chút một chút sáng lên. Truy Mệnh ánh mắt, cũng càng ngày càng lộng.

Bên này, Cổ Tích Triều một thân thanh sam, mang theo một đội binh sĩ nhanh chóng biến hóa trận hình. Rất nhanh đã đem Liêu quốc quân đội đổ cái tiêu chảy không thông. Thích Thiều Thương một tiếng hò hét, theo sau mang theo quân đội sát vào trận địa địch. Cổ Tích Triều tắc gắt gao theo hẳn, một thanh lợi kiếm nhanh chóng chém giết đối phương nhân. Tình thế nghiêng về một bên có khuy nhiên hướng tổng quân. Liêu quốc quân đội liên tục biến hóa thất bát loại trận pháp, Thích Thiều Thương liền chỉ huy quân đội đi theo biến, đưa bọn họ hoàn toàn phong kín ở tổng quân trong trận!

Cổ Tích Triều nhìn phía phía đông, từ trong lòng xuất ra một chi quân trạng vật, bật khai nút lọ vung lên, một đạo nhiều màu quang thẳng hướng phía chân trời, ở không trung nổ rộ ra sáng lạn quang mang!

Cùng lúc đó Truy Mệnh lập tức kêu Thiết Thủ: “Nhị sư huynh! Chúng ta đi!”

Thiết Thủ giục ngựa mang theo quân đội đuổi kịp Truy Mệnh, chạy không mấy lý, liền thấy rất xa đến đây một đội Liêu quốc binh lính!

“Như thế nào nơi này có?” Thiết Thủ cả kinh nói.

Truy Mệnh quỷ quỷ cười: “Tích Triều sớm đoán được!”

Nguyên lai liêu quân yếu phá Cổ Tích Triều phong đổ trận pháp, địa hình thượng nhất định phải yếu theo phía đông đột phá. Truy Mệnh Thiết Thủ mang theo quân đội tắc vừa lúc đem này đàn đến trợ giúp liêu quân đổ vừa vặn!

Rất nhanh giao chiến bắt đầu. Đối với Thiết Thủ cùng Truy Mệnh mà nói, tuy rằng chiến trường kinh nghiệm rất ít, nhưng là chỉ bằng trên người công phu đã muốn cũng đủ. Hai người ở trên ngựa đối phó này đó Liêu quốc binh lính cũng là thành thạo.

Truy Mệnh trong tay dùng là Lãn Huyết lưu lại bạc kiếm. Tuy rằng Truy Mệnh rất ít sử dụng kiếm, nhưng không có nghĩa là hắn không biết dùng kiếm. Một thanh kiếm vũ cao thấp tung bay, sở đến chỗ địch nhân đều ngã xuống đất.

Đang lúc Liêu quốc binh lính bị rửa sạch không sai biệt lắm khi, lại truyền đến chiến mã tê minh thanh âm. Truy Mệnh vừa nhắc đầu, không khỏi thở dài: “Nhị sư huynh, lại đây một đám!” Theo sau lập tức chỉ huy quân đội biến trận.

Tân một vòng giao phong ở Thiết Thủ một quyền đánh thượng một cái liêu binh tiếng vang trung vạch trần màn che. Lúc này đây liêu binh tựa hồ cách khác mới này cường, công phu cũng không kém. Nhưng là Truy Mệnh kiếm rất nhanh sẽ thấy thứ đánh vỡ cục diện bế tắc. Thiết Thủ một mặt ứng phó chính mình địch nhân một bên lưu tâm Truy Mệnh, không khỏi cười khê: Người này công phu là tinh ranh hơn vào. Sử kiếm công phu nan bắt thành là kế thừa Lãn Huyết phong cách.

Đang nghĩ tới, lại đột nhiên thấy, một cái vừa mới không có ở liêu quân đội ngũ trung xuất hiện thân ảnh, lấy cực nhanh tốc độ hướng Truy Mệnh công tới!

“Lược Thương!!” Thiết Thủ một tiếng kêu to. Khoảng cách quá xa, muốn đi cứu Truy Mệnh đã là không có khả năng, chỉ hy vọng chính mình thanh âm có thể bị nghe thấy – y Truy Mệnh kinh công, hẳn là còn có thể phát ra!

Truy Mệnh nghe thấy thanh âm, lập tức theo lập tức nhảy lên, mũi chân một chút, cả người giống như tiên tử bình thường bay tới một bên, vừa lúc tránh được người tới kiếm. Phản thủ chấn thượng người kia theo sau đâm tới một kiếm, Truy Mệnh chuyển cái thân, lại đang nhìn gặp người kia mặt sau, cả người đều cương ở tại tại chỗ.

“Tiểu Lãn –?!”

Kia trương lạnh lùng mặt, Truy Mệnh tưởng niệm bao nhiêu ngày đêm! Không phải Lãn Huyết là ai!

Truy Mệnh trong lời nói mới ra khẩu, một đạo bạch quang liền nghênh diện mà đến. Truy Mệnh kinh hãi, muốn tránh, lại chỉ tới kịp sườn cái thân. Lãn Huyết một thanh kiếm, đã muốn hung hăng đâm xuyên qua bờ vai của hắn!

Truy Mệnh đau cực, thân thể nhoáng lên một cái, liền theo lập tức té xuống. Ném tới thượng Truy Mệnh một khắc cũng không dám tái đình, lập tức đứng dậy, kham kham tránh đi Lãn Huyết đuổi theo một mảnh kiếm hoa. Vừa mới tưởng trở lại, trên lưng đột nhiên mãnh chịu trọng kích – Lãn Huyết chiến mã móng trước đã muốn hung hăng đá vào hắn trên lưng. Truy Mệnh ngực nhất buồn, một búng máu sặc ra đến, thân mình cũng toàn bộ gục ở. Theo sát sau liền cảm thấy sau lưng một trận kiếm khí, Truy Mệnh liều mạng hướng bên cạnh lăn một vòng, Lãn Huyết kiếm dán hắn phía sau lưng, tức thì họa xuất một đạo lại thâm sâu lại trường miệng vết thương!

Truy Mệnh ngưỡng mặt té trên mặt đất, thở hào hển nhìn lấy kiếm đỉnh ở chính mình trên cổ Lãn Huyết. Huyết bay nhanh xói mòn, ý thức càng ngày càng mơ hồ. Kia trương tuần dật mặt, đối mặt chính mình khi tổng hội ôn nhu mỉm cười mặt, giờ phút này cũng là lạnh như băng Vô Tình. Mũi kiếm chỉ vào Truy Mệnh cổ, đột nhiên nâng lên!

“Tiểu Lãn a –”

Truy Mệnh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng kêu.

Nếu cứ như vậy chết ở trong tay của ngươi, khó không phải tốt kết cục –

Ta còn có thể nắm tay ngươi đi thật xa

[lâu chủ] | posted: 2006-12-18 18:30

zi0329

Võng ban thưởng phát xuân

Cấp bậc: Đại trại chủ

Tinh hoa: 17

Phát thiệp: 2444

Uy vọng: 5184 đà

Tiền giấy: 2970 mb

Phối ngẫu: Độc thân

Cống hiến giá trị: 0 đà

Kim nguyên bảo: 132 đỉnh

Ở tuyến thời gian: 3229[giờ]

Đăng kí thời gian: 2006-04-19

Cuối cùng đăng ký: 2007-07-02

13. Chương 13

“Lược Thương!!”

Đang ở này chỉ mảnh treo chuông thời điểm, Thiết Thủ thanh âm, bạn hấn nhất kích, cùng nhau tiếp đón đến Lãnh Huyết trước người!

Lãnh Huyết đang nghe gặp “Lược Thương” Tên này thời điểm, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia kỳ dị quang. Trong tay kiểm phiên diện, chính là ở Truy Mệnh trên cổ hoa mở một cái rất nhỏ miệng vết thương. Chính giờ khắc này chân chờ đã muốn cũng đủ Thiết Thủ đem Truy Mệnh ôm lấy, thả người lên ngựa – Cổ Tích Triều tín hiệu lại phát ra, cái này ý nghĩa liêu quân chủ lực đã muốn toàn bộ tiêu diệt, về phần bên này tiểu cổ thể lực liền không cần xen vào nữa. Thừa dịp Lãnh Huyết còn không có động tác, Thiết Thủ đã muốn ra lệnh một tiếng, nhanh chóng rút lui khỏi.

Lãnh Huyết lên ngựa yếu truy, đột nhiên thấy liêu quân đại doanh chỗ tín hiệu yên hoa phát ra. Hấn dừng lại, hướng về phía còn lại liêu binh huy một chút thủ: “Đều trở về.”

“Tích Triều!! Tích Triều!! Đại sư huynh!! Đại sư huynh!!”

Trở lại trong quân doanh Thiết Thủ cơ hồ điên cuồng mà la lên Cổ Tích Triều cùng Vô Tình, Truy Mệnh đã muốn ngắt đi thôi, huyết nhiễm đầy người. Cổ Tích Triều vừa nhìn thấy Truy Mệnh bộ dáng liền thay đổi sắc mặt: “Rốt cuộc sao lại thế này?!”

“Là Lãnh Huyết!” Thiết Thủ thở phì phò, “Nhanh lên cứu hấn a!!”

“Lãnh Huyết?!” Vô Tình sửng sốt. Cổ Tích Triều nhưng thật ra rất nhanh khôi phục bình tĩnh: “Mặc kệ là ai, trước cứu Lược Thương quan trọng hơn a.”

Cổ Tích Triều cùng Vô Tình ở trong lều cấp Truy Mệnh cầm máu băng bó thời điểm, Thiết Thủ bên ngoài biên, nhìn thiên không âm u nhan sắc, không khỏi nhắm mắt lại. Vì cái gì yếu kêu Truy Mệnh bính kiến Lãnh Huyết, bính kiến một cái hoàn toàn không tiếp thu hấn, sử dụng kiếm thương hấn đến tận đây Lãnh Huyết! Vì cái gì, này thương người của hấn, cùng hấn cho nhau yêu!

Thích Thiếu Thương lẳng lẳng đứng ở hắn bên người, thở dài, cũng tưởng không ra nói cái gì an ủi hắn, đành phải cái gì cũng không nói.

Qua hồi lâu, Vô Tình đi ra, Thiết Thủ xông lên đi: “Đại sư huynh, Truy Mệnh như thế nào?”

“Cuối cùng là mệnh đại. Nhưng là, ta lo lắng Truy Mệnh cảm xúc.” Vô Tình lắc đầu, “Trên người thương, như thế nào so với để bụng lý đau... Bất quá, vì cái gì Lãnh Huyết sẽ xuất hiện ở Liêu quốc quân đội lý? Hắn là như thế nào đi vào?”

“Cái kia Lâm Nhạc Xuyên không phải có Liêu quốc nhân chỉ dựa vào sơn sao?” Thích Thiếu Thương nói, “Hắn cấp Lãnh Huyết dời đi cổ có thể hay không muốn đoạt Lãnh Huyết trí nhớ, sau đó gọi hắn phản chiến, đến Liêu quốc quân đội, sau đó làm cho Truy Mệnh cùng hắn bình qua gặp lại?”

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy.” Vô Tình nói. “Hiện tại Liêu quân không chuẩn hội kêu Lãnh Huyết làm đại tướng đến đối kháng chúng ta. Nếu như vậy...” Hắn dừng lại không nói.

“Nếu hắn còn muốn thương Lược Thương, ta liền quyết không lưu hắn!”

Cố Tích Triều theo lều trại đi ra, lạnh lùng vẻ mặt làm cho trong lòng mọi người phát lạnh.

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Đừng xúc động.”

“Ta xúc động sao?” Cố Tích Triều cười lạnh, “Thiếu Thương, nếu Lãnh Huyết muốn giết Túc Hồng Lệ, người lưu bắt lưu hắn?”

“Tích Triều, nói không phải nói như vậy.” Thích Thiếu Thương ôm chặt hắn, “Người giết Lãnh Huyết Truy Mệnh không phải càng thương tâm?”

“Đợi cho Lãnh Huyết giết hắn, hắn muốn thương tổn tâm cũng chưa pháp bị thương!” Cố Tích Triều thanh âm có điểm bật tiem.

“Tích Triều, đừng như vậy.” Thích Thiếu Thương bả đầu chôn ở Cố Tích Triều trên vai, “Hết thấy đều đã tốt, tin tưởng ta.”

Cố Tích Triều nhìn dưới mặt đất, không nói lời nào, cuối cùng phản thủ vỗ vỗ Thích Thiếu Thương cánh tay: “Được rồi, ta biết. Người đi ngủ một hồi nhì, ta cho người ngao được đi.”

Vô Tình nhìn Thiết Thủ: “Thiết Thủ, người đâu?”

Thiết Thủ lắc đầu.

Vô Tình cười khổ: “Ta làm sao thường không phải như vậy. Người vào xem Truy Mệnh đi?”

Thiết Thủ lên tiếng, tiến lều trại đi.

Truy Mệnh tựa hồ là đang ngủ, tái nhợt sắc mặt, hơi chút dồn dập hô hấp, còn lây dính huyết sắc quần áo bị một bộ màu trắng bộ đồ mới thay thế được. Này huyết y nhưng ở một bên, tản ra băng liên cùng máu hỗn hợp mùi, có một loại kỳ quái ngọt hương. Thiết Thủ ngồi xuống, nhìn Truy Mệnh, trong lòng nói không nên lời buồn đổ cùng khó chịu. Ánh mắt toan khó chịu. Chậm rãi hít vào một hơi, Thiết Thủ cầm Truy Mệnh thủ, nhẹ nhàng mà đặt ở bên miệng hôn môi.

“Nhị sư huynh?”

Truy Mệnh suy yếu mà âm thanh trong trẻo vang lên. Thiết Thủ cả kinh, lập tức bắt được Truy Mệnh thủ: “Thế nào? Trên người còn có đau hay không? Còn có làm sao không thoải mái sao?”

“Ta không sao... Nhị sư huynh người làm cái gì như vậy khẩn trương hề hề.” Truy Mệnh nở nụ cười, “Ta này không phải còn sống đâu sao?”

“Truy Mệnh...” Thiết Thủ cảm thấy Truy Mệnh có điểm không thích hợp, như vậy miễn cưỡng tươi cười, tựa hồ kiệt lực tưởng che dấu cái gì. Hắn nắm chặt Truy Mệnh thủ, “Người thật sự đừng lo?”

“Ta không sao... Ta không sao!” Truy Mệnh cười, “Nhị sư huynh người đừng lo lắng, ta biết Tiểu Lãnh hắn không phải cố ý, hắn nhất định là gặp ta nơi nơi chạy loạn khí bất quá mới lấy kiếm chém ta... Nếu không chính là nhớ tới đến ta khiếm hắn rất nhiều bạc...”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nghẹn ngào, đến cuối cùng rốt cục trở thành ủy khuất cùng thống khổ tổng hợp lại. Truy Mệnh gắt gao cắn môi, liều mạng không nghĩ khóc thành tiếng, nhưng là làm sao có thể nhẫn trụ – người kia là Lãnh Huyết, là hấn thích nhất tới ý lại Lãnh Huyết a!

Truy Mệnh tiếng khóc rốt cục bộc phát ra đến. Lâu dài tới nay, mất đi Lãnh Huyết sau áp lực cùng thống khổ rốt cục nhất tình bùng nổ. Thiết Thủ cúi xuống thân, nhẹ nhàng mà lấy tay ôm lấy hấn, nhâm Truy Mệnh tựa cái đứa nhỏ giống nhau ở chính mình trong lòng gào khóc khóc lớn.

Chiến sự giằng co gần một tháng, tổng quân ở Vô Tình đám người dẫn dắt hạ càng đánh càng hăng, đem liêu quân chiến tuyến bức kế tiếp lui về phía sau. Làm Vô Tình cùng Thiết Thủ bọn họ kỳ quái là, liêu quân không có tái kêu Lãnh Huyết đi ra nghênh chiến. Thích Thiệu Thương lo lắng, liêu quân hành động còn có thể có điều biến hóa. Lãnh Huyết nói không chừng là bọn hấn cuối cùng lợi thế.

Truy Mệnh thân thể dần dần khôi phục, không có việc gì liền nhìn xem bản đồ phiên phiên binh thư sau đó cấp Thiết Thủ ra chủ ý, giáo Thiết Thủ như thế nào mang binh phối hợp Cố Tích Triều chiến lược. Chính là Truy Mệnh nội thương tựa hồ lại có phát tác dấu hiệu, Vô Tình cùng Cố Tích Triều mỗi ngày cho hấn chẩn trị ngao được, sợ hấn lại bị bệnh. Truy Mệnh tuy rằng là cực lực phối hợp trị liệu, nhưng là thương thể nhưng vẫn lặp lại, suy yếu không thôi.

Thích Thiệu Thương độc vẫn là bấy ngày càng, nhưng là ở Vô Tình cùng Cố Tích Triều hợp tác một loại được vật trị liệu hạ, phát tác khi đã muốn sẽ không đau chết đi sống lại, khê cắn môi, một hồi liền chống đỡ lại đây. Cố Tích Triều trên mặt cũng dần dần có chút tươi cười – nhớ ngày đó Truy Mệnh trọng thương, sau lại Thích Thiệu Thương lại lại độc phát thời điểm Cố Tích Triều thiếu chút nữa yếu bảo nổi, sự tình đi qua sau hấn sắc mặt cũng vẫn âm trầm. Hiện tại sự tình cuối cùng hơi chút hảo chuyển, hấn cũng liền dịu đi rất nhiều.

Vào đêm, Cố Tích Triều đứng ở lều trại ngoại, nhìn thiên thượng Minh Nguyệt. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, khơi mào hấn vài tóc quăn, màu xanh áo dài phiêu động, sấn hấn cả người giống như xuất thế tiên nhân.

“Tích Triều?”

Thích Thiệu Thương thanh âm theo Cố Tích Triều sau lưng truyền đến.

“Người như thế nào không ngủ được?” Cố Tích Triều nhìn hấn.

“Nhớ người.” Thích Thiệu Thương miệng lưỡi trơn tru cọt nhả thẩu lại đây.

Cố Tích Triều cười. Quả nhiên là Thích Thiệu Thương a, chính mình có cái gì cũng lừa không được hấn, thuận thế ý ở hấn trong lòng: “Người như thế nào biết lòng ta tình không tốt?”

“Người tưởng cái gì ta đương nhiên biết!” Thích Thiệu Thương cười, “Nếu không ta có thể kêu cửu hiện thần long?”

“Hiện cái gì nha, mất mặt đi!” Cố Tích Triều tức giận nở nụ cười.

“Người nha, cũng đừng vì Truy Mệnh chuyện suy nghĩ nhiều quá.” Thích Thiệu Thương nhu nhu Cố Tích Triều tóc, “Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết tuy rằng là ra đi, nhưng là bọn họ nhất định còn có thể cùng một chỗ – chúng ta hai cái cũng không giống nhau sao?” Hấn nhẹ nhàng cười nói, “Người nói, khi đó chúng ta hai cái luôn giết không được đối phương, bây giờ còn như vậy cùng một chỗ – người thấy không biết là đặc thần kỳ a?”

“Người lão bất tử, ta đều nhanh cho người bức điên rồi, nào có khí lực giết người.” Cố Tích Triều mắng.

“Yếu thật có thể lão bất tử ta còn vui đâu!” Thích Thiệu Thương nở nụ cười. Cố Tích Triều thân thể lại hơi hơi bị kiềm hãm.

Thích Thiệu Thương biết hấn lại nghĩ tới đến chính mình trên người độc, “Đừng nghĩ, được không? Ta chết không được!”

“Đây chính là người nói.” Cố Tích Triều cúi đầu nói, “Người nhớ kỹ. Nếu mất ước...”

Hấn trong lời nói chưa nói xong. Thích Thiệu Thương đã muốn thật sâu hôn ở hấn thần.

“Ta nói.”

Thật dài một cái hôn sau, Thích Thiều Thương ngồi chỗ cuối ôm lấy Cổ Tích Triều, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Cổ Tích Triều không thèm nhắc lại, tựa đầu chôn ở hắn trước ngực, nhắm mắt lại.

Thích Thiều Thương ôm hắn đi vào lều trại, ánh nến, bị nhẹ nhàng thổi tắt.

“Vô Tình tổng bộ! Vô Tình tổng bộ!”

Viên huy cầm một phong mật tín vọt vào Vô Tình đại trưởng, “Có tín, là thần Hầu đại nhân mật tín!”

Vô Tình vội vàng sách tín, đọc giấy viết thư nội dung sau, sắc mặt lại đột nhiên trắng bệch.

Thiết Thủ đang ở lúc này vén rèm tiến vào, thấy Vô Tình sắc mặt cũng là hoảng sợ: “Đại sư huynh? Làm sao vậy?!”

“Liêu quốc đưa ra hoà đàm.” Vô Tình ngay cả ngữ khí đều ở cực không ổn định biến hóa, “Chúng ta Hoàng Thượng cư nhiên cấp cho bọn họ ngân lượng làm bồi thường!”

Thiết Thủ biết nếu chính là như vậy còn không đủ để kêu Vô Tình thay đổi sắc mặt. Vì thế ép sát hỏi: “Sau đó?”

“Sư phụ muốn chúng ta lập tức triệt binh, đem giang rời chấp tay nhường cho!”

Thiết Thủ nghe thế, rốt cực cũng thay đổi sắc mặt.

Giang cách là biên quan trọng yếu chi thành, tổng quân kháng Liêu bản doanh chính là nơi này. Nhưng là nay Hoàng Thượng cư nhiên yếu rút quân đem giang cách chấp tay nhường cho, này không thể nghi ngờ là kêu trong thành hơn mười vạn nhân dân chôn cùng! Thiết Thủ biết, Liêu quân một khi công chiếm giang cách nhất định đồ thành trùng kiến, trận này giết chóc, là như thế nào cũng tránh không được!

Hơn nữa, “Vô Tình lại mở miệng, “Sư phụ mật báo nói, Lãnh Huyết, đó là phụ trách lần này giao tiếp Liêu quốc đại tướng quân.”

“Cách –”

Vô Tình cùng Thiết Thủ đồng thời nhìn về phía lều trại khẩu.

Truy Mệnh trong tay khay trà, đã muốn trên mặt đất trở thành mảnh nhỏ.

Về mặt tái nhợt Truy Mệnh, thất thần nhìn bọn họ, giống như bị thương tiểu thú.

14. Chương 14

“Điều thu thập một chút đi, ngày mai liền rút quân.”

Cổ Tích Triều nhẹ nhàng mà giúp đỡ Truy Mệnh bả vai, thấp giọng nói.

“Ta không quay về.” Truy Mệnh lắc đầu.

“Vậy người ở trong này làm gì?” Cổ Tích Triều hỏi hắn, “Thật sự yếu một người đi cùng này Liêu quân liều mạng?”

“Giang rời thật sự... Sẽ bị Tiểu Lãnh hủy diệt sao?” Truy Mệnh cúi đầu, thì thào nói.

“Hắn là đi.” Cổ Tích Triều thở dài. “Hắn hiện tại trí nhớ hoàn toàn biến mất, tuy rằng muốn làm không rõ ràng lắm là như thế nào bị Liêu quốc nhân lợi dụng, nhưng là hắn kia tính tình hẳn là sẽ không sửa – một khi nhận được chỉ lệnh sẽ hoàn thành, Lãnh Huyết lúc này đây sợ là sẽ không lưu tình.” Hắn dè lại Truy Mệnh bả vai, “Lược Thương, người nghe ta nói, không được miên man suy nghĩ. Chúng ta hiện tại

hành động chịu cái kia họ Triệu phé vật hạn chế, binh lực là không đủ cứu giang cách, tùy tiện hành động, của người sư phụ, Lục Phiến Môn, rất nhiều người đều đã chịu liên lụy. Giang cách chuyện tình, có lẽ sẽ có chuyển cơ. Nhưng là người cũng muốn làm hảo hết thấy chuẩn bị, nhận giang cách bị đồ thành chuyện thật.”

Truy Mệnh nhìn Cổ Tích Triều, thật lâu sau mới cười cười: “Đã biết, Tích Triều người gần nhất khẩu khí như thế nào tượng Nhị sư huynh giống nhau.”

“Được rồi, thu thập một chút đi, chúng ta ngày mai trở về.”

Cổ Tích Triều vỗ vỗ Truy Mệnh kiên, xoay người hướng trưởng ngoại đi đến.

“Tích Triều!” Truy Mệnh đột nhiên ra tiếng gọi lại hắn.

“Cái gì?” Cổ Tích Triều hỏi đầu.

“Người có thể hay không trở về?” Truy Mệnh chần chờ một chút, hỏi.

“Ta không quay về làm cái gì?” Cổ Tích Triều nở nụ cười, “Người Thích đại ca còn không đem ta buộc trở về?”

Truy Mệnh cười cười: “Đúng vậy.”

Cổ Tích Triều sau khi rời khỏi đây, Truy Mệnh lẳng lặng thu thập này nọ. Tuy rằng đường xá xa xôi, nhưng là hắn vẫn là không mang bao nhiêu này nọ. Nhiều năm qua thói quen đã muốn dưỡng thành, đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ bắt người cũng không sẽ bị bực hành lý mệt mỏi cước bộ. Hai kiện áo trắng, một thanh bạc kiếm, cộng thêm một cái rượu hồ lô, liền cấu thành hiện tại Truy Mệnh toàn bộ tài sản. Truy Mệnh đột nhiên kinh ngạc phát hiện chính mình gì đó cư nhiên thiếu đáng thương, cư nhiên hiện tại hết thấy, đều có vẻ như thế hư không.

Nhìn chuôi này bạc kiếm, Truy Mệnh nhẹ nhàng mà cầm lấy, chậm rãi đem nó ủng tiến trong lòng. Gắt gao, tựa hồ không bao giờ nữa khăng buông tay giống nhau. Trong trí nhớ Lãnh Huyết luôn ôm thanh kiếm này, tựa tiểu phi tiểu nhìn chính mình; Trong trí nhớ Lãnh Huyết dùng thanh kiếm này đem thân ở nguy hiểm chính mình một lần lại một lần cứu ra; Trong trí nhớ Lãnh Huyết...

Lúc này đây, có phải hay không hắn là từ ta đến thủ hộ người?

“Tiểu Lãnh, “ Truy Mệnh nhẹ nhàng mà nói nhỏ, “Chờ ta.”

Sáng sớm hôm sau, kinh thành phái tới giám sát rút quân tướng lĩnh đi ra. Vô Tình binh tướng phù giao hồi, theo sau binh mã liền hướng kinh thành rút về.

Thật dài đội ngũ đã muốn ở tiền phương bước ra một mảnh dương trần. Cổ Tích Triều đoàn người một mình thành một chi đội ngũ tự cố tự đi. Bởi vì trở về lộ cùng đến khi không giống với, Truy Mệnh tầm nhìn lý tân kỳ gì đó càng nhiều. Nhưng là không giống đến khi hưng trí, lúc này đây hắn chính là lẳng lặng nhìn, thường thường làm cho Thiết Thủ cho hắn giảng nhất giảng liền thôi. Thiết Thủ biết hắn trong lòng còn đang suy nghĩ Lãnh Huyết chuyện tình, cũng không hỏi nhiều, chính là ở hắn bên người nhìn.

Đi đến một cái ra vẻ không chớp mắt tửu quán khi, Cổ Tích Triều đột nhiên hai mắt tỏa sáng. Trở lại giục ngựa đi vào Thích Thiếu Thương xe ngựa tiền: “Thiếu Thương, nhìn xem chúng ta đến làm sao?”

“Kì đình tửu quán?!” Thích Thiếu Thương tựa hồ cũng là kinh hỉ vạn phần, rút ra màn xe thấy quen thuộc cảnh trí, lại cao hứng theo trong xe chạy trốn đi ra: “Tích Triều, chúng ta vào xem đi?”

“Hôm nay sắc trời cũng đã chậm, chúng ta ngay tại nơi này ngủ lại đi.” Vô Tình nhìn nhìn thiên nói.

Mọi người không hề nhiều lời, xuống ngựa liền vào tửu quán.

Tửu quán hết thấy đều không có biến, như trước là đồ quyền túy ngư, như trước là Pháo Đả Đẳng, như trước là cái kia keo kiệt tiểu lão bản. Thích Thiếu Thương cười toàn bộ mặt đều thật sự mặt nhăn thành bánh bao trạng, còn đem nhìn qua có chút héo Truy Mệnh một phen kéo qua đến: “Ta nói Truy Mệnh người nên hảo hảo nhìn xem này địa phương a, ta năm đó chính là ở trong này gặp Tích Triều, sau đó...” Sau đó

thực hợp thời nhận được Cổ Tích Triều uy hiếp thêm sát khí ánh mắt, không tình nguyện buông ra Truy Mệnh: “Ta nói là sự thật...”

“Sự thật cái gì nha sự thật!” Cổ Tích Triều lại đây kháp hấn một chút, “Ta cho ngươi ngao được đi.”

“Tốt xấu cũng là hai ta đáng giá kỷ niệm địa phương, ngươi như thế nào còn muốn ngao được...” Thích Thiều Thương có điểm ủy khuất, “Ta đây cùng ngươi đi.”

Cổ Tích Triều cười, theo sau lôi kéo Thích Thiều Thương đi ngao được.

Thiết Thủ nhìn xem một bên Truy Mệnh, thấy hấn sắc mặt có chút không đúng, đi qua sờ sờ hấn ngách. Truy Mệnh hoảng sợ, sau này lui từng bước, lại cảm thấy chân có điểm nhuyễn, thân mình lảo đảo một chút. Thiết Thủ đứng lúc nắm ở hấn thất lưng: “Phát sốt chính mình như thế nào cũng không nói?”

Vô Tình lại đây nhất sờ quả nhiên là năng lợi hại: “Nhất định là chạy đi một nhọc dẫn động thương, Thiết Thủ ngươi ôm hấn trở về phòng, ta cho hấn lộn được đi.”

“Không có việc gì Đại sư huynh, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Truy Mệnh cười cười, “Thế nào thứ ta sinh bệnh các ngươi đều cùng thiên sụp đường như!”

“Được rồi, cho ngươi Nhị sư huynh chiếu cố ngươi một chút, ta chuẩn bị cho tốt được sẽ.”

Thiết Thủ ôm lấy Truy Mệnh hướng trên lầu đi đến. Truy Mệnh nhiệt độ cơ thể là cao dọa người. Thiết Thủ nhăn lại mi: Ông trời phù hộ nhưng đừng là nội thương lại phát tác!

Truy Mệnh từ từ nhắm hai mắt, đột nhiên đối Thiết Thủ nói: “Nhị sư huynh, ta lãnh.”

Thiết Thủ trong lòng trầm xuống, theo sau ôm chặt Truy Mệnh: “Không quan hệ, ta ở chỗ này...”

Thân thể đột nhiên truyền đến một trận ma túy, Thiết Thủ bất khả tư nghị nhìn Truy Mệnh, lập tức cả người ngã xuống.

Truy Mệnh nhẹ nhàng mà theo Thiết Thủ trong lòng tránh ra, ở Thiết Thủ há mồm muốn nói nói phía trước điểm hấn á huyết.

Thiết Thủ trong ánh mắt tràn đầy kinh dị cùng lo lắng. Hấn hiểu biết Truy Mệnh, ở chính mình trúng chiêu đồng thời hấn chỉ biết, Truy Mệnh muốn làm cái gì!

Truy Mệnh cúi đầu, sắc mặt tái nhợt. Hấn thân thủ bang Thiết Thủ để ý khai trên trán toái phát. Thiết Thủ tuyệt vọng cảm giác, hấn độ ẩm còn tại liên tục lên cao – loại trạng thái này, hấn là không muốn sống chẳng sao?!

“Nhị sư huynh, thực xin lỗi.”

Thiết Thủ mất đi ý thức phía trước, nghe thấy, là Truy Mệnh cúi đầu, lại quyết tuyệt thanh âm

[chuyển thiếp] hồng nhan 15 by: Thanh vũ về điệp

Màu tay áo ân cần phủng ngọc chung, năm đó hợp lại lại túy nhan hồng. Vũ thấp dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tần hoa đào phiến để phong. Theo dừng sau, ức gặp lại, vài lần hồn mộng cùng quân đồng. Đêm nay thẳng đem ngân công chiếu, do khùng gặp lại là mộng trung.

15. Chương 15

Truy Mệnh cuối ngựa, điên tử bình thường hướng về đến khi phương hướng chạy như điên.

Kinh thành bên kia đã muốn đem giang cách giao cho Liêu quốc, bắt khoái chút tiến đến, chỉ sợ là đến nơi đó cũng hồi thiên vô lực – Truy Mệnh biên chạy đi biên nghĩ như vậy. Đột nhiên trong lúc đó cảm thấy toàn thân đều nảy lên một loại vô lực lại tuyệt vọng cảm giác. Chính mình đến nơi đó, muốn như thế nào đâu? Đối mặt cái kia thủ hạ đã muốn không thể lưu tình nhân, chính mình muốn như thế nào?

Đầu hỗn loạn phát đau, Truy Mệnh không khỏi vỗ vỗ mặt mình, làm cho chính mình bảo trì thanh tỉnh. Vì không cho Thiết Thủ bọn họ đuổi theo, hắc cơ hồ là một khắc càng không ngừng sao gần lộ giục ngựa chạy như điên. Lúc này trên người là càng ngày càng nặng, tay chân tựa hồ cũng là một mỗi vô cùng.

Giang cách hình dáng dần dần xuất hiện ở trước mắt, cũng bình thường nhan sắc. Kỳ thật vừa mới Truy Mệnh thấy giang cách bên này thiên tựa hồ có chút đỏ lên không phải hắc ảo giác. xác thực xác thực, là giang cách hiện tại đã muốn thành một cái biển máu.

Truy Mệnh đầu óc trong nháy mắt âm vang một mảnh, hắc nhìn giang cách cửa thành phương hướng, tinh tế nghe, lại nghe không thấy chút thanh âm!

Truy Mệnh nhảy xuống ngựa đến, theo thảo pha thượng tiếp cận giang cách cửa thành. Cửa thành nơi đó liêu binh liền như vậy vài cái. Ước chừng cũng là đoán chắc trong thành dân chúng tử không sai biệt lắm, mới không có làm cho nhiều lắm nhân đóng ở. Xem chuẩn cơ hội, Truy Mệnh nhẹ nhàng mà xoay tròn thân thể, nháy mắt liền vào cửa thành. Mà tại kia chút liêu binh cảm giác đến xem, chính là một trận thanh phong phẩy tới.

Truy Mệnh đi vào trong thành, đã bị trước mắt cảnh tượng làm cho đổ hấp một ngụm khí lạnh.

Toàn bộ trong thành mặt đều đã muốn nhuộm thành đỏ như máu. Ngã tư đường thượng ngay cả một người cũng không có. Trống trải không giống nhân trụ quá địa phương. Truy Mệnh thấp thân mình, lấy tay chỉ sờ sờ mặt – huyết đúng là ảm ảm. Xem ra trận này giết hại vừa mới chấm dứt không lâu. Truy Mệnh cầm quyền đầu, cầm lấy chuỗi này bạc kiếm, bay nhanh về phía ngã tư đường cuối chạy đi.

Ở trong thành không biết tha bao lâu, Truy Mệnh rốt cục nghe thấy được có người nói chuyện thanh âm. Thả người càng thượng tường duyên, giấu ở một khối đã muốn bị huyết nhiễm hồng băng hiệu giữ, Truy Mệnh cúi người xem đi xuống, lại thấy một đội binh mã đem vài cái lão nhược phụ nhụ gắt gao vây quanh ở trung gian. Mà mang theo kia đội binh mã, là một cái mặc màu đen y bào nam tử, cùng với đồng dạng một thân hắc y, Lãnh Huyết.

Truy Mệnh trong lòng chấn động, cơ hồ kêu ra tiếng đến. Hắc không thể tin tưởng, cũng không nguyện tin tưởng, Lãnh Huyết thật sự muốn đem này đó lão nhân đưa nhỏ hết thả giết chết?!

Cái kia hắc y nam tử ngồi trên lưng ngựa, nhìn về phía Lãnh Huyết: “Lãnh tướng quân, những người này...”

Lãnh Huyết không nói chuyện, trên mặt biểu tình là một loại làm cho người ta trái tim băng giá lạnh như băng.

“Đã biết.” Cái kia Hắc y nhân nhưng thật ra cử tự giác, hiểu được Lãnh Huyết trên mặt biểu tình ý nghĩa: “Lãnh tướng quân có lệnh, sát!”

Mắt thấy đao kiếm sẽ rơi xuống những người đó trên người, một cái màu trắng thân ảnh đã muốn như gió bình thường, trong tay ngân quang chợt lóe, vũ ra một mảnh kiếm quang, đem này rơi xuống đao kiếm nhảy mất bắn bay!

Nổi bật biến cố, ngay cả Lãnh Huyết kia trương gợn sóng không sợ hãi trên mặt cũng hiện ra kinh ngạc thần sắc. Còn không có tới kịp thấy rõ ràng, áo trắng nam tử lại xuất thủ, chém ngã trước người vài cái liêu binh đồng thời chân sau về phía sau đá ra, đem hai cái xông lên liêu binh phóng ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, luôn luôn tại đang xem cuộc chiến Lãnh Huyết đột nhiên theo lập tức nhảy lên, trong tay kiếm đã muốn ra khỏi vỏ, hung hăng thứ hướng áo trắng nam tử!

“Thượng một lần không có giết người, người nhưng thật ra chính mình đi tìm cái chết!”

Lãnh Huyết thanh âm, ở Truy Mệnh trong tai không thể nghi ngờ là một tiếng tiếng sấm, chấn hắc đầu ông ông tác hưởng. Mạnh mẽ ổn định tâm thần, Truy Mệnh xoay người hung hăng thứ hướng Lãnh Huyết: “Đúng vậy, ta đến gọi người sát! Người đem những người đó thả, được không?!”

Lãnh Huyết cười lạnh một tiếng: “Người tưởng cứu những người này?”

Truy Mệnh kinh hãi, còn không có tới kịp xoay người, chợt nghe gấp kêu thảm thiết thanh âm! Hồi đầu thấy, vừa mới những người đó đã muốn tất cả đều rồi ngã xuống! Huyết, Vô Tình nhiễm đỏ giang rồi trung

cuối cùng một khối sạch sẽ tảng đá mặt!

Truy Mệnh kinh ngạc nhìn kia một mảnh màu đỏ, trong tay kiếm làm như sớm cầm không được, ngay cả Lãnh Huyết kiếm đã muốn để thượng hấn cổ tựa hồ đều còn không biết. Ngắc đầu, nhìn biểu tình lạnh lùng Lãnh Huyết, Truy Mệnh đột nhiên cười thầm nói: “Hảo... Lãnh lăng khí...”

Lãnh Huyết mũi kiếm đột nhiên run lên. Truy Mệnh cười, tựa hồ làm cho hấn trong đầu hiện ra một bức mơ hồ hình ảnh. Ngực một trận đau đớn, tựa hồ là có cái gì ở nói cho Lãnh Huyết, trước mắt này cười lộ vẻ sâu thẳm nam tử, này màu trắng phiêu dật nhân, không thể giết!

Nhưng mà không có chờ hấn quyết định, mũi kiếm đã muốn chạm được một cái mềm mại thân thể –

“Thiếu Thương:

Giang rời hôm nay đã muốn bị liêu quân đồ thành. Trong thành không người nào nhất may mắn thoát khỏi. Theo một cái Lãnh Huyết gần thị quan binh lời nói, từng có một cái áo trắng khinh công hảo thủ ý đồ cứu trong thành cuối cùng vài cái cũng bị giết lão nhược phụ nhụ, nhưng là không có kết quả. Người kia ta nghĩ hấn là Truy Mệnh, nhưng là hấn hiện tại sinh tử không rõ, ngay cả cái kia gần thị cũng không rõ ràng. Có tin tức ta sẽ tái liên hệ người. Hồng Lệ.”

Thích Thiếu Thương cau mày, cầm trong tay tín đoàn toái, chậm rãi mở miệng: “Truy Mệnh lúc này đây Thái Hướng động. Vốn là phải đợi sau khi trở về công đạo một chút tái bí mật nhập liêu, nhưng là hấn...”

“Ta nếu là mất trí nhớ dừng ở Liêu quốc làm tướng quân, người hội như thế nào?” Cố Tích Triều đánh gãy hấn. “Sai liền sai ở ta không có sớm đi nói cho hấn.” Hấn trầm mặc trong chốc lát, “Trước khi đi ngày đó hấn còn hỏi ta sẽ sẽ không đi. Ta biết hấn là sợ ta xúc động ở lại Liêu quốc. Nhưng là hấn khen ngược, chính mình bỏ chạy đi trở về...”

“Chúng ta hồi liêu tìm Truy Mệnh.” Thiết Thủ ngữ khí không có một chút chần chờ. “Phải trở về, bằng không Lãnh Huyết không nhớ rõ hấn, không biết hội như thế nào!” Hấn quyền đầu niết khanh khách vang, “Truy Mệnh là ta lộng buộc, ta nhất định tìm hấn trở về!”

“Chúng ta đây lập tức nhích người.” Vô Tình nói, “Sư phụ bên kia truyền thư trở về nói cho hấn một tiếng.”

“Đại sư huynh, ta cảm thấy cũng là người tự mình trở về một chút có vẻ hảo.” Thiết Thủ mở miệng, “Dù sao trận này chiến sự người từng chấp chưởng soái ấn, có phải hay không hấn là trở về xử lý một chút, còn có, kinh thành nơi đó cũng là có nguy hiểm... Lãnh Huyết ở Liêu quốc, Lục Phiến Môn có lẽ sẽ bị liên lụy!”

“Tốt lắm, ta trở về, các người hết thấy để ý. Có cần lập tức truyền thư cho ta.” Vô Tình gật đầu.

Cố Tích Triều thở dài, đối Thích Thiếu Thương nói: “Đi thôi.”

“Tích Triều, “ Thích Thiếu Thương gọi lại hấn, “Khi đó nếu Truy Mệnh không hỏi người là không phải phải đi, người có thể hay không cũng tương hấn, chính mình chạy đến Liêu quốc đi?”

“Người có biết.” Cố Tích Triều cười cười, “Ta đến đánh giấc phía trước nói qua.”

“Ta còn thật sự là yếu cảm ơn Truy Mệnh thay ta đem người ngăn cản.” Thích Thiếu Thương bất đắc dĩ thở dài. Cố Tích Triều là so với Truy Mệnh bình tĩnh hơn, nhưng là quýnh lên đứng lên liền hoàn toàn không phải như vậy hồi sự.

Thiết Thủ nhìn Cố Tích Triều bóng dáng, trong lòng cũng là trăm ngàn loại tư vị quanh quẩn.

Truy Mệnh hiện tại rốt cuộc ra sao?

“Thiếu Thương, lúc này đây tiến liêu, hay là muốn phiên toái tức thành chủ.” Cố Tích Triều nhìn phương xa cảnh sắc, nhẹ nhàng mà nói.

“Đúng vậy.” Thích Thiếu Thương đi qua đi nhẹ nhàng ôm lấy Cố Tích Triều, “Uy, lo lắng về lo lắng, không cần toàn thân mạo sát khí. Thần Khốc Tiểu Phủ cái loại này này nọ lúc này không cần lấy ra đến!”

“Ta đào được a!” Cố Tích Triều tức giận nở nụ cười, “Người nha, lúc này như thế nào như vậy tinh thần!”

Thích Thiếu Thương vui đầu vào Cố Tích Triều bả vai, nhẹ nhàng mà cười.

Như vậy ngày, ta thật sự tưởng quá nhiều một ít. Nhưng là Tích Triều, ta biết, đã muốn mau đã xong.

“Lãnh lăng khí...”

“Tiểu Lãnh...”

“Người thật sự quên ta sao?!”

“!!”

Lãnh Huyết theo trong mộng đột nhiên bừng tỉnh. Kinh ngạc phát hiện chính mình cứ nhiên ra một thân hân.

Trong mộng, Truy Mệnh thanh âm quanh quẩn, quay về, không có một lát biến mất. Mơ mơ hồ hồ, tựa hồ là thấy hân đứng ở một gốc cây lê dưới tầng cây, mặt mày mỉm cười nhìn chính mình, nhẹ nhàng kêu chính mình tên, Tiểu Lãnh, lãnh lăng khí.

Lãnh Huyết bị mộng gấp lại đằng, buồn ngủ cũng đi hơn phân nửa, đứng dậy mặc quần áo, cầm lấy kiếm, không hiểu lại là một trận tim đập nhanh. Kiếm kia thượng vết máu tựa hồ còn rõ ràng ở mục. Cái kia quật cường nhân, cứ nhiên cứ như vậy sinh sôi chẳng hướng chính mình kiếm đến, ít nhiều chính mình phản ứng mau, hơn nữa bên người người hầu đúng lúc xuất thủ, mới đưa Truy Mệnh cứu xuống dưới. Nếu không, chính mình mang về đến, chính là một khối lạnh như băng thi thể.

Vì cái gì, này nhân hô chính mình tên thời điểm, biểu tình là như vậy bị thương? Vì cái gì hân sẽ biết chính mình tên là lãnh lăng khí? Vì sao, hân từng như vậy vô cùng thân thiết xưng hô chính mình Tiểu Lãnh? Này nhân, có phải hay không chính mình chỗ trống một mảnh đi qua trung, duy nhất manh mối?

Lãnh Huyết chỉ nhớ rõ, chính mình tựa hồ là theo địa phương nào một đường nghiêng ngã lão đảo chạy đến. Phía sau tựa hồ cũng là người kia thanh âm, khàn khàn quát to chính mình, kêu Tiểu Lãnh này xưng hô. Theo sau cái gì cũng nghe không thấy, đầu óc trống rỗng, trên người đau nhức vô cùng. Theo sau, liền mất đi ý thức té xỉu tại dã ngoại. Tỉnh lại sau, chính mình liền nằm ở trên giường, là một cái xa lạ nhân cứu chính mình. Người kia hỏi chính mình gọi là gì. Mà chính mình trừ bỏ lãnh lăng khí này ba chữ còn lại là cái gì cũng tưởng không dậy nổi. Theo sau người kia tự thành chính mình đại ca, chính mình đi theo hân, bảo hộ hân tránh được rất nhiều lần ám sát, sau đó sẽ đến chiến trường, gặp tên là “Lược Thương” nam tử. Sau đó, đại ca gọi hân đi giết sạch giang cách sở hữu nhân, hân không hỏi vì cái gì, yên lặng nhìn thủ hạ nhân giết hết giang cách nhân nhưng không có ngăn trở. Nhưng là hân cũng không có động thủ lấy dính một tia huyết tinh. Hân hiểu được nếu không phải đại ca gọi hân làm như vậy hân là tuyệt đối sẽ không giết hại này đó tay không tác sát bình dân. Này lão nhân này phụ nhụ hân thiết tình hy vọng có cái gì nhân có thể tới cứu – chính là hân không nghĩ quá, cái kia bị chính mình bị thương nặng nam tử, thế nhưng tại đây khi lại xuất hiện!

Lãnh Huyết hướng địa lao đi đến, không biết vì sao, rất muốn nhìn xem người kia rốt cuộc ra sao. Có lẽ chính mình chỗ trống trí nhớ, chỉ có hân có thể bổ thêm vào đi.

Còn không có đẩy ra địa lao môn, Lãnh Huyết liền nhú nhú mày. Ngực tốt nhóm tiếng cười chói tai vang lên, bạn khó nghe ngôn ngữ. Lãnh Huyết nhất ngữ không phát đẩy cửa đi vào, thấy kia vài cái ngực tốt lập tức hoang mang rối loạn trương trương đứng ở một bên, chặn tường biên Truy Mệnh.

“Tránh ra.” Lãnh Huyết lạnh lùng nói.

“Dem... Tướng quân...” Vài người sợ hãi thối lui: “Hắn...”

Lãnh Huyết tầm mắt rơi xuống tường biên nhân thân thượng, trong lòng đã có chút không hiểu uẩn giận.

Truy Mệnh dựa vào tường, hai tay cột vào trên tường thiết liên lý, toàn bộ thân thể đều chỉ trông vào chúng nó chống đỡ mới không hoạt đi xuống. Ánh mắt gắt gao nhắm, đầu hơi hơi ngưỡng, xương quai xanh nơi đó mơ hồ có nhè nhẹ huyết giọt chảy ra, nhiễm đỏ trước ngực quần áo.

“Các người đối hân làm cái gì?” Lãnh Huyết mở miệng.

“Tướng quân... Hân hân hân chết cũng không nói chính mình thân phận, chúng ta liền... Liền...” Một cái lá gan đại chút trong lời nói còn chưa nói hoàn, đã bị Lãnh Huyết một tay kháp ở cổ, chỉ nghe “Khách” Một

tiếng, người kia liền chặt đứt khí.

“Các người liền dám một mình tra tấn?!” Lãnh Huyết cười lạnh nói, “Ta có cũng không nói gì quá, này nhân trừ bỏ ta, ai cũng không thể động?!”

“Tướng quân tha mạng...!” Còn lại ba người ngay cả cầu xin tha thứ trong lời nói cũng chưa nói xong, đã bị Lãnh Huyết kiếm đâm xuyên qua cổ họng!

Tiếp theo chương bắt đầu sẽ hơi chút thoải mái chút... Gần nhất viết ta chính mình đều bắt đầu đau lòng cực cực, nhưng là không có biện pháp, kịch tình cần. Muốn cho Tiểu Lãnh ăn cực cực đau hử, nhưng là lại không biết như thế nào viết... Tích Triều nơi đó có lẽ vừa muốn vất vả chút.

16. Chương 16

Lãnh Huyết nhẹ nhàng mà đem Truy Mệnh đặt ở phòng trên giường, xuất ra dược vật vì hắn xử lý miệng vết thương.

Cẩn thận xé mở đã muốn bị máu dính liền quần áo, Lãnh Huyết không khỏi nhíu mày. Truy Mệnh xương quai xanh thương có rõ ràng châm cứu dấu vết, tuy rằng là nho nhỏ miệng vết thương, lại đủ để làm bị thương nhân đau chết đi sống lại. Hơn nữa cái kia châm cứu dùng là châm cũng vẫn ở lại Truy Mệnh thân mình thương, không chỉ có hạn chế hành động, ngay cả nội lực cũng sử dụng ra nửa phần – loại này châm là chuyên môn thẩm vấn phạm nhân dùng là, đâm vào phạm nhân thân mình lý, sẽ làm nhân đau đến khó nhịn, hơn nữa hội theo thời gian trôi qua đau càng ngày càng lợi hại. Truy Mệnh đã muốn bị đóng hơn phân nửa đêm, chịu khổ đó là có thể nghĩ.

Truy Mệnh còn không có tỉnh lại, bởi vì đau đến cùng lo âu, sắc mặt tương đương khó coi. Cả người tái nhợt gọi người không dám đụng vào xúc, sợ nhất binh sẽ toái rớt giống nhau. Trắng nõn làn da bởi vì mất máu cùng đau đến tra tấn mà có vẻ càng thêm trong suốt. Quần áo có chút hỗn độn. Không biết vì sao, Lãnh Huyết cứ như vậy nhìn hắn, đột nhiên sinh ra không hiểu cảm giác đến, chỉ cảm thấy muốn gắt gao ôm này yếu ớt nhân, làm cho hắn đau xót tất cả đều bình ổn.

Loại này lai lịch không rõ cảm giác thực tại dọa đến Lãnh Huyết, kinh ngạc nhìn hôn mê bất tỉnh nhân, thẳng đến nghe thấy một tiếng thống khổ rên rỉ, mới đột nhiên hoàn hồn. Cúi đầu, thấy Truy Mệnh đã muốn mở mắt, đang dùng một loại không rõ tình trạng ánh mắt đánh giá chung quanh hết thấy. Làm cặp kia ánh mắt định tiêu ở chính mình trên mặt khi, Lãnh Huyết rõ ràng cảm giác, này suy yếu thiên hạ thân thể, cư nhiên run nhẹ đứng lên!

Hắn ở sợ hãi ta? Lãnh Huyết bất khả tư nghị nhìn hắn, lại phát hiện Truy Mệnh trong ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ cùng bị thương – ở chính mình trước hắn trở về phía trước hắn trong ánh mắt có lo lắng có lo lắng có bị thương, nhưng là không có chút hoảng sợ – hắn, tựa hồ là không nên sợ chính mình a! Kia tràng đối chiến chính mình cơ hồ giết hắn, nhưng là hắn như trước không sao cả giống nhau xuất hiện ở trước mắt hắn! Nhưng là hiện tại, vì cái gì hắn yếu sợ hắn?!

Lãnh Huyết ý tưởng ở trong lòng bay nhanh qua một lần, lại để ý không ra rõ ràng, nghĩ rằng vẫn là trước trị thương hồi lại hắn nói. Thân thủ đem Truy Mệnh quần áo vạch trần, lại nghe thấy Truy Mệnh suy yếu đau kêu một tiếng. Lãnh Huyết tỉnh tề vừa thấy, chỉ thấy xương quai xanh nơi đó thương lại bắt đầu sầm huyết. Trong lòng trầm xuống, Lãnh Huyết kéo xuống một khối bố đến liền nhét vào Truy Mệnh miệng: “Cẩn, ta cho người rút châm.”

Truy Mệnh trừng lớn ánh mắt, đột nhiên giãy dụa đứng lên. Lãnh Huyết bị hắn thành linh đẩy thiếu chút nữa ngưỡng đi qua, trong lòng một trận cơn tức đứng lên, Lãnh Huyết phản thủ ấn ngã vừa muốn ngồi xuống Truy Mệnh, hung hăng kháp ở Truy Mệnh cổ: “Người liền nghĩ như vậy tử?”

Truy Mệnh nhìn hắn, thật to trong ánh mắt dần dần nổi lên thủy quang. Lãnh Huyết thấy hắn như vậy, trong lòng một trận kỳ quái toan đau, dường như không đành lòng xem này nhân chịu khổ rơi lệ giống nhau,

buông lỏng tay ra, giải khai Truy Mệnh áo, chậm lại ngữ khí: “Người kiên nhẫn một chút, ta hiện tại rút châm đi ra.”

Đang nói xuống dốc, không đợi Truy Mệnh phản ứng, Lãnh Huyết đã muốn lấy mau tốc độ kinh người, đem kia mai phiếm lam quang dài châm lập tức rút ra! Truy Mệnh thân thể đã ở cùng khắc đột nhiên cung khởi, đầu cơ hồ đụng vào giường trụ đi lên. Lãnh Huyết tay mắt lanh lẹ, thân thủ lập tức ôm lấy đau mở to hai mắt ngay cả kêu cũng kêu không ra Truy Mệnh, gắt gao nhập hoài, chỉ cảm thấy Truy Mệnh thân mình đau lợi hại, như thế nào cũng chỉ không được, thở thanh âm cũng càng ngày càng nặng. Lãnh Huyết biết hẳn là đau chịu không nổi, trong lòng chỉ sợ hắn đau tử, quỳnh lên dưới, nhưng lại thân thủ lấy khai Truy Mệnh miệng phong đở, nặng nề mà áp thượng Truy Mệnh thần!

Truy Mệnh cả kinh dưới làm như quên đau, chích kinh ngạc từ Lãnh Huyết hôn môi, thân thể run run tựa hồ cũng nhẹ xuống dưới, mà thở dốc thanh âm tức thì bị Lãnh Huyết toàn đồ ở tại trong miệng. Cảm giác hít thở không thông áp qua thân thể không khoẻ, rốt cục thả lỏng buộc chặt thần kinh, đem thân thể sức nặng hoàn toàn giao cho Lãnh Huyết khuỷu tay.

Lãnh Huyết lạnh như băng môi rời đi Truy Mệnh, nhẹ nhàng mà một đường xuống phía dưới, theo Truy Mệnh hình dạng hoàn mỹ cảnh nhỏ vụn hôn, đầu lưỡi xẹt qua xương quai xanh chỗ, lúc trước đau nhức lúc này thế nhưng có chút ma dương. Đầu óc đột nhiên biến chỗ trống, Truy Mệnh nhẹ nhàng mà lấy tay ôm Lãnh Huyết bối, thấp giọng gọi –

“Tiểu Lãnh...”

Lãnh Huyết chỗ trống một mảnh đầu óc trung đột nhiên hiện lên vô số vụn vặt đoạn ngắn. Mơ mơ hồ hồ, lại thật thật nhất thiết làm cho hắn cảm giác được cái gì là khắc cốt minh tâm. Tựa hồ thấy rất nhiều nhân – thanh sam tóc quăn thư sinh, ngồi ở xe lăn bắt đầu lấy cây quạt văn nhược nam tử, quốc thước hoa y lão nhân, một thân hắc y biểu tình lạnh lùng, nhìn qua ổn trọng bình tĩnh nam nhân, một cái tay cầm mau kiếm, cười đến trên mặt rượu oa đều đi ra hiệp khách... Còn có, trước mắt này, tái nhợt trong suốt thiên hạ, cười quá to chính mình –

“Lặng khi?”

Lãnh Huyết bỗng nhiên bình tĩnh, cửa phòng đã muốn bị đẩy ra, cửa, cảm quan hoa phục anh tuấn nam tử, chính ngạo nhiên nhìn chính mình.

“Đại ca.” Lãnh Huyết đứng lên, nhẹ nhàng mà đem Truy Mệnh bình đặt ở trên giường.

“Người kia, là người ở giang cách mang về đến cái kia sao?”

Nam tử mở miệng hỏi nói.

“Là.” Lãnh Huyết gật đầu.

“Người thích liền lưu trữ hắn đi. Chính là cẩn thận xem trọng, đừng làm cho hắn thương người.” Nam tử cười cười, lập tức cẩn thận nhìn nhìn Truy Mệnh, cúi đầu, nhẹ nhàng mà hỏi: “Tên?”

Truy Mệnh ngay cả hắn là ai vậy cũng chưa muốn làm rõ ràng, cả người cuộn cuộn độn độn, chính là đóng ánh mắt nhú mày.

“Thương như thế nào như vậy trọng?” Nam tử đem Truy Mệnh mạch, “Đứa nhỏ này có phải hay không vốn là có nội thương?”

“Ta gọi là nhân ngao chút được, hẳn là không có việc gì.” Lãnh Huyết gật đầu, “Đại ca không cần quan tâm.”

“Lặng khi, người này trên người có cái gì này nọ không có?” Nam tử đem Lãnh Huyết gọi vào ngoài cửa, thấp giọng hỏi.

“Không có, trừ bỏ một phen kiếm cùng này.” Lãnh Huyết xuất ra một khối tượng lệnh bài giống nhau ngọc đến.

“Này ngọc...?” Nam tử sửng sốt, theo sau trầm hạ sắc mặt. “Lặng khi, coi chừng hắn.”

“Ta sẽ.” Tuy rằng chú ý tới nam tử trên mặt biến hóa, nhưng Lãnh Huyết vẫn chịu nhất quán tác phong, nửa tự không hỏi nhiều.

Truy Mệnh ngủ thật lâu, mới rốt cục thanh tỉnh. Mở mắt ra, liền thấy Lãnh Huyết dựa cửa sổ, trong tay ôm nguyên bản thuộc loại hắc bạc kiếm, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ phong cảnh.

Có như vậy trong nháy mắt Truy Mệnh còn tưởng rằng chính mình về tới cùng Lãnh Huyết còn tại Lục Phiến Môn khi ngày. Kinh hãi há mồm muốn kêu Lãnh Huyết tên, lại bị một trận đau đớn làm cho ế ở, chỉ tới kịp khụt một tiếng. Lãnh Huyết lãnh liệt ánh mắt đảo qua đến, dừng hình ảnh ở hắc trên người. Hai người cứ như vậy vẫn không nhúc nhích đối diện.

“Nơi này là chỗ nào?” Truy Mệnh hiểu biết Lãnh Huyết, này tử đầu gỗ cho dù là mất trí nhớ cũng là buồn đời mạng. Chính mình không nói lời nào, nói không chừng hai người cứ như vậy biến thành cương thi cũng nói không được nữa tự.

“Liêu quốc tiêu an đình Vương gia lãnh, của ta tướng quân phủ.” Lãnh Huyết như trước ngắn gọn sáng tỏ, bình tĩnh bộ dáng, cùng tối hôm qua cấp Truy Mệnh rút châm khi biểu hiện quả thực là hai người.

“Tiêu an đình?” Truy Mệnh trong lòng âm thầm tìm tòi người này tư liệu, tựa hồ nghe Đại sư huynh nói qua, đó là một tuổi trẻ đầy hứa hẹn liễu tộc Vương gia, ở Liêu quốc có rất đại thế lực, ngay cả Liêu quốc hoàng đế cũng muốn kính hấn ba phần.

“Người tên là gì? Là loại người nào?” Lãnh Huyết nhìn hắc, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Truy Mệnh cúi đầu, đột nhiên nhẹ nhàng mà nở nụ cười, như nhau hắc cùng Lãnh Huyết lần đầu quen biết khi, giống như hạ dương bàn sáng lạn tươi cười.

Lãnh Huyết xem không khỏi ngẩn ngơ.

“Thôi Lược Thương.” Truy Mệnh cười vân đạm phong thanh. “Ta gọi là Thôi Lược Thương.”

17. Chương 17

Truy Mệnh ở Lãnh Huyết phủ đệ bên trong, bất tri bất giác đã muốn ở một đoạn thời gian.

Tại đây một đoạn thời gian lý, Truy Mệnh ngoan ngoãn dựa theo Lãnh Huyết phân phó uống thuốc, chữa thương, một chút khôi phục chính mình thể lực. Lãnh Huyết tại đây một đoạn thời gian lý đối hắc tựa hồ vẫn là lạnh như băng, nhưng là rõ ràng, cùng hắc cùng một chỗ thời gian dần dần nhiều đứng lên. Truy Mệnh tươi cười cũng dần dần hơn, hắc tuy rằng không rõ ràng lắm chính mình có phải hay không cái búng Lãnh Huyết khuyết thiếu kia bộ phận trí nhớ, tuy rằng hiện tại Lãnh Huyết như trước Vô Tình lãnh khốc, nhưng là hắc có thể theo Lãnh Huyết trong ánh mắt nhìn đến chính mình còn có như vậy một tia hy vọng.

“Thôi công tử, uống thuốc đi.” Tỳ nữ tiểu thiên gõ cửa tiến vào, đem được tất cung tất kính trình cấp ngồi ở trên giường Truy Mệnh.

“Cám ơn người thiên tử.” Truy Mệnh cười cười, tiếp nhận chén thuốc đem được một hơi uống hoàn.

“Công tử cũng không nên như vậy xưng hô nô tỳ... Công tử thân thể hôm nay được?” Tiểu thiên gấp Truy Mệnh cười đến vui vẻ, nhẹ nhàng mà hỏi. Nàng vẫn thực thích này cười đến so với thái dương còn sáng lạn anh tuấn nam tử, tuy rằng từng là tiêu an đình hạ nhân, quy củ thật nhiều, nhưng là thấy Truy Mệnh, luôn không tự chủ được muốn cùng hắc nhiều lời nói mấy câu.

“Nhờ thiên tử phúc, tinh thần cực đâu.” Truy Mệnh cười nói.

“Vậy là tốt rồi, nô tỳ bên ngoài biên hậu, công tử có việc phân phó.” Tiểu thiên được rồi lễ, liền đi ra ngoài.

Truy Mệnh nhìn tiểu thiên đi ra ngoài, xoay người mở ra cửa sổ, lộ, mọi nơi nhìn nhìn, vừa muốn nhảy ra đi, cửa phòng liền mở. Lãnh Huyết vẻ mặt âm trầm nhìn hắc: “Lại nhảy ra đi?”

“Không có... Ta buồn hoang.” Truy Mệnh nói xong, biết điều lại đóng lại cửa sổ. Hắn hiện tại không có khả năng tái tượng trước kia, đối với này mất trí nhớ Lãnh Huyết, hắn phải từng bước cẩn thận.

“Người tốt nhất nhớ kỹ làm như vậy hậu quả.” Lãnh Huyết cười lạnh, thanh kiếm đặt lên bàn.

“Lãnh tướng quân nói là đâu.” Truy Mệnh thở dài: “Lãnh tướng quân, như vậy nhốt ta, không giết cũng không phóng, thử hỏi ta đối với người có ích lợi gì đâu?”

Lãnh Huyết một trận không thoải mái. Từ Truy Mệnh thanh tỉnh, hắn sẽ thấy không kêu lên chính mình này hắn xưng hô, chỉ có một làm bất hòa đòi mạng “Lãnh tướng quân”. Không biết vì cái gì, nghe thấy Truy Mệnh như vậy gọi hắn trong lòng chính là không thoải mái. Tựa hồ vẫn là càng thích cái kia “Tiểu Lãnh” xưng hô. Nhưng là, Lãnh Huyết là sẽ không thừa nhận này ai oán chuyện thật.

Không đợi hắn trả lời, Truy Mệnh liền tự cổ tự lại nói tiếp: “Tuy rằng ta Thôi Lược Thương là có vẻ ngọc thụ lâm phong phong lưu phóng khoáng...”

Lãnh Huyết lập tức hồng mặt. Này Thôi Lược Thương tựa hồ là thói quen tự quyết định, tuyệt không cố bên người Lãnh Huyết khoe miệng run rẩy, thoải mái đem chính mình khoa cái thiên địa vô song. Bất quá Lãnh Huyết tựa hồ càng thích hắn như vậy, bởi vì, như vậy hắn, ít nhất nhìn qua là vui vẻ – hơn nữa, nghe thấy này đoạn nói, Lãnh Huyết ý nghĩ trung, này mơ hồ hình ảnh một chút xuất hiện, hơn nữa là dần dần rõ ràng đứng lên, nhưng là, tổng cũng nhìn không thấy tới rõ ràng hình ảnh.

Lãnh Huyết kinh ngạc phát hiện, từ này nhân xuất hiện, hắn liền luôn luôn tại tả hữu chính mình cảm xúc. Này nhân vui vẻ thời điểm, miệng mình giác cũng sẽ đi theo nhẹ nhàng giơ lên; Này nhân trầm mặc thời điểm, chính mình tựa hồ cũng sẽ không hiểu thấp mê. Minh minh bên trong tựa hồ là có cái gì này nọ đem chính mình cùng hắn gát gao tương liên, hỉ nộ ái ố tựa hồ đều là như vậy rõ ràng.

Truy Mệnh thấy Lãnh Huyết tựa hồ là choáng váng giống nhau nhìn chính mình, trong lòng đột nhiên hiểu được chính mình vừa rồi là đã quên Lãnh Huyết mất trí nhớ. Trước kia luôn cùng hắn như vậy hay nói giỡn, hiện tại lập tức quên. Nghĩ đến Lãnh Huyết bị chính mình làm cho không kiên nhẫn yếu sinh khí, lập tức cảm miệng không nói. Biểu tình cũng trong nháy mắt ảm đạm xuống dưới.

Từ đến nơi đây, hắn liền vẫn tìm hết thấy biện pháp, nói xong từ trước cùng Lãnh Huyết cùng một chỗ khi nói trong lời nói, làm đồng dạng sự, phiên cửa sổ đi thụ uống rượu giống nhau không kém. Cỡ nào hy vọng vừa nhắc đầu, Lãnh Huyết hội cười nói Lược Thương chúng ta trở về đi, cỡ nào hy vọng Lãnh Huyết hội thu lạnh lùng biểu tình tượng trước kia giống nhau bởi hắn nói giỡn – nhưng mà thật là không nhận biết. Lãnh Huyết nhìn chính mình thời điểm hoàn toàn là lạnh lùng. Chính mình hiện tại là hắn tù binh mà thôi, có thể còn sống đã muốn vạn hạnh, cái kia tiêu an đình đối Lãnh Huyết lại không biết là cái gì rắc rối, nói không chừng khi nào nói sai một câu, ngay cả Lãnh Huyết đều phải chết.

Cho nên gọi hắn lãnh tướng quân, cho nên không dám cười không hề cố kỵ, cho nên hiện tại, chân tình biểu lộ sau nhưng lại hội cảm thấy sợ hãi!

Lãnh Huyết nhìn hắn như vậy tử, biết hắn là sợ hãi chính mình, không biết sao trong lòng không được tự nhiên thành phần càng nhiều. Đi qua đi, nâng thủ, gặp Truy Mệnh thể nhưng tượng tiểu hài tử giống nhau cổ mặt, sống thoát thoát một cái bực nhỏ tử, không khỏi bật cười, thân thủ sờ sờ Truy Mệnh tóc: “Ngày mai buổi tối, ta mang ngươi đi ra ngoài xem hội đèn lồng.”

Truy Mệnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lãnh Huyết, ngay cả nước mắt đều phải trừng đi ra. Hắn không thể tin được –

Lãnh Huyết hắn nở nụ cười.

Ngày hôm sau buổi tối, Truy Mệnh liền đi theo Lãnh Huyết ra cửa.

Tuy rằng Truy Mệnh hiện tại thân thể tình trạng đã muốn khôi phục không sai biệt lắm, triển khai khinh công đào tẩu cũng không phải không có khả năng, nhưng là Lãnh Huyết cũng không cho hắn thêm cái gì trói buộc. Truy Mệnh cũng vui vẻ tự tại, căn bản không muốn chạy. Hai người chuyển động vài cái qua lại, sẽ đến hội đèn lồng.

Liêu quốc chợ đêm thế nhưng như thế thịnh vượng, này cũng là Truy Mệnh thật không ngờ. Hắn tổng nghĩ đến Liêu quốc mọi người không câu nệ tiểu tiết, sẽ không muốn làm chút hữu tình thú gì đó. Kết quả này hội đèn lồng rầm rộ làm cho Truy Mệnh thực tại mở nhãn giới.

“Này đăng thật xinh đẹp...” Truy Mệnh nhìn nhất trần xinh đẹp hoa sen đăng, kinh ngạc cảm thán. “Ai? Đăng thượng còn có tự?”

“Viết ở đăng thượng, đều là nguyện vọng.” Lãnh Huyết nhìn Truy Mệnh hưng trí dạt dào bộ dáng, ở một bên giải thích.

“Thật là đẹp mắt, ta cũng rất muốn viết nguyện vọng đâu...” Truy Mệnh thì thào, “Đáng tiếc không có đăng.”

“Bán hoa đăng ai! Bên kia có một bán hoa đăng!!” Vài cái tiểu hài tử theo Truy Mệnh bên người vội vàng chạy hướng cách đó không xa một cái quầy hàng. Truy Mệnh ánh mắt một chút sáng đứng lên, theo sau tựa hồ ý thức được Lãnh Huyết còn tại một bên, vì thế cúi đầu, chờ Lãnh Huyết an bài phía dưới lộ tuyến.

“Đi thôi, mua trần đăng đi.” Thủ đột nhiên bị Lãnh Huyết gắt gao nắm hướng cái kia quầy hàng đi đến, Truy Mệnh kinh hãi ngẩng đầu, đón nhận như trước là lạnh lùng, lại tựa hồ bất đồng dĩ vãng ánh mắt, “Người không phải tưởng viết nguyện vọng sao?”

“Tiểu Lãnh tốt nhất!”

Một cao hứng, thốt ra. Nguyên tưởng rằng không có đáp lại, lại nghe thấy Lãnh Huyết nhẹ nhàng mà nói một tiếng –

“Về sau không có việc gì đã kêu ta tên này đi. ‘Lãnh tướng quân’ rất phiền toái.”

Có lẽ, ta muốn viết xuống nguyện vọng, cũng sắp yếu thực hiện... Truy Mệnh nhìn Lãnh Huyết bóng dáng, cương chế muốn khóc cảm giác, nín khóc mỉm cười đuổi theo Lãnh Huyết đi theo hắn đi hướng cái kia quầy hàng.

Bán hoa đăng quầy hàng vây quanh thiệt nhiều nhân. Truy Mệnh mất nửa ngày kính mới chen vào đi, ngay cả quán chủ còn không có thấy chợt nghe gặp một nữ hài tử ai oán thanh âm: “Cái gì a? Đã không có?”

Ngay sau đó truyền đến thanh âm kêu Truy Mệnh thiếu chút nữa đình chỉ hô hấp!

“Không có rồi –”

Cái kia dừng cảm đại khí thanh âm, không phải Thích Thiều Thương là ai?!

Truy Mệnh cuống quýt đem kinh ngạc biểu tình hết thảy thu liễm, đợi cho bên người nhân tán không sai biệt lắm, mới tiến lên đi. Lãnh Huyết đi theo hắn phía sau, lẳng lặng nhìn.

“Không phải nói không có sao?” Thích Thiều Thương ngẩng đầu, cái bọc kia phần thiếu chút nữa làm cho Truy Mệnh cười trằng. Hảo hảo trên mặt cư nhiên thiếp một đồng ba, thiếp ba không nói, còn bỏ thêm một đồng đại hồ tử – trời mới biết này râu là như thế nào đến. Dù sao hiện tại cửu hiện thần long thấy thế nào đều tượng bán thịt dê xuyên...

Truy Mệnh nhìn Thích Thiều Thương, nhin cười, bỏ qua hắn buồn bực ánh mắt, mạnh mẽ trấn định xuống dưới: “Ta thật sự rất muốn yếu nhất trần... Có rất trọng yếu nguyện vọng yếu viết a!”

“Nhìn người như vậy tử, tám phần là cho tình nhân viết đi?” Thích Thiều Thương diễn khởi diễn đến thật đúng là tượng, Truy Mệnh đều bắt đầu hoài nghi nhân có phải hay không Tích Triều phần. Không thời gian nghĩ nhiều, Truy Mệnh vội vàng địa điểm đầu.

Thích Thiều Thương nhìn thoáng qua Lãnh Huyết, làm ra một bộ thực khó xử bộ dáng, cuối cùng vỗ một chút cái bàn: “Hảo! Xem ở người là vì tình, ta liền đem ta chính mình lưu lại hai ngọn phân một cái cho người!” Nói xong xuất ra hai cái đăng, “Chính mình chọn, yếu người nào?”

Truy Mệnh nhìn hai ngọn đăng, nhất trần bên trên là Tích Triều tự thể, họa tám phần cũng là Tích Triều họa. Là một bức biên quan đứng cảm cảnh sắc, chủ đề đúng là kì đình tửu quán. Một khác phức bên trên họa là nhất phái Giang Nam cảnh đẹp, đề từ cư nhiên là “Thương lược hoàng hôn vũ”!

Truy Mệnh còn không có tới kịp tuyền, Lãnh Huyết đã muốn nhắc tới kia trần “Thương lược hoàng hôn vũ”, nói câu “Đi thôi” Liền xoay người rời đi. Truy Mệnh cuống quýt đem bạc giao cho Thích Thiều Thương trong tay. Mà Thích Thiều Thương cũng liền thừa dịp lúc này khe hở, xảo diệu đem một cái nho nhỏ ống trúc, nhét vào Truy Mệnh trong tay.

Hết thấy thiên y vô phù. Truy Mệnh đuổi theo Lãnh Huyết, một phen đoạt lấy hoa đăng: “Ta còn không viết nguyện vọng đâu, có bút không có?”

“Bút...” Lãnh Huyết không nói gì, “Người bảo ta đến làm sao cho người biến bút đi ra?”

“Quên đi, từ bỏ.” Truy Mệnh đi đến phóng hoa đăng bờ sông, ngồi xổm xuống thân mình, lẳng lặng quan sát hoa đăng một hồi, đột nhiên cắn nát rãnh tay chỉ, rất nhanh viết xuống vài, sau đó đem hoa đăng nhẹ nhàng bỏ vào nước sông trung.

Lãnh Huyết đi tới, nhìn kia trần đăng, không khỏi kinh ngạc.

Kia đăng thượng, rãnh mạch viết bốn chữ.

chi, ta hạnh.

Truy Mệnh ngẩng đầu nhìn Lãnh Huyết, ở đây trời đèn đuốc dưới, kia trương tuần tú mặt đúng là có khác dạng mỹ cảm. Lãnh Huyết một cái hoảng hốt, thẳng nghĩ đến Truy Mệnh yếu biến mất bình thường, thân thủ, nắm chặt hần cánh tay. Truy Mệnh đứng lên, tựa hồ có điểm kinh ngạc, sai lệch đầu xem Lãnh Huyết. Kia biểu tình như hồn nhiên thiếu niên ở thăm dò cái gì tân kỳ gì đó bàn. Lãnh Huyết nhìn bộ dáng của hần, một trận rung động, đem Truy Mệnh gắt gao kéo vào trong lòng!

Ngực tương tiếp thời điểm, Lãnh Huyết rãnh mạch cảm giác được Truy Mệnh tim đập. Đó là một loại quen thuộc nhịp. Mà trong lòng thiên hạ hơi thở, tựa hồ đã ở thật lâu thật lâu phía trước cũng đã biết rõ –

“Nơi này, so với kia được còn muốn khổ đi.”

Ngón tay thượng, tựa hồ còn lưu lại cái gì, tựa hồ như vậy đối hần nói qua cái gì.

“Nếu người thật sự đã chết, thay Cố Tích Triều đã chết...”

“Lần này nếu hần không thể may mắn thoát khỏi, Nhị sư huynh, hôm nay chính là Tứ sư đệ cuối cùng một lần như vậy xưng hô người!”

Tựa hồ thật sự, từng có như vậy trí nhớ a –

“Lược.....”

Truy Mệnh tim đập bỗng dừng lại vỗ –

Nghe thấy, là Lãnh Huyết cúi đầu kêu gọi.

“Lược Thương –”

Nhưng mà Truy Mệnh còn không có tới kịp kinh hãi, Lãnh Huyết lại đột nhiên hung hăng đẩy hần ra, trên mặt biểu tình hỗn loạn không chịu nổi.

“Tiểu Lãnh... Người, nhớ rõ ta?” Truy Mệnh thử thăm dò, thanh âm run run.

“Ta... Đầu rất đau... Về nhà đi.” Lãnh Huyết thanh âm lại khôi phục nhất quán rét lạnh. Dứt lời bắt lấy Truy Mệnh cổ tay, dẫn hần hướng hồi phủ phương hướng đi đến.

Lãnh Huyết chính mình cũng nói không rõ, vừa rồi kia trong nháy mắt mê loạn, rốt cuộc vì cái gì?

Nhìn bên người thường thường chính mình cao hứng cười đi ra Truy Mệnh, Lãnh Huyết lại nghi hoặc đứng lên. Vì cái gì chính mình luôn đối hần, sinh ra mặc danh kỳ diệu tình cảm? Vì cái gì chính mình ở đối mặt hần khi, mới sẽ không cảm thấy chính mình đi qua trống rỗng?

Có lẽ có một số việc, ở về sau tốt hảo hồi rõ ràng. Nhìn bên người vui vẻ còn kém lên cây Truy Mệnh, Lãnh Huyết nhẹ nhàng gọi lên khoe miệng, hiện tại nhìn hần khi cái loại này âm áp cảm giác, có lẽ chính là, cái gọi là hạnh phúc đi.

18. Chương 18

Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết trở lại quý phủ ngày hôm sau, tiêu an đình đã tới rồi, như trước là đem Lãnh Huyết kêu đi nói cái gì đó. Truy Mệnh cảm thấy hẳn đối Lãnh Huyết thật là tốt lắm, luôn ôn hòa đối Lãnh Huyết, không giống có vương tộc nhân luôn bắt tay hạ tướng lãnh đến kêu đi hét, tuyệt không tôn trọng nhân. Hơn nữa này Vương gia đối Lãnh Huyết là ra kì dung túng. Theo lý thuyết như vậy một cái không rõ lai lịch mất trí nhớ kiêu khách, sẽ không vô cùng đơn giản lập tức bị ủy lầy trọng trách thậm chí ban thưởng thành tướng quân – hưởng chi Lãnh Huyết vẫn là Lục Phiến Môn tứ đại danh bộ chi nhất!

Cho nên hiện tại Truy Mệnh đầu óc thật sự là thực hỗn loạn. Hẳn hiểu được Lãnh Huyết cùng chính mình thân phận lấy tiêu an đình loại này khôn khéo người nhất định đã muốn đã biết. Về phần tiêu an đình ý tưởng, Truy Mệnh thật là tuyệt không hiểu được. Càng nghĩ, đều càng ngày càng lo lắng tiêu an đình hội đối Lãnh Huyết bất lợi. Về phần như thế nào bất lợi, Truy Mệnh thật sự là không thể tưởng được.

Thích Thiệu Thương giao phó tin tức đã muốn bị Truy Mệnh hóa thành đống bụi. Kia phong mật thư là Cố Tích Triều viết. Đại thể chính là hai cái nội dung: Thứ nhất là tiêu an đình ngày gần đây ở binh mã chi tiêu thượng thật nhiều, Liêu quốc hoàng đế đã muốn có điều cảnh giác, bí mật hướng tổng xin giúp đỡ hy vọng mượn tổng danh nghĩa hiệp trợ trừ bỏ tiêu an đình. Ưu việt là đem giang cách hoàn trả hơn nữa bồi thường giang cách bị hủy sở tạo thành hết thấy tổn thất. Đại Tổng thiên tử liền vô cùng cao hứng đáp ứng hơn nữa bí mật đem nhiệm vụ cho Lục Phiến Môn. Ngày gần đây, liêu hoàng đế hội phát binh, mà Cố Tích Triều một hàng cũng sẽ tìm cơ hội, ám sát tiêu an đình.

Truy Mệnh hiểu được, Lãnh Huyết lần này mất trí nhớ thành Liêu quốc tướng quân, Lục Phiến Môn không bị khấu thượng thông đồng với địch phản quốc đắc tội danh sẽ không sai lầm rồi, cái kia chỉ biết đấu tranh nội bộ phế vật hoàng đế vừa lúc mượn cơ hội này nghiệm chứng Lục Phiến Môn trung thực độ. Nhưng là cứ như vậy, nếu Lãnh Huyết không thể mau chút khôi phục trí nhớ, cũng chỉ có lâm vào trận này tranh đấu, kết cục cũng chỉ có một cái – tử.

“Lược Thương, Tích Triều còn có cái thỉnh cầu, vọng ngươi có thể hết sức tìm ra cấp Thiệu Thương giải độc phương pháp!”

Đây là Cố Tích Triều cái thứ hai công đạo. Truy Mệnh nhìn tín ở ánh nến trung dần dần hóa thành tro tẫn, không khỏi thở dài: “Tích Triều, vì sao con đường của ngươi tổng yếu đi như vậy vất vả?”

Lãnh Huyết đẩy cửa tiến vào, vừa lúc thấy Truy Mệnh kinh ngạc ngăn người một màn. Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đem Truy Mệnh gọi trở về thần, sau đó vào nhà, ngồi ở Truy Mệnh bên người.

“Tiểu Lãnh?” Truy Mệnh thấy hẳn thần sắc khác thường, lo lắng hỏi.

“Ta ngày mai yếu ra xa nhà.” Lãnh Huyết trầm mặc trong chốc lát sau nói.

“Nga.” Truy Mệnh ngã chén trà cho hắn, như trước là tùy ý biểu tình. “Kia cẩn thận chút.”

“Ngày mai, ngươi bước đi đi.”

Truy Mệnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lãnh Huyết.

“Đi?” Hắn ngữ khí giống thấy quái vật giống nhau. “Cái gì đi?”

“Của ta ý tứ là, thả ngươi, ngươi đi đi. Về sau không cần tái làm cho ta xem gặp ngươi.” Lãnh Huyết ngữ khí lạnh như băng chân thật đáng tin.

“Ta không đi.”

Truy Mệnh ngữ khí khẳng định phải gọi Lãnh Huyết nhả lại mi.

“Người không đi cũng phải đi!” Lãnh Huyết thanh âm chợt nâng lên, “Đừng ép ta!”

“Có ý tứ gì?” Truy Mệnh ngạc nhiên, “Người gạt ta! Rốt cuộc vì cái gì bảo ta đi?” Trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu, “Có phải hay không tiêu an đình gọi người giết ta?!”

Lãnh Huyết cúi đầu, từ chối cho ý kiến.

“Ta đi rồi, người giết ai? Người như thế nào hướng hấn công đạo?” Truy Mệnh gần từng tiếng hỏi.

“Người đừng quản.” Lãnh Huyết nói.

Truy Mệnh nhìn Lãnh Huyết, khẽ cắn môi, lại vẫn là không nhin xuống, nước mắt đã muốn bắt đầu ở hốc mắt trung đảo quanh. Lãnh Huyết thấy, biểu tình có một tia kinh ngạc, cũng rất mau dùng lạnh lùng mặt nạ che dấu.

“Tiểu Lãnh, ta thật cao hứng, tuy rằng là mất trí nhớ, nhưng là người còn quan tâm ta, có phải hay không?”

Truy Mệnh ngẩng đầu, cười hỏi. Tuy rằng nước mắt treo về mặt.

Lãnh Huyết nhắm mắt lại.

“Lăng khí, này ngọc, là Đại Tổng Lục Phiến Môn phía nam tổng bộ ‘Truy Mệnh’ ngọc – lúc trước ta nghĩ đến hấn là cái Tổng Triều tướng lãnh, người lưu trữ thả, ta cũng không phản đối. Nhưng là, Lục Phiến Môn nhân tuyệt đối không thể lưu! Người thích hấn, ta biết, nhưng là hấn ở bên cạnh người chính là một cái nguy hiểm nhân tố! Lúc này đây người muốn hận đại ca cũng không cái gọi là! Đại ca lấy Vương gia thân phận, mệnh người giết hấn!”

Chính mình nhớ không rõ là như thế nào ra tiêu an đình cửa phòng. Kia một câu giết hấn, đã muốn làm cho Lãnh Huyết thấu bắt quá khí đến. Không biết vì sao, lần đầu tiên, trong lòng đối đại ca mệnh lệnh, có mâu thuẫn cùng muốn không vâng theo ý niệm trong đầu.

Cái kia áo trắng hồng sam nam tử, cười rộ lên thiên địa thất sắc nam tử, vẫn hy vọng cái gì nam tử, thật sự, nhãn tâm đi sát?

Đáp án là không. Lãnh Huyết thực khẳng định nói cho chính mình, không thể giết. Cùng khi đó cảm giác giống nhau, hấn luôn cảm thấy này nhân là chính mình là tối trọng yếu manh mối, hoặc là nói, tiềm thức trung, đã muốn đưa hấn làm như chính mình là tối trọng yếu bộ phận. Hấn không thể mất đi hấn!

Cho nên, muốn giết, còn không bằng còn hấn tự do. Từ nay về sau nếu không gặp lại, từ nay về sau vô vướng bận!

“Bảo trọng.”

Chung quy hấn cũng không có ngay mặt cấp Truy Mệnh một cái chân chính rõ ràng đáp án.

Cửa phòng ở Truy Mệnh trước mặt thật mạnh khép lại.

Truy Mệnh cười thầm. Tái nhợt sắc mặt giống như bạc giấy, vô cùng mịn màng.

Ngực chỗ truyền đến từng trận buồn đau, Truy Mệnh cũng đã không nghĩ đi quản. Lãnh Huyết bóng dáng cứ như vậy biến mất, không có một chút chần chờ cùng lưu luyến.

“Ta đi rồi, người như thế nào công đạo? Người cho là người kia thật sự sẽ bỏ qua người?” Truy Mệnh thì thảo tự nói, “Cho nên, thực xin lỗi...”

Giọng nói chưa lạc, Truy Mệnh đã muốn dựa vào cái bàn, lẳng lặng rồi ngã xuống.

[thiết truy / lãnh truy / thiết cố / thích cố] hồng nhan 19

Hạm cú sâu yên lan khóc lộ, la mạc khinh hàn, yến tử song bay đi. Minh Nguyệt không rành cách hận khổ, tà quang đến hiểu mặc chu hộ. Đêm qua gió tây điều bích thụ, độc thượng cao lâu, vọng tẫn thiên nhai lộ. Dục kí màu tiên kiếm mẩu ghi chép, sơn dài thủy rộng rãi biết nơi nào

19. Chương 19

Ánh trăng say lòng người.

Tiểu thiên vừa mới bị Lãnh Huyết gọi hỏi Truy Mệnh có phải hay không đã muốn đi rồi. Được đến đáp án là khẳng định. Truy Mệnh ở Lãnh Huyết đi rồi một lát, liền một thân thoải mái cái gì cũng không có mang theo ly khai. Đến khi kiểm, cũng để lại cho Lãnh Huyết, không có lấy đi.

Cuối cùng vẫn là ly khai đầu. Lãnh Huyết tự giễu cười: Rõ ràng hy vọng hẩn thoát ly nguy hiểm mau chút rồi đi, nhưng là vì cái gì ở biết hẩn thật sự đi rồi sau, trong lòng cứ nhiên thực không tha?

Tự mình biết nói, sự tình sớm hay muộn sẽ bị đại ca biết đến. Truy Mệnh khinh công hảo, chính mình nghe hẩn đề cập qua, lúc này đã qua lâu như vậy, nói vậy đã sớm đến địa phương an toàn đi.

Đứng dậy, Lãnh Huyết nhẹ nhàng mà hướng tiêu an đình phòng đi đến. Hẩn tưởng xác nhận một sự tình. Mặc kệ hiện tại tiêu an đình phát hiện Truy Mệnh chạy thoát chuyện tình không có, hẩn luôn yếu đối mặt này từng ở hẩn tối mờ mịt thời điểm thu lưu hẩn đại ca. Trong lòng cảm ơn loại tình cảm gọi hẩn từng một lần khó xử. Nhưng là lúc này, Truy Mệnh phân lượng cứ nhiên chiếm đi hơn phân nửa.

Đi đến tiêu an đình chuyên dụng biệt viện khi, Lãnh Huyết cố ý tránh được gác đêm hạ nhân, lặng yên không một tiếng động về phía nhà giữa đi đến. Ẩn ẩn thấy có đèn đuốc, cũng không cảm thấy có tiêu an đình hơi thở. Lãnh Huyết trong lòng kỳ quái, lặng lẽ đẩy cửa sổ đi vào, phát hiện trong phòng không có một bóng người. Lại nghe thấy một loại quen thuộc mùi.

Này mùi, tựa hồ thật lâu trước kia từng ngửi qua, từng có chuyện gì, gọi hẩn khắc cốt minh tâm nhớ kỹ loại này mùi –

Băng liên hương vị – Truy Mệnh, đặc hữu mùi.

Truy Mệnh tỉnh lại khi, cảm thấy đầu vụng vụng, tựa hồ là một chút khí lực cũng không có. Hướng bốn phía nhìn lại, dự kiến bên trong thấy ngồi ở bên cạnh bàn tiêu an đình.

Truy Mệnh nhìn hẩn, nhếch miệng cười cười: “Quả nhiên là người.”

“Chính người nguyện ý bị ta mang đến, là vì lãng khí đi.” Tiêu an đình cũng không có kinh ngạc, ôm lấy thân nhiên tao nhã tươi cười.

“Người đối Tiểu Lãnh thật tốt.” Truy Mệnh đành chỉ ném thử ngồi xuống ý niệm trong đầu, “Mặc kệ nói như thế nào, cảm ơn người thu lưu Tiểu Lãnh.”

“Nhĩ hảo tượng thực để ý hẩn đầu.” Tiêu an đình nhìn về phía Truy Mệnh, “Vì cái gì?”

“Thân phận của hẩn người có biết.” Truy Mệnh cười nói, “Tiểu Lãnh trên người gì đó, không phải giống nhau bị người cầm đi?”

“Lục Phiến Môn Truy Mệnh, Lãnh Huyết, nhưng là ngay cả Liêu quốc mọi người có điều nghe thấy danh nhân đầu.” Tiêu an đình cười nói, “Nay thật vất vả đã không chế lãng khí, ta như thế nào dễ dàng buông tay?”

“Ta là Tiểu Lãnh Tam sư huynh.” Truy Mệnh lẳng lặng nói, “Ta nhất định phải dẫn hẩn trở về.”

“Người dẫn hẩn trở về?” Tiêu an đình nở nụ cười, “Người dùng cái gì dẫn hẩn trở về?”

Truy Mệnh lộ vẻ sâu thẳm cười nói: “Ta cái gì cũng không có. Tiểu Lãnh hẩn không nhớ rõ ta, đối với đi qua trống rỗng, thậm chí sẽ vì người cùng ta đao kiếm tương hướng. Nhưng là không quan hệ. Ta chỉ yếu hẩn bình an trở về, bảo ta dùng mệnh đến cũng không có quan hệ!”

“Người nhưng thật ra không cần mệnh đến.” Tiêu an đình lạnh lùng cười.

Truy Mệnh ngẩng đầu nhìn hẩn, trong ánh mắt có một tia nghi hoặc.

“Vài năm tiền, ta từng ở biên quan gặp một cái thanh sam tóc quăn thư sinh.” Tiêu an đình cười khẽ, “Tuy rằng chính là sát bên người mà qua, nhưng là hẩn dung mạo đã muốn thật sâu ấn nhập tâm lý của ta. Sau lại, ta trăm phương nghìn kế hỏi thăm hẩn tin tức, rốt cục biết tên của hẩn tên là Cố Tích Triều –”

“Vừa vặn lúc này, một cái từng cùng hắc có huyết hải thâm cừu tên tới tìm ta đầu nhập vào. Hắc nói chính mình có thể giúp ta, thu Cổ Tích Triều cho ta sở dụng. Ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, sẽ dạy hắc khinh công cùng dụng độc phương pháp, sau đó gọi hắc đi tìm Cổ Tích Triều –”

Truy Mệnh lập tức nhớ tới cái kia yếu nhân mệnh hồng y người đến, trong lòng một trận ghê tởm.

“Ai ngờ thất bại, ta rất kỳ quái, cuối cùng cư nhiên hỏi thăm ra của người tồn tại –” Tiêu an đình nhẹ nhàng mà đứng dậy, đi vào Truy Mệnh bên người, dùng đầu ngón tay khơi mào hắc nhất lưu sợi tóc, “Trăm nghe không bằng một thấy, người cùng Cổ Tích Triều trưởng thật sự là rất tượng, khó trách cái ngốc kia qua hội nhận sai –”

Truy Mệnh đột nhiên cảm thấy trong lòng có loại điềm xấu dự cảm, này tiêu an đình ánh mắt tựa hồ đột nhiên dữ tợn lên, có một loại không biết áp lực nặng nề trời buộc chính mình cảm giác, không chỉ có là vì trùng khối mê quan hệ, Truy Mệnh cảm thấy chính mình vô lực là từ đáy lòng sinh ra, không có phản kháng đường sống – hắc thậm chí đã muốn nghĩ đến, chính mình yếu cứu Lãnh Huyết, sở yếu trả giá đại giới.

“Tuy rằng cho tới nay không thể đem Cổ Tích Triều thu phục, nhưng là, người nhưng thật ra một cái ngoài ý muốn thu hoạch đâu.” Tiêu an đình mỉm cười ở Truy Mệnh bên tai khinh ngữ. “Người muốn hay không cứu người sư đệ đâu, Truy Mệnh tổng bộ?”

Truy Mệnh chỉ cảm thấy chính mình toàn thân thần kinh đều ở tạo phản. Hắc rất muốn đứng dậy hung hăng đem này ra về đạo mạo Vương gia một cước đá đến học máu. Trải qua lần trước chuyện chính mình đã muốn đổi loại sự tình này sinh ra mãnh liệt phản cảm, bị không phải Lãnh Huyết nhân như vậy đối đãi, hắc chỉ hận không thể chết được điệu sạch sẽ! Nhưng là hắc biết chính mình tử cũng không có thể! Lãnh Huyết đang chờ chính mình, nói qua lúc này đây chính mình yếu thủ hộ hắc, nói qua!

Truy Mệnh nhắm mắt lại.

“Người có thể để cho Tiểu Lãnh khôi phục trí nhớ sao?” Hắc hỏi.

“Ta có thể.” Tiêu an đình thực tự tin nói.

“Hảo.” Truy Mệnh lộ ra vẻ tươi cười, cái kia tươi cười lý bao hàm cái gì tiêu an đình không rõ, nhưng là hắc biết, Truy Mệnh đã muốn làm quyết định. “Người đáp ứng ta, lập tức cấp Tiểu Lãnh giải độc, sau đó... Đem hắc trong đầu về của ta trí nhớ tất cả đều lau quét! Người làm được đến, đúng không?!”

“Người vì cái gì?” Tiêu an đình tựa hồ là bị chấn động. “Gần là vì không cho hắc thiếp hiểm?”

“.....” Truy Mệnh không hề trả lời, mắt tiếp run nhẹ.

“Hảo.” Tiêu an đình cúi đầu, “Ta đáp ứng người. Ngày mai ta lập tức phóng hắc trở về. Nhưng là, ta hiện tại, nhất định phải thu của ta thù lao –”

Truy Mệnh lập tức mở to hai mắt, hoảng sợ vẻ mặt nháy mắt mạnh xuất hiện đi ra. Tiêu an đình khi trên người tiền, ngăn chặn ý đồ giãy dụa hoảng sợ thiên hạ, nhẹ nhàng mà nở nụ cười: “Người đang sợ cái gì?”

Truy Mệnh không nói, cũng là dùng hết khí lực giãy dụa phản kháng, nhưng là thân mình ở giữa khối mê, mềm nhũn không hề khí lực, tái như thế nào cũng là phí công, ngược lại đem tiêu an đình nhạ càng thêm muốn chinh phục hắc! Thừa dịp Truy Mệnh giãy dụa thoát lực, tiêu an đình hung hăng áp đi lên, đem Truy Mệnh tứ chi gắt gao đè lại!

Truy Mệnh chích giống như điên rồi giống nhau liều mạng muốn tránh thoát, bắt đắc dĩ khí lực mất hết, tay chân bị quán chế, tưởng động vừa động đều là khó như lên trời, lại càng không muốn nói muốn chạy trốn! Phần hận dưới muốn há mồm khai mắng, miệng lại bị một cái vạt áo gắt gao triển đồ!

Tiêu an đình thủ bắt đầu không an phận dao động, khiến cho dưới thân Truy Mệnh từng trận run rẩy, vừa lòng nhắm nháp ngọt da thịt, thuận tay muốn xé mở vương bận quần áo, lại lọt vào càng thêm mãnh liệt phản kháng! Giận dữ dưới, tiêu an đình phỉ cho Truy Mệnh một bạt tai, độ mạnh yếu to lớn, nhưng lại đem Truy Mệnh khoe miệng đánh máu tươi thẳng sầm!

Truy Mệnh lần này cơ hồ hôn mê bất tỉnh, trong lúc nhất thời cũng không tái phản kháng. Tiêu an đình nở nụ cười, thân thủ phải đi xé rách Truy Mệnh quần áo, xuy lạp một tiếng, trắng nõn thân mình đã muốn

bị bại lộ ở tại không khí bên trong!

Tiêu an đình cúi người vừa muốn hôn lên, đột nhiên cảm thấy phía sau một trận kinh phong! Chật vật lắc mình, cơ hồ trọng tâm không xong ném tới thượng, may mắn hắn vẫn là tốt thủ, rất nhanh đứng dậy – không dậy nổi thân hoàn hảo, vừa đứng thẳng thân mình xoay người cũng chưa tới kịp, đầu liền mãnh tảo trọng kích, thẳng tắp rồi ngã xuống!

Tiêu an đình võ công vốn là không kém, chính là vừa rồi quá mức chú ý Truy Mệnh, phản ứng đã muốn là chậm nửa nhịp, hơn nữa người tới tốc độ nhanh như tạt phong, muốn tránh, chỉ sợ vẫn là vấn đề!

Người tới nhanh chóng điểm tiêu an đình huyết ngủ, trở lại, ôm lấy trên giường Truy Mệnh. Cánh tay dường như đang run dẫu!

Truy Mệnh còn bị vây cực đoan hỗn loạn trạng thái, nhất bị đụng chạm, cư nhiên sợ tới mức giống cái đứa nhỏ bàn la hoảng lên, tay chân vô lực, lại vẫn là liều chết giãy dựa muốn đẩy mở ra nhân.

Cởi bỏ Truy Mệnh ngoài miệng bố, Truy Mệnh lập tức điên rồi giống nhau đẩy ra: “Buông tay... Buông tay a!” Ai ngờ còn không có kêu hoàn, đã bị ôm chặt lấy, tựa hồ cũng bị cặp kia cánh tay nhu tiến trong cơ thể bình thường!

“Lược Thương!!”

Truy Mệnh động tác lập tức đình chỉ!

Hắn khó có thể tin ngẩng đầu, thân thủ, phủng trụ đối phương mặt, tỉ mỉ nhìn, liền tượng không nhìn kỹ sẽ nhận sai giống nhau –

“Tiểu Lãnh...” Truy Mệnh thanh âm cơ hồ đã muốn bắt thành âm, nước mắt đổ rào rào hạ xuống, nhưng là trên mặt cũng là cười, trong lúc nhất thời đúng là buồn vui nảy ra!

Này nhân, chính là Lãnh Huyết a!

Người kia, chỉ có đối với chính mình mới có thể lộ ra ôn nhu cười, tuy rằng lúc này sẫm tạp nước mắt, nhưng là, xác thực quả thật thật là chân thật a! Hắn ánh mắt, rành mạch nói cho chính mình, hắn nhớ rõ chính mình a!

“Là ta... Lược Thương... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi!!”

Lãnh Huyết ôm lấy Truy Mệnh, rốt cục lên tiếng tê kêu!

20. Chương 20

Này băng liên hương vị, chính mình thật lâu phía trước từng ngửi qua –

Cái kia thời điểm hắn cũng là như vậy, chờ ta tìm kiếm hắn, muốn ta bảo hộ hắn –

Người kia, là ai, là ai?

Lãnh Huyết tìm băng liên hương vị một đường đi xuống đi, liền tìm được một cái có đèn đuốc địa phương. Băng liên hương vị quanh quẩn, đình trệ.

Cái kia thời điểm, ta từng dựa vào loại này mùi, tìm được rồi ta là tối trọng yếu người sao?

Ẩn ẩn, truyền đến tiêu an đình nói chuyện thanh âm, cùng với, là Truy Mệnh nhẹ nhàng, đau thương thanh âm.

“Lục Phiến Môn Truy Mệnh, Lãnh Huyết, nhưng là ngay cả Liêu quốc mọi người có điều nghe thấy danh nhân đâu –”

“Nay thật vất vả đã không chế lãng khí, ta như thế nào dễ dàng buông tay?”

Lục Phiến Môn? Truy Mệnh, Lãnh Huyết?

“Người có thể để cho Tiểu Lãnh khôi phục trí nhớ sao?”

“Người đáp ứng ta, lập tức cấp Tiểu Lãnh giải độc, sau đó... Đem hắc trong đầu về của ta trí nhớ tất cả đều lau quét! Người làm được đến, đúng không?!”

“Ta hiện tại, nhất định phải thu của ta thù lao –”

Theo sau, đó là giây dựa dây dựa thanh âm –

Lãnh Huyết trái tim kịch liệt nhảy lên, cơ hồ đưa hắc ngũ tạng lục phủ chấn phá hư! Đầu óc ông ông cái gì cũng không rõ ràng, một mảnh hỗn loạn! Theo trong óc ở chỗ sâu trong truyền đến mỗi cái thanh âm, mơ hồ hồ hồ, như vậy không đúng thật lại xác thực xác thực tồn tại!

Lãnh Huyết ôm lấy đầu, sợ chết căng thẳng, không cho chính mình bởi vì đau đầu cùng ngực chỗ bị đè nén rên rỉ ra tiếng. Mà trong đầu thanh âm lại thật thật nhất thiết là cửa phòng nội Truy Mệnh rên rỉ! Quần áo xé rách thanh âm, tiêu an đình thở dốc cùng nhe răng cười, dần dần rối rắm thành một loại thanh âm, nặng nề mà, lần lượt va chạm Lãnh Huyết yếu ớt thần kinh! Ngực chỗ bị đè nén cùng đau đớn càng ngày càng rõ ràng, cổ họng dần dần nổi lên mùi tanh, một ngụm tiếp một ngụm nùng huyết đột nhiên khụ ra! Làm như phải chính mình toàn bộ sinh mệnh nôn mửa đi ra!

Tiểu Lãnh –

Lãnh Huyết kinh ngạc thân thủ, lau đi đúng là chính mình trên mặt nước mắt. Thân thể tựa hồ đã muốn cùng ý thức tách rời, chính mình hiện tại là bị thương, là phần nộ, tựa hồ hoàn toàn phân không rõ. Hết thấy đều như vậy mê mang, duy nhất rõ ràng, chỉ còn lại có kia một tiếng thanh bị thiết lại tràn ngập hy vọng kêu gọi –

“Người tội gì như vậy ủy khuất chính mình! Rõ ràng chịu thương nặng nhất, làm gì còn muốn cười an ủi người khác? Làm gì yếu như vậy?”

“Cả đời –”

“Cả đời không ly khai ta!”

Trong nháy mắt, Lãnh Huyết trong đầu xuất hiện vô số cảnh tượng vô số nhân – Lục Phiến Môn, sư phụ, Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương, Thiết Thủ, Vô Tình –

“Lược Thương –!!”

Ôm chặt trong lòng vết thương luy luy Truy Mệnh, Lãnh Huyết nước mắt rốt cuộc không thể khống chế. Hắc nhớ ra rồi, hết thấy chuyện xưa, tiền căn hậu quả, tất cả đều rành mạch nhớ ra rồi!

“Tiểu Lãnh rốt cuộc nhớ rõ ta, “ Truy Mệnh cười đến vẻ mặt đều là nước mắt, “Thật tốt, thật tốt...”

“Chúng ta đi.” Lãnh Huyết ôm chặt hắc, thật sâu hôn trụ hắc cái trán, “Này địa phương chúng ta không thể ở lâu!”

Truy Mệnh nhìn thoáng qua tiêu an đình.

“Hắc tuy rằng chết chưa hết tội, nhưng là, hắc dù sao thu lưu quá ta.” Lãnh Huyết thở dài, “Lúc này đây ta buông tha hắc, lần sau tái kiến, quyết không lưu tình.” Nói xong ôm lấy Truy Mệnh bước đi.

“Đằng đằng, Tiểu Lãnh.” Truy Mệnh tránh khai Lãnh Huyết, “Chúng ta cấp Thích đại ca tìm thuốc giải!”

Lãnh Huyết biểu tình lại ngưng trọng lên. Hắc một phen giữ chặt Truy Mệnh: “Chúng ta đi trước.”

“Tiểu Lãnh?” Truy Mệnh gặp Lãnh Huyết biểu tình không đúng, “Sao lại thế này?”

“Đi!” Lãnh Huyết ôm lấy nắm lên Truy Mệnh thủ liên đi. Truy Mệnh chỉ tới kịp ai vài tiếng, liền bị hắc tóm đi ra ngoài.

Làm Thiết Thủ thấy trong viện cái kia cười đến so với thái dương còn sáng lạn Bạch y nhân nhi, cùng hắc bên người cái kia tay cầm bạc kiếm hắc y thanh niên khi, cơ hồ nghĩ đến chính mình thị giác là ra tặc xấu!

“Truy Mệnh? Lãnh Huyết?” Bất khả tư nghị ngữ khí, Thiết Thủ căng thẳng bả vai, run run tựa hồ không thể tin tưởng!

“Nhị sư huynh!!” Truy Mệnh cười đến liệt mở miệng, “Ta cùng Tiểu Lãnh đã trở lại!!”

Nói xong nhân đã muốn hướng Thiết Thủ phác đi qua, một tay lấy Thiết Thủ ôm cái đầy cõi lòng!

Thiết Thủ trong lòng một trận kích động, phản thủ đem Truy Mệnh gắt gao ôm chặt, nói một câu: “Người khả đã trở lại...” Liền rút cuộc nói không được. Tuy rằng biết Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết một khi khôi phục nhất định hội dọc theo mật tín trung dấu hiệu tìm đến, nhưng là gặp lại bọn họ vui sướng, Thiết Thủ đã muốn không thể ngôn dụ!

Cố Tích Triều nghe tiếng theo buồng trong đi ra, vừa thấy Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết, cũng nhin không được một trận kinh hỉ. Vài bước lại đây cầm thật chặt Truy Mệnh thủ, cái gì cũng chưa nói, nhưng là Cố Tích Triều cười đến thật cao hứng. Ánh mắt nhìn đến một bên cùng Thiết Thủ đang ở đối xem Lãnh Huyết, trong lòng cũng rất cực thở dài nhẹ nhõm một hơi: Xem ra, Lãnh Huyết trí nhớ rất cực thì khôi phục –

Thiết Thủ đi đến Lãnh Huyết trước người, yên lặng nhìn Lãnh Huyết kiên nghị lạnh lùng mặt. Có một chút tiêu tụy, lại không lẫn át được hấn vốn có anh khí. Vì người, Truy Mệnh thực vất vả. Nhưng là, người cũng nhất định hội hảo hảo chiếu cố hấn, đúng không? Nghĩ đến đây, Thiết Thủ nở nụ cười, cùng Lãnh Huyết đồng thời vươn tay, thanh thúy, ở không trung đánh nhau!

Đồng sinh cộng tử hảo huynh đệ, ngăn cách tẫn trừ!

“Thích đại ca đâu?” Truy Mệnh tựa hồ là cảm thấy có điểm không đúng, cuống quýt bắt lấy Cố Tích Triều, “Hấn như thế nào?”

Cố Tích Triều vốn bình tĩnh khuôn mặt đột nhiên nổi lên một tia gợn sóng.

“Thiếu Thương hấn, từ ngày hôm qua bắt đầu, liền hôn mê bất tỉnh.” Cố Tích Triều thanh âm rất thấp.

“Tiểu Lãnh, cái kia Vương gia...” “Cố công tử, Lãnh Huyết không nghĩ man người.” Truy Mệnh trong lời nói nói một nửa đã bị Lãnh Huyết đánh gãy.

Cố Tích Triều ngẩng đầu, thâm thúy con người lý hiện lên một tia tựa hồ là hiểu rõ quang mang.

“Thích đại hiệp trung, chính là Liêu quốc vương tộc phát minh tuyệt mệnh chi độc... Nay độc, trung thượng hấn phải chết.”

Lãnh Huyết hít sâu một hơi, lặng lẽ nói.

Cố Tích Triều nhìn hấn, biểu tình không có chút biến hóa.

“Tiểu Lãnh!!” Truy Mệnh trong lòng cũng là khiếp sợ, “Chẳng lẽ tiêu an đình, đều không có giải được?”

“Đây là ta nghe không chỉ một cái Liêu quốc quý tộc nói. Bọn họ cung đình nội trước kia bởi vậy được đã chết nhiều người, đến bây giờ tuy rằng bị cấm, nhưng là như trước nói đến đến đều tìm đập nhanh!” Lãnh Huyết thanh âm cũng có chút trầm thấp. “Nay độc, bảy ngày càng, tra tấn nhân chết đi sống lại, cuối cùng sẽ gặp hôn mê bảy ngày, sau đó toàn thân đau đớn co rút, thất khiếu đổ máu mà tử!”

Thiết Thủ trầm mặc, thật lâu sau mở miệng: “Như vậy, Thiếu Thương hấn hiện tại, đã muốn đến bảy ngày chỉ hạn?”

Lãnh Huyết không gật đầu, thở dài.

Truy Mệnh đột nhiên cảm thấy bên người Cố Tích Triều thân thể chiến một chút. Quay đầu nhìn lại, trong lòng đúng là một trận kinh cụ!

Cố Tích Triều khước miệng nhẹ nhàng gợn lên, thoáng chốc chiếu ra một cái lạnh lùng, ngoan tuyệt cười.

Thiết Thủ tâm, cũng bị thật mạnh nhất kích!

Cái kia cười, hấn như thế nào quên! Khi đó điên cuồng Cố Tích Triều, trên mặt biểu tình không phải bị không phải giận, chính là như vậy một cái tươi cười! Nhưng là, này tươi cười qua đi, có bao nhiêu nhân tính

mệnh khó giữ được, có bao nhiêu máu tươi, nhiễm đỏ thiên địa, có bao nhiêu hồn phách, bị kia chuyên phá cương khí Thần Khốc Tiểu Phủ toàn hồn phi phách tán?!

“Báo Thiết đại nhân!” Ngoài cửa thanh âm rõ ràng vang lên – là phụ trách cùng Thiết Thủ đám người liên lạc Liêu quốc tín sứ: “Hoàng đế bệ hạ đã muốn xuất binh ở ngoài thành chờ, vọng Thiết đại nhân tức khắc hiệp trợ!”

“Hắn nhưng thật ra hội tọa thu ngư ông thủ lợi!” Truy Mệnh khinh thường hừ lạnh, “Ám sát tiêu an đình, sau đó tái vào thành chiếm!”

Cố Tích Triều đột nhiên dài tay áo vung, nhân đã muốn hướng ngoài cửa đi đến. Lưu lại một câu: “Giúp ta chiếu cố Thiếu Thương.”

“Tích Triều!” Truy Mệnh trong lòng quýnh lên, bước đi yếu truy, lại bị Lãnh Huyết giữ chặt.

“Gọi hắn đi thôi.” Thiết Thủ ngoài ý muốn mở miệng.

“Cố Tích Triều hắn, nhấn lâu lắm.”

21. Chương 21

“Vị này thư sinh nhưng thật ra tuần tú lịch sự, khí vũ bất phàm!”

“Người cũng là nhất phái anh hùng khí khái!”

Cố Tích Triều bỗng nhiên trong lúc đó phát hiện, chính mình trí nhớ, luôn tại đây vài ngày không hiểu trở lại đi qua ngày. Đêm hôm đó cầm kiếm hợp mình, kia đoạn đường ngàn dặm đuổi giết, kia lần lượt cùng Thích Thiếu Thương giao phong, tựa hồ đều vẫn là rõ ràng ở mục.

Cố Tích Triều cái kia thời điểm, toàn tâm toàn ý, từng thật là muốn Thích Thiếu Thương tử. Bất đắc dĩ, lần lượt bị hắn tránh được. Đến cuối cùng Cố Tích Triều thậm chí có điểm dở khóc dở cười. Hắn kỳ quái người kia như thế nào như vậy cứng rắn mệnh? Thay đổi một người khác, khởi dùng hắn Cố Tích Triều lớn như vậy phí hoảng hốt còn không có thể được thủ?

Yêu không thể, hận không thể, đối lập hai người, tâm lại biến thành lẫn nhau. Từ nay về sau yêu hận giao triền, từ nay về sau huyết nhục tương liên, từ nay về sau, sinh tử tương hứa!

Mất đi Văn Tĩnh thời điểm Cố Tích Triều từng cho rằng chính mình cái gì cũng không có. Nhưng mà mê mang hắn lại thấy Thích Thiếu Thương đứng ở chính mình bên người, cười đến như trước như vậy đáng yêu như vậy tính trẻ con, tựa hồ hắn căn bản không phải cửu hiện thần long, chính mình cũng căn bản không phải ngọc diện la sát giống nhau. Vì thế bắt đầu chấp nhất chờ đợi, miệng thanh thanh kêu tên của hắn, rốt cục, đợi cho hắn trở về đối mặt chính mình, mở ra song chương cất chứa chính mình toàn bộ thế giới.

Cố Tích Triều từ trước cũng không có phát hiện, nguyên lai Thích Thiếu Thương chính là chính mình vẫn muốn thiên không. Rất nhiều người nói hắn là chích cao ngạo ung, chỉ có thể thuộc loại vô hạn thiên không. Nhưng là Cố Tích Triều biết không đúng vậy, hắn thiên không, theo kì đình tửu quán đêm hôm đó bắt đầu, cũng đã biến ảo thành cái kia cười đến hai cái rượu oa có thể thịnh thủy Thích Thiếu Thương. Nay cả đời, chỉ sợ tưởng bay ra đi, cũng không thể.

Từ Thích Thiếu Thương trúng độc tới nay, Cố Tích Triều đều lấy một loại phá lệ trầm tĩnh tư thái, lặng lẽ quan sát đến hết thấy biến hóa. Ngay cả chính hắn cũng không có thể lý giải, vì cái gì chính mình đối mặt đem tử Thích Thiếu Thương hội như thế bình tĩnh. Cho tới nay tựa hồ đều là ẩn nhẫn, cùng đợi, hy vọng kỳ tích có thể phát sinh. Như vậy chính mình làm cho Cố Tích Triều không thể thuyết phục. Hắn cho tới bây giờ đều là chủ động, trừ bỏ đối Thích Thiếu Thương ở ngoài hắn sẽ không bị bất luận kẻ nào kiềm chế hoặc bức bách. Hắn cao ngạo không cho phép hắn trước bất kỳ ai cúi đầu. Thần Khốc Tiểu Phủ ở bên người trong bao, vài lần muốn đem nó lấy ra, sau đó liệu lĩnh làm cho nó nhiễm huyết. Nhưng mà hắn lại không chế được, áp lực – đơn giản là Thích Thiếu Thương không thích hắn tái giết người, đơn giản là Thích

Thiếu Thương yếu hấn nhần nại, yếu hấn tin tưởng chính mình sẽ không cách hấn mà đi! Ở Thích Thiếu Thương bên người như vậy trường thời gian, hấn đã muốn biến không giống cái kia tâm ngoan thủ lạt Cổ Tích Triều, không giống cái kia bị hủy Liên Vân trại, Lôi gia trang cùng Hủy Nặc thành, trong tay nhiệm mẫn vô số người máu tươi, phủ thương quần quanh vô số hồn phách Cổ Tích Triều!!

Nhưng là hiện tại đâu? Làm ra hứa hẹn nhân đã muốn nguy ở sớm tối, đã muốn mệnh không lâu hi! Cổ Tích Triều nhần nại, cũng theo Thích Thiếu Thương rồi ngã xuống, phá tan cuối cùng cực hạn!

“Báo Vương gia, ngoài cửa có cái thư sinh cầu kiến!” Thị vệ tiến vào, bẩm báo đang xem một phong mật tín tiêu an đình.

Tiêu an đình từ Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết đào tẩu, sẽ không tái nhiều phái người điều tra. Lãnh Huyết phóng hấn một mạng, hấn cũng không tưởng tái cùng Lục Phiến Môn đối nghịch. Bởi vì trước mắt tình huống, đã muốn không tha hứa hấn làm như vậy.

Tiêu an đình khẽ nhíu mày, nhanh chóng thiêu hủy trong tay mật tín: “Cái gì thư sinh?” Lời còn chưa dứt liền nghe thấy cửa một trận la hét âm ỉ!

“Vương gia thật đúng là quý nhân hay quên sự đâu!” Cổ Tích Triều lạnh lùng thanh âm đã muốn ở cửa vang lên, “Người hao hết hoảng hốt đem ta bên người nhân bị thương cái thống khoái, nay lại tới hỏi là người nào thư sinh!”

“!!” Cái kia thị vệ sắc mặt đại biến, rút đao liền muốn động thủ, nhưng là hấn động tác lại ngưng ở đương trường. Bởi vì Cổ Tích Triều Thần Khốc Tiểu Phủ đã muốn dán hấn cổ hoa mở một đạo huyết quang! Tiêu an đình phát tay rút ra kiếm hộ trong người tiền, Cổ Tích Triều vừa muốn tiến lên, phía sau liền vây thương một đoàn thị vệ. Cười lạnh một tiếng, gào khóc thảm thiết thanh tái khởi, thanh sam tung bay, Cổ Tích Triều Thần Khốc Tiểu Phủ lại xuất thủ, một đạo màu bạc quang mang họa ra một cái xinh đẹp đường cong, sở đến chỗ nhân cũng máu tươi chung quanh, cổ họng chỗ tất cả đều bị khảm khai một đạo thâm khả chặt đầu miệng vết thương!

Cổ Tích Triều vãi ra Thần Khốc Tiểu Phủ, ngay cả thanh kiếm cũng không nhặt được dùng, trực tiếp dùng hai tay đi đoạt người khác bổ tới binh khí, dài tay áo vũ động, hé ra tuần mỹ mặt giờ phút này mặc dù không có lấy dính chút vết máu, so với địa ngục Tu La càng làm cho nhân khủng bố –

Trong tay không ngừng giết người, biểu tình lại vẫn là đang cười! Cái loại này tươi cười, tiêu an đình chưa từng có gặp qua một người có thể biên giết người biên cười như thế tự nhiên. Đây trời huyết vụ trung tựa hồ chỉ còn lại có Cổ Tích Triều thanh sam cùng Tiểu Phủ phá lệ chói mắt, trừ bỏ hấn, chung quanh hết thấy tựa hồ đã muốn không còn nữa tồn tại!

Cổ Tích Triều Tiểu Phủ ở hoa khai lại một người yết hầu sau về tới tay hấn trung. Máu tươi giọt giọt chảy xuống, dọc theo hấn trắng nõn cổ tay lan tràn, giống như một cái huyết sắc xà. Ngay sau đó Thần Khốc Tiểu Phủ đã muốn rời tay, hướng về cầm kiếm nghênh đón tiêu an đình bay đi qua! Tiêu an đình vận đủ nội lực, phản thủ hoành kiếm, đem Thần Khốc Tiểu Phủ ngăn sinh sinh chàng trật phương hướng! Mà chính hấn cũng bộ pháp không xong, lui về phía sau vài bước – ngay tại này vài bước khe hở, Cổ Tích Triều màu xanh thân ảnh đã muốn nghênh đến trước mắt hấn, ống tay áo huy khởi, tiêu an đình chỉ cảm thấy ngực nhất buồn, cổ không hơn có hay không cơ hội, mũi chân một điều, đem thượng kiếm khơi mào, vận đủ nội lực chàng hướng Cổ Tích Triều ngực – chỉ nghe bính nhất thanh muện hưởng, tiêu an đình chỉ cảm thấy một trận đau nhức, nhân đã muốn bay ngược đi ra ngoài, nặng nề mà đánh lên phía sau vách tường!

Màu xanh quần áo ở không trung họa ra xinh đẹp đồ án, Cổ Tích Triều sau nhẹ nhàng lui lại mấy bước, cuốn khúc sợi tóc phiêu tán mở ra, Thần Khốc Tiểu Phủ đã muốn trở lại trong tay.

Ngực cũng là một trận cuộn cuộn, Cổ Tích Triều lại ngay cả mày cũng không có mặt nhăn. Vừa mới hấn ở lực bính tiêu an đình thời điểm, mạnh mẽ dùng ống tay áo bỏ ra bộ phận nội lực, đem thay đổi phương hướng Thần Khốc Tiểu Phủ mạnh mẽ xoay, theo sau lưng đánh lên tiêu an đình thân mình. Thế này mới có thể đem bị thương nặng! Nhưng là hấn cũng nhân dùng sức quá độ, nhất thời nhưng lại cũng nội tức hỗn loạn.

Cổ Tích Triều thân thủ, sờ soạng một chút khóe miệng, niêm niêm máu còn có thân thể dư ôn. Vừa mới tiêu an đình cùng hấn đều là liều mạng chính mình nội lực muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, lực lượng va

chạm làm cho song phương cũng không đồng trình độ bị thương. Thuận tay nhặt lên thượng tiêu an đình rồi tay kiếm, Cổ Tích Triều lạnh lùng đi đến tiêu an đình trước người: “Không thể tưởng được của người võ công kém cỏi đến nước này, thật sự là xuất hồ ý liệu a.”

“Việc đã đến nước này, muốn giết yếu quả tự nhiên muốn làm gì cũng được.” Tiêu an đình cười lạnh nói, “Dù sao, ta có người cùng Thích Thiệu Thương cho ta chôn cùng, như vậy không tốt sao?”

Cổ Tích Triều cười cười, thuận tay loát loát tóc: “Còn muốn giết ta?”

“Người cho là không thể?” Tiêu an đình cười nói, “Nơi này là của ta địa phương, ta muốn thiết như thế nào cơ quan, người có thể dự đoán được?”

“Tốt.” Cổ Tích Triều cười cười, theo sau kéo qua một phen may mắn còn tồn tại ghế dựa ngồi xuống, sử dụng kiếm nhẹ nhàng xẹt qua tiêu an đình mặt, một đạo lỗ hồng lập tức xuất hiện, “Vậy người cứ việc dùng đi.”

Lời còn chưa dứt, nhân đã muốn tính cả ghế dựa cùng nhau ở tại chỗ đánh một cái chuyển, trong tay Thần Khốc Tiểu Phủ vãi ra đồng thời, một thanh kiếm đã muốn vũ ra cái nghiêm kín thật vòng luẩn quẩn, đem phía sau phóng tới vô số tên dài hết thấy sứa đến chính mình dài tay áo hạ, một lát đã muốn thu một bó to nhập hoài, tùy tay về phía sau ném đi, này tên liền tượng bị một đạo cường cung bắn ra, nháy mắt liền đem mai phục tại cửa cung tiến thủ đều đánh gục! Sau lưng nháy mắt lại đánh úp lại một trận kiếm phong, Cổ Tích Triều cũng không quay đầu lại, cả người theo ghế trên đằng khởi, phản thủ hay dùng Thần Khốc Tiểu Phủ cái ở chuôi này kiếm, không đợi đối phương bắt ra, đã muốn dùng tay kia thì sinh sôi đem cầm, chăm chú nội lực, “Ca” một tiếng, kiếm thế nhưng bị Cổ Tích Triều ngưng tay sinh tạo thành mảnh nhỏ!

Tiêu an đình kinh hãi, nhưng là rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nường toái nhận không quan tâm về phía Cổ Tích Triều ngực trát đi! Hắn đã muốn tính chuẩn Cổ Tích Triều nhất định muốn dùng Thần Khốc Tiểu Phủ tới cứu, như vậy tay phải biên sẽ không môn đại khai – mà tiêu an đình tay trái đã muốn nhảy ra thủ thế, chỉ chờ này một chương tiếp đón ở Cổ Tích Triều trên người, bất tử cũng muốn trọng thương!

Nhưng mà hắn tính sai lầm rồi. Cổ Tích Triều ý tưởng vốn là không phải bất luận kẻ nào có thể đoán được – tiêu an đình chỉ nghe thấy Cổ Tích Triều nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, sau đó liền cảm thấy chính mình tay phải thượng toái nhận, đã muốn đâm vào Cổ Tích Triều thân mình lý! Cùng lúc đó, Cổ Tích Triều trên tay Thần Khốc Tiểu Phủ, đã muốn đâm vào tiêu an đình trong ngực!

Tiêu an đình nặng nề mà về phía sau rồi ngã xuống. Mà Cổ Tích Triều lui về phía sau từng bước, lay động vài cái, nhưng không có rồi ngã xuống đi. Hắn ngực đã muốn bị kia tiết toái nhận xuyên thấu, huyết không tiếng động chảy xuống, chỉ chốc lát đã muốn nhiễm đỏ quần áo!

Tiêu an đình mở lớn miệng, gian nan thở hào hển, hắn nhìn trước mắt áo xanh thư sinh, nhìn trước mắt nhất thi thể, nhìn chính mình ngực tràn ra huyết nhục, khụ ra một búng máu, khàn khàn thanh âm: “Cổ Tích Triều... Người... Không phải... Không phải...”

“Không phải cái gì?” Cổ Tích Triều cười cười, “Không phải nhân? Cám ơn người a, đã muốn thật lâu không có người như vậy tử kích lệ ta, cử hoài niệm.”

“Diên tử... Người là người điên!!” Tiêu an đình khàn cả giọng! Hắn không thể tin tưởng, trước mắt này một người liền huyết tẩy hắn vương phủ Cổ Tích Triều, thái nhất thi thể nhiễm một thân máu tươi bị như vậy bị thương nặng cư nhiên có thể trạm cư trú nhiên còn cười đến như vậy thoải mái như vậy không sao cả! Người không nghĩ Thích Thiệu Thương sống, liền giết ta thử xem!!

“Diên tử? Tốt, “ Cổ Tích Triều cười đến càng thêm làm cần, “Bao nhiêu mọi người nói ta là điên tử! Lại có bao nhiêu nhân chết ở ta này điên tử trong tay? Tiêu an đình, người nghĩ rằng ta và người hôm nay tới là tưởng hướng người chó vầy đuôi mừng chủ cầu người cho ta kia căn bản không tồn tại giải được? Người sai lầm rồi, Thích Thiệu Thương không thể cứu, ta sẽ sở hữu hại người của hắn cho hắn chôn cùng! Ta hôm nay đến muốn người tiêu an đình cửa nát nhà tan yếu người tiêu an đình quý phủ mọi người hỗn phi phách tán! Người muốn sống? Đã muộn!”

“Bên ngoài có ta quân mã, Cổ Tích Triều, người cho là người như vậy sát con người toàn vẹn đi ra ngoài có thể sống sao?!” Tiêu an đình gặp Cổ Tích Triều đã muốn xuyên qua hắn nói dối, chỉ phải đem cuối cùng lợi

thế áp ra!

“Tiêu an đình, “Cố Tích Triều một kiếm đâm vào hắc trên đùi, dẫn tới một trận kêu thảm thiết, “Ta sẽ sợ này phé vật sao?” Nặng nề mà lại đâm một khác kiếm, “Người muốn tạo phản đúng không –” Vừa lòng thấy tiêu an đình nhân đau đớn cùng kinh ngạc mà khiến cho co rút biểu tình, Cố Tích Triều ngồi xổm xuống thân mình, nhẹ nhàng mà nói, “Tiếp theo, nhớ rõ thông minh một chút. Trước động động não, biết không?”

Mở ra bọc nhỏ, xuất ra một cái bọc bao đến, đem bên trong châm lấy ra, Cố Tích Triều điểm tiêu an đình vài cái huyết đạo buộc hắc động cũng không thể động, sau đó bay nhanh đem châm đâm vào hắc các huyết vị. Theo sau tha tiêu an đình, đi vào hậu viện, thăm dò nhìn thoáng qua trong viện tĩnh, Cố Tích Triều nở nụ cười: “Uy, người may mắn khí a, tình lý không thủy.”

“Người... Người làm gì?!” Tiêu an đình kêu thảm thiết đứng lên. Châm đâm vào huyết vị, hắc toàn thân hốt lạnh hốt nhiệt, mất máu mang đến suy yếu, còn có toàn thân dần dần nổi lên đau nhức, làm hắc rất cuộc không thể bình tĩnh. Trước mắt Cố Tích Triều cái gì cũng không để ý, hắc sẽ không đối chính mình có chút lưu tình!!

“Nói người ngốc thật đúng là không cứu. Nhưng người đi xuống a.” Cố Tích Triều nắm lên tiêu an đình đã đem hắc phao tiến trong giếng.

Không có lại nhìn liếc mắt một cái tiêu an đình tình huống, Cố Tích Triều xoay người liền hướng viện ngoại đi đến.

“Yên tâm, quảng không chết người, ít nhất, yếu gọi người đem Thiếu Thương chịu khổ tất cả đều hưởng qua.” Cố Tích Triều thì thào tự nói, theo sau dừng bước bước. Thiên toàn địa chuyển, trước mắt cảnh sắc đột nhiên một mảnh màu đỏ. Cười khê một tiếng, máu tươi đã muốn không chịu khống chế theo trong miệng trào ra.

Chuôi này toái nhận đâm bị thương, hay là muốn hại đi. Cố Tích Triều thở hào hển, hướng ngoài cửa từng bước một đi đến. Hiện tại không thể rồi ngã xuống, người kia đang đợi chính mình trở về, hắc cần chính mình trở về a!

Ngoài cửa, Thiết Thủ ngồi trên lưng ngựa, thấy Cố Tích Triều lao đảo thân ảnh, xuống ngựa liền đỡ hắc. Phía sau, Liêu quốc hoàng đế quân đội đã muốn đem tiêu an đình chạy về dư đảng hết thấy khống chế được.

Cố Tích Triều nhìn Thiết Thủ, lộ ra một cái mệt mỏi cười. Thiết Thủ nhìn hắc không ngừng dừng huyết thương chỗ, trắng bệch sắc mặt. Hắc biết, lúc này đây Cố Tích Triều thương có bao nhiêu trọng. Dùng vải bông đè lại Cố Tích Triều thương chỗ tạm thời cầm máu, mạnh mẽ lộ ra một cái cười: “Trước băng bó một chút, người thương không nhẹ.”

“Không cần, Thiết Thủ.” Cố Tích Triều cúi đầu, thấy không rõ vẻ mặt của hắc, nhưng là thanh âm lại phá lệ trầm tĩnh. “Mang ta trở về đi, mau một chút... Mau một chút...”

Thiết Thủ ôm lấy hắc mềm nhũn thân mình, xoay người lên ngựa, bay nhanh, hướng bọn họ chỗ ở chạy đi.

22. Chương 22

Thiết Thủ ôm Cố Tích Triều trở về thời điểm, Truy Mệnh đang ở bưng một chậu nước hương trong phòng đi. Thấy Cố Tích Triều tái nhợt sắc mặt cùng kia bị nhuộm thành thâm sắc thanh sam, Truy Mệnh trong tay bồn lập tức rơi xuống đất. Vài bước xông lên đi, Truy Mệnh cơ hồ khóc thành tiếng âm đến: “Tích Triều... Tích Triều!! Sao lại thế này? Vì cái gì hội như vậy?!”

“Lược Thương, người đừng lo lắng. Nhanh lên đem người Thích đại ca ôm đi ra, đến phía sau núi cái kia vách đá dựng đứng...” Cố Tích Triều nói rất nhanh, còn không vong lộ ra một cái mỉm cười cấp Truy Mệnh, “Yên tâm, ta không sao... Người mau một chút...”

Thiết Thủ ôm chặt Cố Tích Triều: “Người làm gì? Còn không cầm máu?! Ôm hắn đi ra làm gì!”

“Người đừng quản!! Lược Thương! Ta cầu người nhanh lên ôm hắn đi ra a!!” Cố Tích Triều đột nhiên khàn cả giọng rống to!

Truy Mệnh chưa từng có gặp qua Cố Tích Triều như thế, trong lòng bối rối một mảnh. Nhất dạm chân, xoay người hồi ốc đi bàn nhân.

Lãnh Huyết lúc này cũng đi ra, thấy Cố Tích Triều bộ dáng cũng là sưng sốt. Bất quá rất nhanh bình tĩnh, cùng Truy Mệnh cùng nhau đem Thích Thiệu Thương bế đi ra. Cố Tích Triều nắm chặt Thiết Thủ: “Nhanh lên, đi chỗ đó cái vách đá dựng đứng, nhanh lên...”

Thiết Thủ không hề hỏi nhiều, cùng ôm Thích Thiệu Thương Truy Mệnh Lãnh Huyết bay nhanh về phía ngoại chạy đi.

Cố Tích Triều trong miệng vách đá dựng đứng, là bọn hắn đến khi phát hiện. Địa thế kì hiểm, mây mù lượn lờ, căn bản không biết này chiều sâu, nếu nhân trụ hạ, không thiếu được yếu tan xương nát thịt! Nơi này cách bọn họ trụ địa phương chỉ có ngắn ngủn một khoảng cách, chỉ chốc lát sau, vài người đã muốn thân ở vách đá dựng đứng phía trên!

Cố Tích Triều thoát khai Thiết Thủ ôm ấp, gian nan địa hạ, đem Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết trong tay Thích Thiệu Thương ôm lại đây: “Ta muốn cho hắn giải độc, cần này vách đá dựng đứng sương mù, các người lui xa một ít, chúng ta hai cái nội lực chạm vào nhau, khủng sẽ làm bị thương nhân.”

Ở Cố Tích Triều trầm thấp thanh âm ảnh hưởng trung, vài người không tự giác lui về phía sau mở ra. Đợi cho phản ứng lại đây, đã muốn thối lui rất xa! Thiết Thủ cùng Lãnh Huyết đều là trong lòng cả kinh: Cố Tích Triều trọng thương dưới thế nhưng có thể lấy ngôn ngữ uẩn trong vòng lực ảnh hưởng chính mình hành động?! Hắn võ công tu vi như thế nào như thế tinh tiến?! Lãnh Huyết lại kinh hãi: Chẳng lẽ Cố Tích Triều hiện tại thật sự đã muốn là... Hồi quang phản chiếu bình thường tiềm lực bùng nổ?!

“Tích Triều người có thể giải độc? Là người kia nói cho của người?” Truy Mệnh lo lắng Cố Tích Triều nóng vội dưới tin tưởng tiêu an định nói dối, không khỏi kêu ra tiếng đến. Lãnh Huyết cũng khẽ nhíu mày, hắn biết này độc nhất định không có có sẵn giải được, Cố Tích Triều muốn như thế nào giải này độc?

“Lược Thương, “ Cố Tích Triều nở nụ cười, “Hết thủy đều đã tốt.”

Truy Mệnh giật mình trụ, theo sau tựa hồ hiểu được cái gì, căn môi, liều mạng gạt đầu.

Thiết Thủ trong lòng chấn động, bước đi sẽ tiến lên. Cố Tích Triều lại giơ lên Thần Khốc Tiểu Phủ hoành ở cảnh tiền. Thiết Thủ sợ hấn thật sao tự sát, sinh sôi tạp ở cước bộ!

“Ta cho hấn hoá huyết khí, các người nếu ngăn cản, chúng ta liền đều hấn phải chết không thể nghi ngờ –”

Cố Tích Triều nói xong, hướng đứng ở xa xa ba người, nhẹ nhàng mà học ra cuối cùng lời nói.

Theo sau, Cố Tích Triều đã xem chính mình song cổ tay, hung hăng hoa khai, đồng thời cũng đem Thích Thiệu Thương hai tay cổ tay hoa khai đồng dạng miệng vết thương! Lập tức, theo Thích Thiệu Thương cổ tay trung liền chảy ra nùng trù máu đen. Cố Tích Triều bắt lấy hấn tay trái, đem hai người miệng vết thương tương để, tay phải tắc đem Thần Khốc Tiểu Phủ để ở miệng vết thương thượng, lấy chỉ vì dẫn, thua trong vòng lực, đem chính mình trong thân thể chảy ra máu, chậm rãi đạo nhập Thích Thiệu Thương thể trung! Mà Thích Thiệu Thương thể trúng độc huyết, cũng chậm rãi hướng về Cố Tích Triều trong thân thể ăn mòn mà đi!

“Tích Triều!! Không cần, Tích Triều!!” Truy Mệnh khàn khàn thanh âm thất thanh khóc rống, thân mình bị Lãnh Huyết gắt gao ôm, lại chỉ không được run run! Cố Tích Triều sinh mệnh cứ như vậy một tia một tia xói mòn ở chính mình trước mắt – hấn không cần hấn chết! Hấn không cần hấn cứ như vậy rời đi – nhưng là có biện pháp nào? Lúc này ngăn cản, hai người đều đã chết đi, Cố Tích Triều hết thủy cố gắng, cũng nước chảy về biển đông!

Thiết Thủ toàn thân đã muốn yên lặng. Không có run run không hề động điều, tựa hồ chính là một pho tượng pho tượng. Trước mắt Cố Tích Triều, tựa hồ đã muốn biến xa xôi.

Cố Tích Triều lúc này đã muốn cái gì đều nghe không được. Hắn trong thế giới tựa hồ chỉ còn lại có đối diện Thích Thiệu Thương. Không biết là không phải ảo giác, trước mắt Thích Thiệu Thương, tựa hồ sắc mặt bắt đầu dần dần hồng nhuận. Hô hấp bắt đầu dần dần khó khăn, Cố Tích Triều biết, độc huyết phản phệ sẽ làm chính mình rất nhanh chết đi –

Mặc kệ chính mình như thế nào cố gắng, lên trời hay là muốn chính mình mất đi. Cố Tích Triều nhẹ nhàng mà nở nụ cười. Đây không chết được Thích Thiệu Thương, lúc này đây lại là ó, cứ như vậy tử đem chính mình mệnh cầm đi. Một lần một lần, vòng đi vòng lại, Văn Tình miệng cười tựa hồ còn tại trước mắt. Nhưng mà, này khuôn mặt, chính mình nếu quá vài cái luân hồi tài năng tái kiến? Cố Tích Triều nước mắt, bất tri bất giác đã muốn chảy về mặt. Lần đầu tiên, hắn phát hiện, chính mình nguyên lai là như vậy luyện tiếu rồi đi thế giới này. Nếu có thể, hắn nghĩ nhiều yếu tố đình tử quán một đêm từ nay về sau trở thành vĩnh hằng, hắn nghĩ nhiều yếu tố vĩnh viễn như vậy cùng Thích Thiệu Thương cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không tách ra. Nhưng là hắn biết, đã muốn không có khả năng.

“Tích Triều...”

Cuối cùng nhất bộ phân huyết bắt đầu chảy vào Thích Thiệu Thương trong thân thể khi, Cố Tích Triều nghe thấy Thích Thiệu Thương suy yếu thanh âm vang lên. Nâng lên đã muốn trầm trọng giống như ngàn cân trọng thạch đầu, Cố Tích Triều thấy, Thích Thiệu Thương mở mắt. Cặp kia ánh mắt, ở định tiêu ở chính mình trên mặt thời điểm, ánh mắt nháy mắt biến thành khiếp sợ cùng bị thương.

“Không nên cử động...” Cố Tích Triều cười cười. “Còn có một chút...”

“Tích Triều!! Người dừng tay...” Thích Thiệu Thương thanh âm khàn khàn, nước mắt ở trên mặt họa xuất nhìn thấy ghê người dấu vết, giống như lưu tinh quỹ tích, “Dừng tay... Dừng tay... Ta cầu người...”

Cố Tích Triều cố hết sức di động thân thể, gần sát Thích Thiệu Thương hai má, nhẹ nhàng mà đứng vững hắn cái trán.

“Ta không cần người xem rồi ta chết...” Suy yếu đến cơ hồ phiêu miểu thanh âm, lại giống như trời nắng kinh lôi bàn va chạm Thích Thiệu Thương màng tai. Liệu mạng tưởng nhức nhích, cũng là phí công. Toàn thân đều một tia khí lực cũng không có, động một cái ngón tay cũng không thể! Cố Tích Triều dung nhan ở chính mình trong mắt rõ ràng đứng lên, lại ngay cả dụng chạm năng lực cũng không có –

“Người đáp ứng ta...” Cố Tích Triều nhẹ nhàng mà gần sát Thích Thiệu Thương lỗ tai, “Thiệu Thương... Về sau, đều phải hảo hảo sống sót... Mạng của người là của ta, không có của ta đồng ý... Người tuyệt đối không thể tử điệ...”

“Ta làm không được...” Thích Thiệu Thương thanh âm đã muốn bắt thành điều, “Ta làm không được... Không chỉ nói này đó, Tích Triều... Ta cầu người a!”

“Người hôm nay vừa tỉnh đến... Tựa hồ liền cầu ta thiết nhiều thứ đâu...” Cố Tích Triều tái nhợt trên mặt trời lên một tia tuyệt mỹ tươi cười, “Nhưng là... Ta không thể đáp ứng rồi... Người nhớ kỹ... Nếu người đi theo ta chết... Ta đời đời kiếp kiếp... Cũng không tha cho người!!”

Thích Thiệu Thương còn muốn mở miệng, Cố Tích Triều đã muốn dùng hết cuối cùng khí lực, hôn ở hắn ẩm áp thân. Cố Tích Triều thần bởi vì suy yếu mà lạnh như băng, lưu luyện gần sát, không chịu rời đi kia cuối cùng một tia ẩm áp – từ đầu tới cuối hắn đều mở to hai mắt. Hắn muốn tái nhiều nhìn hắn vài lần, hắn muốn vĩnh viễn nhớ kỹ bộ dáng của hắn, cho dù đến địa phủ, uống Mạnh bà thang, cũng tuyệt đối không cần quên, tuyệt đối không cần tại hạ bồi tử, cùng hắn gặp thoáng qua!

Tam sinh tam thế... Thích Thiệu Thương, này nhất thế nếu có chút luân hồi...

Ta định cùng người tương tùy, vĩnh không xa rời nhau –

Tuy rằng là một cái hôn, lại cơ hồ đoạt đi Cố Tích Triều cả đời thời gian. Nước mắt chua xót, hôn ngọt, bất động thanh sắc hỗn hợp. Cố Tích Triều nhẹ nhàng rời đi, nhìn Thích Thiệu Thương –

“Ngốc tử...”

“Chờ ta về nhà...”

Cuối cùng một giọt huyết lưu tiên Thích Thiếu Thương thân thể khi, Cố Tích Triều đột nhiên thúc dục trên người còn thừa toàn bộ nội lực, hung hăng, đem Thích Thiếu Thương đẩy ra!

Thích Thiếu Thương linh hồn tựa hồ lập tức bị hút ra thân thể.

“Chờ ta về nhà...”

Trong mắt, cái kia thanh sam tóc quần Cố Tích Triều, giống như nhất vũ theo gió con bướm, nhẹ nhàng mà, hướng phía sau đoạn nhai rơi xuống. Nháy mắt, biến mất ở như mộng mây mù trung. Hết thấy phát sinh như vậy mau. Thời gian bánh răng nhẹ nhàng mà đánh một cái hoạt, lạc tạm dừng. Theo sau giống như hết thấy đều vẫn mạnh khỏe, tiếp tục lẳng lẳng đi tới, không nhìn thể gian bất luận kẻ nào biến mất, cùng với bất luận kẻ nào bị thương.

23. Chương 23

“Người đứng lại đó cho ta!”

Tân một ngày, cứ như vậy ở ngọc thụ lâm phong phong lưu phóng khoáng Truy Mệnh tổng Bộ đầu đình tai nhức óc tiếng gào trung vạch trần màn che. Bị thét lên tên đáng thương tên còn không có tới kịp làm ra càng tiến thêm một bước hành động, cũng đã bị một cước đoán đến thượng biến thành miệng sùi bọt mép trạng. Truy Mệnh thở phì phì dừng lại cước bộ, hung hăng đem thượng nhân nhắc tới đến: “Người cái tiểu mao tặc, trộm ai gì đó không tốt, trộm được ta trên đầu đến đây! Còn dám đối ta kẻ đơn!?”

Lãnh Huyết thán khí, buồn cười từ phía sau đi lên đến: “Truy tam gia, bắt tặc cũng sắp điểm hồi Lục Phiến Môn đi, sư phụ còn tại chờ chúng ta hai cái trở về báo cáo kết quả công tác đâu!”

“Đi thôi người!” Hung tợn trừng mắt trước mắt không hay ho dẫn lấy kì đe dọa sau, Truy Mệnh cổ khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực trở về đi. Lãnh Huyết lại đi theo hần phía sau cười trộm. Cười đáp sau lại thanh âm lớn, Truy Mệnh quay đầu cảm giận càng thêm biến thành bực nhỏ tử: “Thối Tiểu Lãnh! Còn dám cười người Tam sư huynh, có hay không quy củ!”

“Hảo hảo hảo, “ Lãnh Huyết thật vất vả dừng lại cười, “Ta không cười...”

Sự tình còn muốn ngược dòng đến vài ngày tiền. Kinh thành ra ngoài án đặc biệt tử, Gia Cát thần hầu vốn là tìm Thiết Thủ đi làm, kết quả Thiết Thủ bởi vì yếu chiếu cổ vừa mới trở về Phù Dung, không có biện pháp thoát thân – thần hầu là tinh tường biết Phù Dung lực sát thương, cho nên có vẻ khỏi cái này giao cho này hần ba cái cũng có thể thu phục án tử mà nói thần hầu cuối cùng vẫn là lựa chọn kêu Thiết Thủ đi thu phục Phù Dung tiểu thư, ngược lại kêu Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết đi làm – thuận tiện tái tăng tiền một chút cảm tình. Đối với Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết quan hệ thần hầu cùng với Lục Phiến Môn các vị huynh đệ cộng thêm Phù Dung sớm rõ ràng, vì thế mọi người ồn ào đem Truy Mệnh muốn làm tượng xuất giá giống nhau đưa lên Lãnh Huyết nắm mã. Nhìn Lãnh Huyết cùng Truy Mệnh cười ở đều tự lập tức hướng mọi người cáo biệt, tiện đà mọi người nhớ tới Truy Mệnh trúng độc khi quả thật quần Phù Dung kêu ‘Nường’, vì thế trường hợp càng thêm đồ sộ. Phù Dung thực hợp thời bắt đầu ở mọi người giựt giây cởi trang phục khóc, hơi có chút mầu thân tiền đưa hương vị. Truy Mệnh quần không được, đợi cho thật vất vả bị cho đi, đem mã khu tượng có khinh công giống nhau chạy bay nhanh, Lãnh Huyết tắc bắt đắc dĩ ở phía sau biên đuổi theo.

Đến gặp chuyện không may thôn trấn, nhưng thật ra không phí cái gì khí lực liền đem nháo sự bắt được. Ấy nấy ngoại bên trong là Lãnh Huyết bị điểm vết thương nhẹ, cánh tay trái bị tìm một đao. Truy Mệnh khí thiếu chút nữa đem người kia đá choáng váng, hoàn hảo Lãnh Huyết thủy chung là rất lạnh tĩnh. Cuối cùng Truy Mệnh đem người kia đưa đến địa phương phủ nha sau, hắc hắc ra mặt đem Lãnh Huyết cường túm đến khách sạn trụ xuống dưới, kiên trì nhất định phải chờ Lãnh Huyết thương hảo lại đi.

Lãnh Huyết nghe được yếu trụ khách sạn, đột nhiên nói quanh co đứng lên, mặt cũng đỏ. Truy Mệnh còn tưởng rằng hần phát sốt, càng thêm kiên định không đi quyết tâm. Đến khách sạn hai người ẩn lệ thường

đương nhiên sẽ ngụ ở một cái phòng lý.

Lãnh Huyết nhìn Truy Mệnh cẩn thận cấp chính mình bằng bó, nhìn hấn đẹp mặt sườn mặt, không khỏi có điểm không được tự nhiên. Truy Mệnh ngẩng đầu nhìn hấn liếc mắt một cái: “Tiểu Lãnh?”

“Không có việc gì.” Lãnh Huyết cười cười – không có việc gì mới là lạ! Trong lòng có quỷ đương nhiên không được tự nhiên! Đương nhiên này nửa câu sau đành phải chính mình ghen chưa nói. Nhìn Truy Mệnh... Hấn hiện tại rất ôm hấn xúc động mà thôi...

“Vậy người mặt đỏ cái gì a?” Truy Mệnh kỳ quái nhìn hấn.

Lãnh Huyết thân thủ sờ sờ đầu của hấn phát: “Cái kia, ta...”

“... Tiểu Lãnh!” Truy Mệnh đột nhiên phản ứng lại đây, mặt đàng một chút liền đỏ. “Tưởng cái gì a! Người thương thành như vậy!”

“Thương thành cái dạng gì a?” Lãnh Huyết xấu xa cười, “Ta bị thương, người còn không thỏa mãn ta một cái tâm nguyện?”

“Được một tắc lại muốn tiến một thước người!” Truy Mệnh tức giận tưởng đẩy ra thối đi lên Lãnh Huyết, lại thành linh lại bị áp trở về. Tưởng giãy dụa, lại sợ lộng liệt Lãnh Huyết miệng vết thương, đành phải bất động.

“Ta cảm thấy người bắt đầu học Thích đại ca tặc xấu...” Truy Mệnh còn muốn sinh ngoài miệng năng lực, bất quá đang nói xuống dốc cũng rất mau bị đổ thương.

“Không có a...” Lãnh Huyết có điểm ngượng ngùng. Hàm hàm hồ hồ ứng phó.

“Ta lại chưa nói không cho...” Truy Mệnh nho nhỏ thanh thì ào ào nói.

“Đây chính là người nói.” Lãnh Huyết nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Truy Mệnh bả đầu chôn ở Lãnh Huyết ngực, đột nhiên cười rộ lên. Lãnh Huyết buồn bực nhìn hấn: “Làm sao vậy?”

“Không, không có việc gì.” Truy Mệnh cười đến lợi hại hơn, hay nói giỡn, hiện tại này Tiểu Lãnh làm sao tượng nguyên lai cái kia... Vĩnh viễn cũng quên không được này ngờ ngác Tiểu Lãnh cùng chính mình lần đầu tiên là cái cái dạng gì trường hợp – cư nhiên phía trước chạy tới hỏi Thích Thiếu Thương! Nhớ tới đến Truy Mệnh đã nghĩ cười. Sau Lãnh Huyết về mặt ủy khuất, kiên trì “Không hiểu sẽ hỏi”, thiếu chút nữa lại đem Truy Mệnh lộng hỏng mất.

Nhưng mà hiện tại Tiểu Lãnh dường như vô cùng thuần thực. Truy Mệnh nghĩ, không khỏi mặt đỏ, theo sau, ôm Lãnh Huyết kiên, nhẹ nhàng mà hôn hấn.

Buổi sáng, thiên cương vừa có điểm lượng, Truy Mệnh liền tỉnh. Khinh thủ khinh cước địa hạ, mặc quần áo, ngồi ở bên giường, một tay chống đầu, chỉ đứng dậy từ nhìn Lãnh Huyết ngủ nhan, ngây ngốc cười.

Lãnh Huyết tỉnh lại, thấy hấn cười đến xuất thần, nghiêng người đứng vững hấn cái trán: “Cười cái gì đâu?”

“Cười cái kia ngu ngốc...” Truy Mệnh đem miệng để sát vào Lãnh Huyết lỗ tai, “Ồ đâu nhi?”

Lãnh Huyết đã muốn đem hô hấp ngừng lại rồi, đồng thời chĩa chĩa ngoài cửa sổ phương hướng.

Cùng lúc đó Truy Mệnh một cái xoay người liền theo trên giường đi lên: “Hồn trưởng, cư nhiên dám ám toán chúng ta!” Theo sau nhân liền tượng trận gió dường như đi ra ngoài.

Lãnh Huyết cũng chỉ nghe thấy ngoài cửa sổ biên vừa thông suốt hành hung, sau đó chính là Truy Mệnh vang dội thanh âm.

“Người cái tiểu mao tặc...”

Nguyên lai bình minh khi hai người liền phát hiện có người ở bên ngoài lén lút, tiếp theo liền thổi vào đến một trận yên. Lãnh Huyết bẻ khí, lại thấy Truy Mệnh đứng dậy sẽ đi ra ngoài, cuống quýt bắt lấy hấn: “Người quần áo!”

Truy Mệnh thế này mới nhớ tới chính mình tình trạng, mặt đỏ đều nhanh tử. Lãnh Huyết cầm lấy hấn ý bảo chờ một chút.

Sau đó liền xuất hiện đã ngoài một màn. Lãnh Huyết sở dĩ cười đến như vậy lợi hại, xét đến cùng vẫn là bởi vì thiếu chút nữa thấy Truy Mệnh trần truồng. Truy Mệnh chính mình cũng biết, chỉ hận chính mình không sinh ba đầu sáu tay đi khi dễ Lãnh Huyết.

Đem cái kia trộm này nọ cũng chưa dài mắt giao cho quan nha, hai người sẽ lên đường hồi kinh. Cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, nhìn chung quanh phong cảnh, Truy Mệnh đột nhiên dừng lại, nhảy xuống ngựa, nhìn cách đó không xa hồ, ánh mắt tựa hồ có một chút bi thương.

Lãnh Huyết nhìn hấn, cũng là trầm mặc xuống dưới. Lẳng lẳng địa hạ mã, bồi ở hấn bên người.

“Tiểu Lãnh, cái kia hồ, Tích Triều nói có thể nhìn đến chân chính đồ quyền túy ngư...” Truy Mệnh nhẹ nhàng mà nói: “Hiện tại lại đã xem thời gian.”

Lãnh Huyết ôm sát vai hấn, không nói lời nào.

Truy Mệnh nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống đến. Đã muốn hai năm. Chính mình cũng biết, Cố Tích Triều đã muốn tuyệt không còn sống khả năng, nhưng là, không cam lòng thừa nhận. Từng ném thử đi xuống cái kia vách đá dựng đứng, nhưng là hoàn toàn phí công. Cố Tích Triều hấn cứ như vậy biến mất ở một mảnh vân hải trung, không hề âm tín.

“Chúng ta trở về khi, đi xem Thích đại ca đi.” Lãnh Huyết đối Truy Mệnh nói.

Thích Thiếu Thương từ Cố Tích Triều truy nhai sau liền luôn luôn tại hấn cùng Cố Tích Triều cộng đồng cái kia trong nhà thủ hầu, chưa bao giờ từng rời đi. Hai năm thời gian thẩm thoát, Thích Thiếu Thương nhưng vẫn lập lại đồng dạng cuộc sống – sớm rời giường, cả ngày nhìn viện cửa phương hướng, vẫn không nhúc nhích giống như pho tượng. Ở buổi tối khi làm thượng một đạo đồ quyền túy ngư, thiêu nhất hồ Pháo Đả Đẳng, độc ẩm đến đêm khuya, sau đó nhất túy phương hựu. Hai năm thời gian liền như hai mươi năm, nháy mắt nhiệm Thích Thiếu Thương sợi tóc lại có tuyết trắng sâm tạt.

Cũng chỉ có ở uống rượu, đi vào giấc mộng, Thích Thiếu Thương mới có thể thấy cái kia tâm tâm niệm niệm nhân, cười đối chính mình nói, ngốc tử, chờ ta về nhà. Bao nhiêu thứ, làm Truy Mệnh tiến vào này sân, mất say lơ đãng mông lung hấn nghĩ đến chính mình thấy là thanh sam tóc quần Tích Triều, vì thế bao nhiêu thứ nước mắt không thể điều khiển tự động, vì thế bao nhiêu thứ thất vọng thanh tỉnh!

Chờ ta về nhà –

Thích Thiếu Thương mỗi lần nghĩ vậy câu, đúng là dở khóc dở cười. Về nhà, Cố Tích Triều, người thật sao trở về? Ngày nào đó máu tươi, ngày nào đó vách đá dựng đứng, ngày nào đó tàn khóc, ngày nào đó sinh lý tử biệt như thế nào dễ dàng xoay! Cố Tích Triều, người nói những lời này, rất tàn nhẫn!! Nhưng là ta vẫn như cũ hội chờ người, chờ người về nhà. Thích Thiếu Thương cười thầm. Người đã nói hội trở về, ta cứ như vậy, cả đời nhất thế chờ người. Vì nhĩ hảo tốt nhìn thế giới này, hảo hảo thay người sống sót!

Nhìn nhìn thiên không, Thích Thiếu Thương ngồi ở sân thạch đấng thượng, nghĩ rằng đến xem đồ quyền túy ngư ngày. Nghĩ lại lại là lộ vẻ sầu thảm. Hấn đã muốn mất, chính mình nhìn cái gì cũng là giống nhau không thú vị.

Đang ở sững sờ thời điểm, sân cửa truyền đến một trận xa lạ hơi thở, Thích Thiếu Thương nhíu mày, theo sau đứng dậy: “Khách quý đến phóng, Thích Thiếu Thương không thể nào chiêu đãi, vẫn là thỉnh hồi!”

“Hồi?” Người tới thanh âm nhẹ nhàng, “Chúng ta không tính trở về.”

Thích Thiếu Thương tùy tay nắm khởi trên bàn chén trà, bất động thanh sắc nhìn đến nhất mọi người.

Đám kia nhân nhưng thật ra lưu loát, không nói hai lời liền động thủ đấu võ! Thích Thiếu Thương nhanh quay ngược trở lại thân mình tránh né, hiem hiem né tránh nhất kích, phản thủ trong vòng lực chống đỡ, đối phương cũng không để ý không để ý, lấy liều mạng đấu pháp vây thượng Thích Thiếu Thương, bắt đầu chọn dùng xa luân chiến phương pháp, một lòng muốn đem Thích Thiếu Thương tha tử mới thôi! Thích Thiếu Thương hai năm chưa từng động võ, hơn nữa hai năm tiền độc đưa hấn háo thể xác và tinh thần câu bì, Nghịch Thủy Hàn lại chưa ở trong tay, mấy luân xuống dưới đã là mất thượng phong!

Mắt thấy chiến thuật hữu dụng, những người đó càng thêm cùng truy mãnh đánh, thẳng đem Thích Thiếu Thương đẩy vào tử trận! Mắt thấy kiếm quang chớp động, Thích Thiếu Thương lại đột nhiên bình thường trở lại. Dù sao cũng là tránh không khỏi, chẳng –

Nhẹ nhàng nở nụ cười một cái vân đạm phong thanh, lập tức, khoanh tay chịu chết!

Mắt thấy kiếm kia sẽ đâm vào Thích Thiếu Thương ngực, cầm đầu một người ngửa mặt lên trời cười to –

“Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều giết ta gia Vương gia, hôm nay rốt cục bị chúng ta báo thù huyết hận!”

Thích Thiếu Thương trong mắt, cũng là đột nhiên sáng ngời!

Tích Triều mệnh, hiện tại là chính mình a! Có thể nào dễ dàng, bị những người này đoạt đi!!

Nâng thủ, đúng là lấy toàn bộ nội lực ngưng tụ, sinh sôi, đi đoạt kia thanh trường kiếm!

24. Chương 24

“Ta nói Tích Triều...”

“Cái gì?”

“Người thích nhất của ta địa phương nào?”

“Không có.”

“Uy... Muốn hay không như vậy ngoan a?”

“Nhớ tới cái gì, hỏi cái này loại nhảm chán vấn đề...”

“Không thể nào... Người cảm thấy ta như vậy nhận người ghét sao...”

“Ai nha... Được rồi được rồi, sợ người! Thủ a, vừa lòng không?”

Thích Thiếu Thương đối chính mình đột nhiên thực không có tin tưởng.

Ở hần tự chừng nội lực muốn lấy tay đi ngênh kiếm kia khi, trước mắt tựa hồ lại xuất hiện Cố Tích Triều khi đó biểu tình. Tựa hồ có một chút không kiên nhẫn, lại che dấu không được tràn đầy hạnh phúc.

Thích Thiếu Thương biết Cố Tích Triều vì cái gì thích tay hần. Cái kia thời điểm Cố Tích Triều từng ở tới tuyệt vọng thời điểm hung hăng chém xuống chính mình cánh tay, nhẹ nhàng băng qươ nói coi như là đưa ta khiếm của người. Thích Thiếu Thương không nói, chính là gắt gao ôm hần, dẫn hần đi trị thương. Tình tề chiếu cố hần, thẳng đến Cố Tích Triều thương dữ. Cố Tích Triều khi đó liền tượng cái cô độc vô y đứa nhỏ, quật cường không chịu làm cho Thích Thiếu Thương đụng chạm, lại thường xuyên ở trong mộng gắt gao bắt lấy Thích Thiếu Thương không chịu buông ra. Thường thường nỉ non, lại chưa bao giờ bị Thích Thiếu Thương thật thật nhất thiết nghe thấy nội dung.

Thẳng đến Thiết Thủ nói ra, Thích Thiếu Thương mới biết được, Cố Tích Triều mặt trời ngày nhớ kỹ, bỏ cái kia ôn nhu xinh đẹp cô gái, cũng chỉ là vô cùng đơn giản hai chữ, Thiếu Thương.

Thiếu Thương...

Rốt cục biết lại như thế nào? Nay lại sớm âm dương vĩnh cách! Chính là nhất thời lỗi quá, đổi lấy cũng là cả đời nhất thế tra tấn!

“Tích Triều...”

Thì thảo một tiếng khinh gọi, Thích Thiếu Thương cười như vậy bất đắc dĩ.

Chích khi ta chỉ dùng để này chích thủ, bảo trụ người lưu cho số mạng của người. Như vậy, đáng giá...

Đang ở tất cả mọi người cùng đợi này nhất kích kết quả khi, chợt, bên tai vang lên một trận kỳ dị thanh âm! Theo sát sau, chuỗi này thứ hướng Thích Thiều Thương kiểm, đã muốn bị giống nhau màu bạc sự việc hung hăng đánh bay đi ra ngoài!

Thần Khốc Tiểu Phủ, chuyên phá cao thủ cương khí! Thích Thiều Thương người bảo vệ cho hồn phách cương khí đã muốn bị ta phá, còn không lập tức cho ta hồn phi phách tán!

Kia thanh sam tóc quần thân ảnh, phiêu nhiên tới!

“Mạng của hần, người cũng dám động!”

Kia trận kỳ dị tiếng vang, cái kia cuồng ngạo thanh âm, là Thích Thiều Thương nhớ thương, tâm tâm niệm niệm, cho dù là lập tức giảm thọ hai mươi năm, cũng hy vọng có thể trao đổi đến. Hai năm đến, vẫn vẫn, không có quên nhớ, không thể quên nhớ thanh âm –

Thích Thiều Thương lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, trước mắt thiên hạ, thanh sam tóc quần nam tử, dường như xa xôi không ở bên người, lại tựa hồ thân thủ liền khả dụng chạm... Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy trước mắt mơ hồ một mảnh, trong lúc nhất thời, nhưng lại nói sau không ra một chữ đến!

“Cố Tích Triều?” Này thích khách lập tức tượng thấy quỷ bàn trắng sắc mặt!

“Tốt lắm a, còn nhớ rõ ta.” Thần nhiên cười, “Không muốn chết, lẩn.”

Những người đó sắc mặt trắng thanh thanh bạch, rốt cục cắn răng dậm chân, hốt hoảng rời đi!

Thích Thiều Thương lẳng lẳng nhìn Cố Tích Triều, đúng là ngây ngốc.

“Ngốc tử... Người thất thần làm cái gì?”

Cố Tích Triều thanh âm tựa hồ có chút run run. Cẩn môi, thủy quang phiếm ở trong mắt.

“Ta đã trở về... Người không tin sao?”

Thích Thiều Thương đột nhiên nghẹn ngào khóc lên tiếng âm.

“Tích Triều...”

Thân thủ, vài bước tiến lên, rốt cục đem trước mắt thiên hạ kéo vào trong lòng!

Lâu lắm. Như vậy không đúng thật cảm giác. Luôn ở trong mộng ôm hiện tại thật thật nhất thiết ngay tại trước mắt thiên hạ, lại luôn phát hiện nguyên lai chính là mộng một hồi! Bao nhiêu cái ngày đêm, chính mình bị ác mộng bưng tỉnh, lại như thế nào cũng khóc không được. Thích Thiều Thương kỳ quái, chính mình chẳng lẽ thật sự không có cảm tình sao? Chính mình thật sự không tưởng niệm hần sao?

Không phải như thế.

Thích Thiều Thương thẳng đến hôm nay mới chính thức hiểu được, đã không có Cố Tích Triều, chính mình đã sớm quên như thế nào đi khóc, sẽ đối ai đi khóc! Chỉ có đối với Cố Tích Triều, hần mới có thể thật thật chính chính khóc thành tiếng, bày ra chính mình yếu ớt một mặt!

Không có ngôn ngữ, Cố Tích Triều phản thủ gắt gao bắt được Thích Thiều Thương bả vai, nhắm hai mắt lại. Cảm giác được đầu vai của chính mình thấp nhiệt, Cố Tích Triều nhẹ nhàng mà nở nụ cười, lấy tay phủ trụ Thích Thiều Thương mặt: “Ta nghĩ của người rượu oa...”

Thích Thiều Thương cảm tay hần, theo sau đứng vững hần cái trán, lộ ra một cái an tâm mỉm cười.

“Cái kia thời điểm, ta rớt xuống vách núi, hôn mê đi qua... Là một cái tử y nhân đã cứu ta. Hần thực hội dùng được, liều mạng cứu ta... Mới đưa ta theo diêm vương trong tay cướp về... Nhưng là ta cũng ước chừng hôn đã hơn một năm, thiếu chút nữa ngủ choáng váng!” Cố Tích Triều cùng Thích Thiều Thương ngồi ở trong viện ghề đá thượng, nhẹ giọng nói xong. Nói tới đây, Cố Tích Triều có chút giáo hoạt nở nụ cười: “Uy, ngốc tử, của ta mặt có phải hay không đặc biệt không có đặc sắc?”

“A? Như thế nào hội?” Thích Thiều Thương sửng sốt.

“Bởi vì cái kia cứu ta nhân, cùng ta, còn có Lược Thương trưởng thực tượng nga!” Cố Tích Triều ánh mắt loàn thành một đạo đẹp mặt đường cong. “Người còn nói của ta mặt có đặc sắc?”

Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng mà phủng trụ Cố Tích Triều trắng nõn khuôn mặt tuần tú: “Nhưng là, người kia không phải người. Cho dù giống nhau, hắc cũng không phải cái kia cùng ta từng cầm kiếm cùng mình, nâng cốc ngón hoan, lẫn nhau đối địch, ngàn dặm đuổi giết, khẳng cho ta ngay cả mệnh cũng không yếu, làm cho ta suốt hai năm tưởng niệm, này cả đời đều phải cầm tay tướng tỳ Cố Tích Triều!”

Cố Tích Triều nhẹ nhàng mà nở nụ cười: “Tốt người, hai năm không thấy, như vậy miệng lưỡi trơn tru!”

Thích Thiếu Thương phản thủ, gắt gao đem Cố Tích Triều ôm vào trong lòng.

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương thì thào nói, “Ta cầu người, từ nay về sau, không cần tái rời đi ta...”

“Ta... Không chịu nổi...”

Cố Tích Triều nghe Thích Thiếu Thương thanh âm, nở nụ cười, ủng trụ Thích Thiếu Thương thân mình, gắt gao.

“Ta biết.” Cố Tích Triều thanh âm rất trầm tĩnh, lại làm cho người ta có không gì sánh kịp tín nhiệm cảm. “Ta sẽ không tái rời đi người.”

“Tích Triều?!”

Hai người trở lại, thấy vẻ mặt kinh dị Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết đứng ở viện cửa. Tựa hồ không tin hai mắt của mình, Truy Mệnh dùng sức nhu hai mắt của mình, theo sau thấy Cố Tích Triều hướng về phía hắc nở nụ cười: “Lược Thương...”

Truy Mệnh cái mũi đau xót, cái gì cũng không nói liền xông lên đi ôm lấy Cố Tích Triều, lên tiếng khóc lớn lên: “Thối Tích Triều! Người đi nơi nào!! Người đi nơi nào a!! Chúng ta đều lo lắng gần chết, đều nghĩ đến người không bao giờ nữa đã trở lại... Tích Triều...” Nói xong lời cuối cùng đã muốn khóc thương khí không tiếp hạ khí, chỉ còn lại có liều mạng hấp nước mũi.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng mà vỗ hắc bối, xoa đầu của hắc phát: “Ta này không phải đã trở lại? Đừng khóc a, bằng không nhà người Tiểu Lãnh sẽ đem ta đại tá bát khối!”

“.....” Truy Mệnh bủ môi hồi đầu nhìn xem vẻ mặt vô tội Lãnh Huyết.

“Người xem, ta nói người hội hạnh phúc, có phải hay không?” Cố Tích Triều dán tại Truy Mệnh bên tai nhẹ giọng nói, Truy Mệnh khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ. Cố Tích Triều thanh âm theo sát sau phóng đại đến bình thường âm lượng. “Thế nào, hắc có hay không khi dễ người?”

“Làm sao!!” Thích Thiếu Thương ha ha cười, “Lãnh Huyết nhưng là rất cẩn thận đâu! Hắc nha, còn chạy tới hỏi ta...”

“Thích đại ca!” Lãnh Huyết cuống quýt xông lên ô Thích Thiếu Thương miệng. Gặp Cố Tích Triều vẻ mặt hiểu rõ cười xấu xa, Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết đều bất đắc dĩ thở dài: Gặp phải này hai cái, xem ra là không có cách. Truy Mệnh nghĩ rằng còn không bằng đảo khách thành chủ, vì thế cọt nhả cọt đến Cố Tích Triều bên người: “Tích Triều, người cùng Thích đại ca không cần quang nói chúng ta, các người lâu như vậy không gặp, vẫn là hảo hảo ôn chuyện, ta cùng Tiểu Lãnh vẫn là ngày mai chuẩn bị rượu và thức ăn lại đến tìm các người uống cái không say không về!” Vì thế khiến Lãnh Huyết thủ bỏ chạy. Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương dở khóc dở cười, nghĩ rằng tiểu tử này thật đúng là quỷ thực.

Chạy đến cửa, Truy Mệnh đột nhiên dừng lại, xoay người, nhẹ giọng nói: “Còn có, Nhị sư huynh hắc, cùng với Phù Dung muội tử thành thân.”

Cố Tích Triều sửng sốt, theo sau thần nhiên nở nụ cười: “Hắc hội thực vất vả a, cùng cái kia tiểu nha đầu.”

Truy Mệnh cũng cười: “Hắc sẽ không ngại mệt.”

Nhìn Truy Mệnh rời đi bóng dáng, Cố Tích Triều tác động khóe miệng, dẫn một tia cười khổ.

Thiết Thủ, nếu người vong tình, đối với Lược Thương cùng ta, khó không phải tốt kết cục.

Ta cùng Lược Thương đều từng là người tình trái, nếu đã có thể này bởi thường toàn bộ, có lẽ chính là tốt nhất kết quả.

Sáng sớm, Thích Thiếu Thương trước tỉnh lại, lẳng lặng nhìn khuỷu tay lý Cố Tích Triều, cười đến ánh mắt loạn loạn.

Cố Tích Triều mơ mơ màng màng thân thủ trạc hấn rượu oa: “Ngây ngô cười cái gì a...”

“Người thật là đẹp mắt.” Thích Thiếu Thương nở nụ cười. Cố Tích Triều bả đầu hướng hấn trong lòng trát nhất trát, cư nhiên phát ra một loại thực đáng yêu thanh âm, đầu Thích Thiếu Thương cười đáp run rẩy – cái kia cuồng ngạo Cố Tích Triều làm sao còn tìm đến, hiện tại này rõ ràng chính là cái không ngủ tỉnh con mèo nhỏ!

“Theo giúp ta nhìn đồ quyển túy ngư đi.” Cố Tích Triều trầm mặc một lát, thấp giọng nói.

Thích Thiếu Thương cầm Cố Tích Triều thủ, cười cười: “Hảo.”

Đi tới cái kia quen thuộc hồ, Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng cầm Cố Tích Triều thủ, lại cảm thấy hấn ở run nhẹ nhẹ. Nhìn về phía hấn mặt, lại phát hiện Cố Tích Triều ánh mắt là nhắm.

“Hồ nước kết băng.”

Từng, Cố Tích Triều nói như vậy, mẫn nhãn tuyệt vọng cùng nước mắt một mình nuốt xuống. Thích Thiếu Thương biết, hấn là không bao giờ nữa có thể thừa nhận rồi. Như vậy bị thương, từng làm cho Cố Tích Triều một số gần như hồng mất, từng đoạt đi Cố Tích Triều sở hữu hy vọng!

Nhẹ nhàng hôn lên Cố Tích Triều rung động mắt tiếp, Thích Thiếu Thương cúi đầu gọi: “Mở đi, không có vấn đề gì.”

Cố Tích Triều mở to mắt, yên lặng nhìn trước mắt mặt hồ.

Trong hồ, nước gợn nhộn nhạo, con cá tự do tự tại du, đóa hoa theo gió nhẹ nhàng bay xuống. Ảnh ngược, là Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương cao to thân ảnh.

“Về sau, của người hồ nước, vĩnh viễn đều đã có đồ quyển túy ngư cảnh đẹp.” Lẳng lặng ôm chặt mỉm cười rơi lệ Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng mà ghé vào lỗ tai hấn nói.

“Ta muốn của người thế giới, vĩnh viễn đều có ta Thích Thiếu Thương.”

Cố Tích Triều vươn tay cánh tay, gắt gao ủng trụ Thích Thiếu Thương cổ.

“Hiện tại ta đột nhiên cảm thấy, của ta trong thế giới cái gì đều có.” Hấn nhẹ nhàng mà nói.

Thích Thiếu Thương đưa hấn lời nói nhẹ nhàng mà hôn ở thần trung, hóa làm một tia ngọt cam lộ.

Nhiều như vậy năm cách khổ, rốt cục hóa làm Cố Tích Triều trong lòng kia nhất uông thanh hồ. Từ nay về sau hồng nhan không hề tiêu tụy, vĩnh viễn, bạn Thích Thiếu Thương, thiên nhai tương tùy –

Ta còn có thể nắm tay người đi thật xa

25. Chương 25: Phiên Ngoại Cực Cưng Cùng Tích Triều Tân Hôn

Uy uy, người chạy cái gì a!! Ta cũng không chỉ là nói nói mà thôi a! Ta nói thật sự a!!”

Sáng sớm, một cái kỳ dị cảnh tượng ngay tại Lục Phiến Môn trình diễn. Lục Phiến Môn dừng mãnh phi thường vô song Thủy Phù Dung tiểu thư, không, phải nói là chuẩn ‘Thiết phu nhân’, đang ở liều mạng đuổi theo chúng ta truy cực cùng mẫn sân chạy – muốn nói Truy Mệnh khinh công cũng là thiên hạ vô song, yếu bỏ ra nàng cũng không phải cái gì việc khó, chỉ tiếc có thể đào tẩu lộ tuyến bị Thiết Thủ cùng Vô Tình đến đây cái đại phong tỏa, mặc hấn Truy Mệnh là có lên trời xuống đất khinh công, cũng là không làm nên chuyện gì...

“A a... Đại sư huynh Nhị sư huynh Phù Dung muội tử các người tha ta đi...” Truy Mệnh cuối cùng rốt cục bắt đắc dĩ tùy ý Phù Dung đem chính mình cổ tay bắt cái rắn chắc, “Ta không cần a!!”

“Người ta Tích Triều đại ca đều nói chỉ cần người đồng ý cái gì cũng tốt nói!” Phù Dung chưa từ bỏ ý định, “Người như thế nào sẽ không vì Lãnh Huyết ngấm lại a? Hẳn nhớ người nhưng là tưởng điên rồi!!”

“Ta nói Phù Dung muội tử người muốn hay không nói như vậy trực tiếp a?” Truy Mệnh đỏ mặt, “Không nên như vậy tử làm cho người trong thiên hạ đều biết nói a? Dù sao các người đều biết nói thì tốt rồi a!”

“Kia như thế nào thành?!” Phù Dung vẻ mặt căm giận bất bình bộ dáng, “Của ta Truy Mệnh đại ca yếu Lãnh Huyết đại ca quang minh chính đại cưới hồi đàng hoàng mới là! Bằng không nhiều ủy khuất a! Cả đời liền như vậy địa hạ tiến hành a?”

“Kia quan Tích Triều chuyện gì? Hẳn cũng sẽ không để ý, ta như thế nào...” Truy Mệnh nói còn chưa dứt lời chợt nghe gặp vẫn trầm mặc xem kịch vui Vô Tình Đại sư huynh hơi chút vui sướng khi người gặp họa thanh âm: “Tích Triều nói, Thích Thiếu Thương cả đời đều làm người khác chờ hấn, tuy rằng chính mình cũng là trái lại kêu Thích Thiếu Thương đợi hai năm, ra khí, nhưng là hấn yếu Thích Thiếu Thương cả đời không thể đổi ý – cho nên hấn nhưng thật ra chưa từng phản đối chuyện này.”

“... Các người...” Truy Mệnh mặt đỏ lên, dỗi xoay quá đi, “Tất cả đều khi dễ nhân!”

“Đi lạp đi lạp, nếu mọi người cũng không phản đối, ta xem ngày mai này ngày liền rất tốt, rõ ràng liền định rồi, đến trăng cưới quên đi!” Phù Dung cao hứng thu xếp đứng lên. “Nột nốt nốt, Truy Mệnh đại ca nhà mẹ đẻ chính là Lục Phiến Môn đúng vậy, Lãnh Huyết đại ca chỉ cần đem Truy Mệnh đại ca theo hấn lão lâu nhận được chính mình trụ địa phương là có thể... Tích Triều đại ca cũng tốt bạn, coi như Lục Phiến Môn là nhà mẹ đẻ sau đó làm cho Thích đại ca đem hấn tiếp hồi bọn họ cái kia cái gì tiểu cư đi...”

“Người nói Lục Phiến Môn là ai nhà mẹ đẻ?” Đang lúc Phù Dung không để ý vẻ mặt bất đắc dĩ Thiết Thủ hoa chân múa tay vui sướng khi, Cổ Tích Triều thanh âm thình lình vang lên, “Ai thú ai?”

“A?” Phù Dung bị hấn nhất dọa lập tức cầm thanh, Vô Tình cũng không tùy vào lấy cây quạt xao xao đầu: Hy vọng Cổ Tích Triều không có nghe gặp chính mình vừa rồi nói kia lời nói!

“Tích Triều

” Truy Mệnh thấy Cổ Tích Triều lập tức phác đi lên, “Người sẽ không thật sự yếu Thích đại ca bát nâng đại kiệu thú người vào cửa đi?!”

“Ai vậy nói?” Quả nhiên, Cổ Tích Triều gân xanh không phụ sự mong đợi của mọi người bạo ở trên trán, “Phù Dung, đây là có chuyện gì?”

“A? Cái kia, ta chỉ là cảm thấy hảo ngoạn a...” Phù Dung đáng thương hề hề nói, “Ta, ta không phải yếu, phải gả sao...” Nói xong nói xong mặt đỏ, “Ta nhất tưởng Truy Mệnh đại ca cùng Lãnh Huyết đại ca, người cùng Thích đại ca là cùng nhau, có phải hay không cũng nên tượng ta giống nhau phong cảnh một chút a?”

“...” Cổ Tích Triều nhìn của nàng vô tội biểu tình, không khỏi bật cười, nghĩ rằng nha đầu kia thật đúng là có thể mê mê, thanh âm nhưng thật ra phóng nhu một ít: “Phù Dung, chúng ta sẽ không dùng phiến toái.”

“Ai, Tích Triều? Người không phải cùng Đại sư huynh nói người không phản đối sao?” Truy Mệnh kinh ngạc mở to hai mắt, lập tức đột nhiên vỗ tay: “Đại sư huynh! Người gạt người!”

“Ta nói Tích Triều người vẫn là lo lắng một chút đi...” Ở Cổ Tích Triều Thần Khốc Tiểu Phũ bay đến chính mình trên mặt phía trước, Vô Tình đứng lúc bồi thượng khuôn mặt tươi cười, “Ta nhưng thật ra cảm thấy Phù Dung đề nghị không sai. Ngày mai lúc đó chẳng phải đem thất tịch sao? Các người kỷ niệm một chút cũng tốt a.”

“Đúng vậy đúng vậy...” Thích Thiếu Thương thanh âm hợp thời vang lên. Ai cũng không phát hiện hấn khi nào thì vào...

Cổ Tích Triều trên mặt gân xanh nhất thời lại nhiều mấy cái: Đây Thích Thiếu Thương có phải hay không trời sinh khắc chính mình?! Cẩn rằng hồi đầu, cho Thích Thiếu Thương bánh bao mặt một cái rất lạnh cười: “Người thật sao?”

“Ta thật sao a!” Thích Thiếu Thương vẻ mặt tặc cười, “Liền nhìn người muốn hay không gả!”

“Hào, đây chính là người nói.” Cố Tích Triều đột nhiên nở nụ cười, một tay kéo ngực điệu Truy Mệnh ẩm áp thủ, “Hôm nay buổi tối ta liền ngủ ở Lục Phiến Môn, sáng mai, Thích Thiệu Thương người nếu không phải chính thức tới đón thú, ta sẽ nhĩ hảo xem!” Nói xong lời kéo còn không có phản ứng tới được Truy Mệnh, hướng lão lâu phương hướng đi đến.

Thích Thiệu Thương đoàn người kinh ngạc nhìn Cố Tích Triều cùng Truy Mệnh thân ảnh, không khỏi có chút rét run: Như thế nào cảm thấy hiện tại bị đùa giỡn hảo giống chính mình?

“Các người làm cái gì a?”

Lãnh Huyết từ lúc kinh thành ngoại trở về, chợt nghe nói cửu hiện thần long Thích Thiệu Thương yếu theo Lục Phiến Môn cưới Cố Tích Triều tin tức, trong khi giã chết hàng xóm láng giềng nhìn hần cũng đều đều nói chúc mừng, còn có hiền lành lão đại mẹ cấp Lãnh Huyết một ít hồng y hồng trù yếu hần dùng. Lãnh Huyết cảm giác sự tình kỳ quái: Tuy rằng hần cùng Truy Mệnh, Thích Thiệu Thương cùng Cố Tích Triều cùng một chỗ đã muốn là mọi người đều biết nói chuyện tình, nhưng là mọi người cũng không hội cảm thấy như vậy có bội luân lý cương thường, ngược lại chân thành chúc phúc bọn họ – nhưng là tượng hôm nay như vậy mọi người tranh nhau cho bọn hần trừ bị việc vui, đã có thể có điểm qua. Tài tình tế hỉ thăm, Lãnh Huyết sẽ không không cảm tạ chính mình có một kiên cường hệ thần kinh. Bởi vì, tứ đại danh bộ bên trong Truy Mệnh, cũng muốn tại đây một ngày bị Lãnh Huyết lấy về nhà!

Đầu óc choáng váng Lãnh Huyết một hồi đến đã bị Phù Dung cùng Lục Phiến Môn các huynh đệ cái đến một bên không cho hần gặp Truy Mệnh, nguyên nhân là chú rể quan không thể trước tiên tu sửa nương tử. Lãnh Huyết càng hôn mê, đang định phản kháng chỉ thấy Gia Cát thần hầu vẻ mặt ngưng trọng nhìn hần nói, lắng khí, ngày mai cần phải thể diện một chút a! Lãnh Huyết đương trường liền khởi đờng tới.

Bên này Thích Thiệu Thương cũng là mang xoay quanh. Vốn chính là muốn cùng Cố Tích Triều hay nói giỡn, ai ngờ Cố Tích Triều thế nhưng đảo khách thành chủ, hiện tại hần tưởng không cưới cũng không được. Vì thế Thiết Thủ Vô Tình cũng chỉ có thể bắt đầu hỗ trợ, đính cổ kiện, tìm người, định lễ hỏi, làm cho giống công chúa xuất giá. Sự tình nhất truyền mười truyền trăm, cuối cùng ngay cả trên đường tùy tiện một cái phụ nữ có thai trong bụng cục cứng hoặc là trong thành một cái lưu lạc cầu trên người con rận đều biết nói cái này việc vui. Kinh thành trong lúc nhất thời cũng là ồn ào huyền náo, dân chúng cư nhiên còn tự phát tổ chức đội ngũ chuẩn bị bang Thích Thiệu Thương cùng Lãnh Huyết đón dâu! Đến cuối cùng Thích Thiệu Thương cùng Lãnh Huyết cũng không biết là nên khóc hay nên cười, tóm lại là không có cách.

“Tưởng lấy ta khai đao a... Ta gọi các người khai cái đủ.”

Cố Tích Triều ngồi ở bên cạnh bàn, cấp Truy Mệnh đổ chén trà: “Lược Thương, uống trà.”

“Tích Triều, ngày mai chẳng lẽ thật sự yếu...” Truy Mệnh vừa nói khởi ngày mai yếu “Xuất giá” Mặt liền đỏ bừng.

“Thích Thiệu Thương này tử ngọc tử, cư nhiên cùng bọn họ cùng nhau tưởng đùa giỡn ta, ta mới sẽ không dễ dàng như vậy buông tha hần đâu!” Cố Tích Triều hừ lạnh một tiếng, theo sau hướng Truy Mệnh cười, “Bất quá ta xem Lãnh Huyết ngay từ đầu hần là cũng là bị chẳng hay biết gì, hần mới không như vậy ý xấu mất tướng khi dễ người đâu! Cho nên người ngày mai vẫn là gả cho hần hảo!”

“Tích Triều a...” Truy Mệnh không nói gì, “Vậy người chuẩn bị lấy Thích đại ca làm sao bây giờ a?”

“Lược Thương, “ Cố Tích Triều nhẹ nhàng mà để sát vào Truy Mệnh, “Ngày mai chúng ta đều là từ nơi này xuất phát, vốn nói là đem người từ nơi này nhận được Lãnh Huyết cái kia phòng ở, nhưng là bọn họ sau lại còn nói như vậy không có không khí, liền an bài chúng ta đều hồi ta cùng Thiệu Thương chỗ ở đi – người cũng biết nơi đó phòng ở nhiều, chúng ta bốn trụ cũng không hội cho nhau ảnh hưởng. Cho nên –” Hần giáo hoạt cười, “Người cùng Lãnh Huyết có thể hay không giúp ta cái mang?”

Ngày hôm sau, chậm rãi việc vui mà bắt đầu. Sáng sớm thần đứng lên Lục Phiến Môn pháo thanh, chúc thanh sẽ không đình quá. Phía sau Gia Cát thần hầu liền phát huy ra hần người từng trải bản sắc, tứ phía ứng phó đứng lên.

Truy Mệnh cùng Cố Tích Triều vẫn đều cự tuyệt ra khỏi phòng, hai người mở cửa cũng chỉ là đem lễ phục lấy đi, liền thần thần bí bí quan môn. Đợi cho xuất môn thời gian, hai người mới đem cửa mở ra, đi tiếp

bọn họ lên kiệu Phù Dung cùng Thiết Thủ cũng là trước mắt sáng ngời, cảm giác rung động vô cùng – đồng dạng là thân màu đỏ, Cổ Tích Triều toàn thân cao thấp tản ra một loại thực thần bí lại rất cao đắt tiền xinh đẹp hơi thở, mà Truy Mệnh còn lại là gây cho nhân một loại thị giác thượng rục rở hẳn lên, cảm giác thượng bay lên khiêu thoát hiệu quả. Thấy Thiết Thủ cùng Phù Dung, Cổ Tích Triều nhưng thật ra cử tự nhiên, mà Truy Mệnh lại mặt đỏ lại hồng, một bộ thực quần bộ dáng. Vì thế Phù Dung lôi kéo Truy Mệnh cùng Cổ Tích Triều thủ, vô cùng cao hứng đem bọn họ hai cái đưa lên kiệu hoa.

Lãnh Huyết cùng Thích Thiệu Thương ở phía trước cưỡi ngựa, cảm giác thật đúng là là thực không được tự nhiên – thú là nam nhân... Tuy rằng là người mình thích, nhưng là cảm giác vẫn là thực quý dị! Thích Thiệu Thương nhất tưởng khởi Cổ Tích Triều cái kia cười lạnh, trong lòng liền đánh đột. Lãnh Huyết xem hẳn: “Thích đại ca?”

“Không có việc gì, ai ta nói Lãnh Huyết, ta cảm thấy hôm nay như vậy tử, kỳ thật cũng cứ... Rất tốt.”

“Người nói nhưng thật ra.” Lãnh Huyết chính mình cười cười, “Cảm thấy, thật là cùng với hẳn cùng nhau cuộc sống, cứ như vậy không xa rời nhau.”

“Oa, nhìn ra đến chú rể quan hôm nay vui vẻ.” Thích Thiệu Thương cười, “Người cư nhiên một hơi nói nhiều như vậy nói!”

“Hắc hắc...” Lãnh Huyết cư nhiên phát ra một loại thật không tốt ý tứ ngây ngô cười thanh.

“Ta làm sao thường không phải cao hứng đâu.” Thích Thiệu Thương cũng hạnh phúc cười rộ lên. “Tích Triều hẳn, bị nhiều như vậy khổ, rốt cục có thể an tâm. Về sau ta sẽ hảo hảo cùng hẳn, không ly khai...”

“Đúng vậy, người thật là nên hảo hảo bồi bồi Tích Triều.” Lãnh Huyết cười nói.

Dọc theo đường đi mọi người chúc thanh âm vẫn không ngừng, bắt quá rất nhanh đi ra thích cổ hai người sinh hoạt hồi lâu tiểu cư. Phù Dung Thiết Thủ nhất đại bang nhân khởi hồng đem Cổ Tích Triều cùng Truy Mệnh ủng đến đều tự trong phòng đi, căn bản không cho Lãnh Huyết cùng Thích Thiệu Thương có xem bọn họ liếc mắt một cái cơ hội.

Tiếp theo Thích Thiệu Thương cùng Lãnh Huyết đã bị tha đi uống rượu tiếp khách, làm âm ỉ đến đã khuya, mọi người mới buông tha bọn họ, lúc gần đi đòi mạng chuyện tình xuất hiện, Hách Liên Tiểu Yêu sắc mặt ngưng trọng vỗ Thích Thiệu Thương bả vai nói: “Nhất định phải cố gắng a!” Đi theo Tức Hồng Lệ bàn tay lập tức chụp đi lên, sau đó mọi người liền nhìn Hách Liên Tiểu Yêu bị Hồng Lệ tha đi một màn trình diễn.

Thật vất vả mọi người tan – nói là tan kỳ thật tất cả đều không đi xa liền lộn trở lại đến đây. Nháo động phòng loại sự tình này bọn họ thích nhất, hướng chỉ lại là Cổ Tích Triều cùng Thích Thiệu Thương, Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết! Xa xa bái ở tường biên nhìn Thích Thiệu Thương cùng Lãnh Huyết đều tự vào Cổ Tích Triều cùng Truy Mệnh ở an bài hạ đã sớm đen đèn đuốc phòng, mọi người bắt đầu chờ đợi thời cơ tốt nhất nhảy vào!

“A!! Tiểu Lãnh –!!!”

Mọi người bên tai đột nhiên vang lên Truy Mệnh khàn cả giọng tiếng kêu! Còn chưa chờ mọi người phản ứng, Thích Thiệu Thương kêu thảm thiết cũng phá không dựng lên: “Như thế nào là – người a!!”

“Bính” một tiếng, chỉ thấy Lãnh Huyết cùng Cổ Tích Triều đồng thời theo một cái phòng lao ra, trước sau vọt vào Thích Thiệu Thương cùng Truy Mệnh phòng!

“Hảo người cái Thích Thiệu Thương!! Cư nhiên...” Cổ Tích Triều cảm giận thanh âm rồi đột nhiên vang lên!

“Lược Thương, người không sao chứ? Thích đại ca người hơi quá đáng, như thế nào có thể gạt ta nói nơi này là Lược Thương phòng? Người ngay cả Tích Triều ở nơi nào cũng không biết sao? Một ta còn tín người, không hỏi Đại sư huynh Lược Thương rốt cuộc ở đâu cái phòng?”

“Thích Thiệu Thương... Người như thế nào giải thích? Ngay cả ta ở nơi nào đều lầm? Người còn nói người trong lòng có ta?! Cũng là người cố ý khi dễ Lược Thương?!”

“Ta không có, Tích Triều... Ai nha người lấy búa làm cái gì?!”

“.....”

Mọi người ở tường biên trợn mắt há hốc mồm. Sau một lát Hách Liên Tiểu Yêu mới đã mở miệng: “Uy, điều này sao hồi sự?”

“Tiến sai phòng?” Thiết Thủ thật cẩn thận đoán.

“Nhưng là ta có nói cho Lãnh Huyết Truy Mệnh là ở người nào phòng...” Vô Tình cũng không khả tư nghị nói.

“Thiếu Thương gặp phải Tích Triều, chỉ có nhận thức gặp hạn...” Tức Hồng Lệ nở nụ cười, “Hắn bị Cố Tích Triều thông đồng Lãnh Huyết cùng Truy Mệnh lừa giỡn!”

“Như thế nào hội...” Phù Dung còn muốn hỏi, đột nhiên nghe thấy Cố Tích Triều ở trong phòng ho khan một tiếng.

Mọi người không khỏi đánh cái rùng mình, lập tức, dùng khinh công dùng khinh công, chạy chạy, người cười ngựa kỵ mã, một hồi công phu toàn đi hết.

Cửa phòng mở, chỉ thấy Lãnh Huyết cùng Truy Mệnh đi ra, đem cửa quan hảo, hai người nhẹ giọng cười nói trở lại chính mình trong phòng đi, điểm khởi ánh nến, nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, chỉ chốc lát sau, ánh lửa tắt, chỉ nghe Lãnh Huyết nhẹ nhàng lời nói nhỏ nhẹ cùng Truy Mệnh khi có khi vô thở dốc.

“Tiểu Lãnh.” Truy Mệnh nhẹ nhàng mà phủ ở Lãnh Huyết ngực, nghe hắn tim đập.

“Làm sao vậy?” Lãnh Huyết xoa đầu của hắn phát.

“Ta hiện tại, thực hạnh phúc.” Truy Mệnh nhắm mắt lại, nhận thức còn thật sự thực sự nói.

“Ta cũng giống nhau.” Lãnh Huyết ôm lấy Truy Mệnh thất lưỡng, đem hắn kéo vào trong lòng, tinh tế hôn. Truy Mệnh kinh suyễn một tiếng, theo sau cả người đều giống như mất khí lực, bị Lãnh Huyết gắt gao nắm trong tay, làm như yếu hóa.

Hai người kia đang ở ngọt ngào thời điểm, bên cạnh trong phòng, cũng là một cái khác quang cảnh.

“Tích Triều

”

“Đừng nghĩ!”

“Tích Triều

ta sai lầm rồi

”

“Bên ngoài ngủ...”

“Ta cũng mặc kệ! Ta hôm nay không nên không thể!!”

“Người dám...! Ô...”

“Ta có cái gì không dám... Cùng lắm thì, ngày mai lại bị người đem chăn văng ra...”

“Người này nhân như thế nào da mặt như vậy hậu...”

Thích Thiếu Thương đột nhiên nhẹ nhàng mà nở nụ cười, cúi đầu, hôn trụ trong lòng mảnh khảnh thiên hạ.

“Không hậu, như thế nào thủ người cả đời nhất thế.”

Cố Tích Triều cũng nhẹ nhàng mà nở nụ cười, theo sau, thân thủ ôm lấy hắn.

Đêm thất tịch một đêm, ôn nhu như gió.

Ta còn có thể nắm tay người đi thật xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-hong-nhan>